COLECȚIA ROMANTIC

Margaret Stanley

588

TĂRÂMUL ILUZIILOR

ALCRIS

MARGARET STANLEY
Tărâmul iluziilor

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Era evident că îi pierduseră urma. Împleticindu-se pe cărăruia plină de noroi, cu hainele lipite de trup, Nicola se strădui să-şi tempereze frica sub imperiul căreia se afla de mult, intensificată de lumina care scădea în intensitate. Voia să ajungă în acel oraş prin care trecuseră înainte, dar acesta se dovedi mai îndepărtat decât crezuse. Ideea de a-şi petrece noaptea în aer liber i se păruse interesantă la început, dar acum o speria teribil.

Zgomotul unui motor îi făcu inima să tresare, înainte de a realiza că maşina venea din faţă. Luminile puternice ale farurilor lăsau să se vadă stropii de ploaie care cădeau fără încetare. Ridică braţele deasupra capului şi făcu semne disperate, apoi răsuflă uşurată când Land Roverul opri în faţa ei cu un scrâşnet.

Şoferul rosti nişte vorbe nu prea ortodoxe şi scoase capul pe fereastră.

— Ce naiba cauţi aici? se auzi o voce dură de bărbat.

— Am nevoie de ajutor, strigă Nicola, sperând că nu intra într-o situaţie mai grea decât cea în care se afla. Mă urmăresc doi bărbaţi!

Omul deschise portiera maşinii.

— Urcă repede!

Fu foarte fericită că găsise un suflet bun şi urcă imediat pe bancheta din spate. Era întuneric şi nu vedea prea bine figura salvatorului. Cu coada ochiului, văzu doar că avea părul negru.

— Îţi mulţumesc, zise, mi-ai salvat viaţa!

Bărbatul întoarse capul spre ea, privind-o.

— Vor să-ţi facă rău?

— Poate chiar să mă omoare! Nicola se cutremură la

gândul că ar fi putut eşua în încercarea de a scăpa de ei. Poţi să mă duci până în primul oraş? Nu poate fi departe!

El nu avu nicio reacţie.

— Ai vreun cunoscut în Santa Elena?

— Nu, recunoscu ea. Nu cunosc pe nimeni în Venezuela. Santa Elena este singurul loc unde pot merge acum.

El şovăi o clipă, dar mări viteza.

— Nu este un oraş prea sigur. Eu locuiesc la câţiva kilometri de aici, ai fi în siguranţă la mine.

— N-aş vrea să abuzez de bunătatea ta… începu ea ca un automat, dar renunţă imediat, observând că bărbatul o priveşte ironic.

— Se vede că eşti englezoaică, zise el. Ai prefera să te las să te descurci singură?

— Nu, recunoscu Nicola. Ar fi o imprudenţă, având în vedere situaţia în care mă aflu.

— O mare imprudenţă, repetă el. Oricum, aş vrea să aflu ce face o tânără singură pe meleagurile astea.

Nicola oftă.

— Este o poveste lungă.

— Drumul spre locul despre care ţi-am spus ne va lua în jur de douăzeci de minute, zise el. Te ascult.

Fu rândul ei să-l privească lung.

— Eşti american, nu?

— Şi încă unul foarte convins! Bărbatul adăugă după câteva clipe: nu te depărta de subiect.

— Nu asta îmi era intenţia, răspunse Nicola. Încercam doar să-mi revin puţin, am fost destul de încercată în ultimele trei zile. Trase aer în piept, privind înainte: ei sunt! exclamă speriată.

— Ok, zise el, lasă-te în jos, să nu te vadă.

Nicola îl ascultă cu inima bătând să-i spargă pieptul, observând cealaltă maşină care încetinise la apropiere. Urmă un moment de spaimă cumplită, când avu impresia că urmăritorii vor acţiona pentru a o recupera, dar maşina lor îşi continuă drumul, prinzând viteză.

— Te poţi ridica acum, o sfătui salvatorul ei. Au

trecut.

Nicola făcu un efort să se ridice; abia acum realiza că era epuizată. Strângea tare spătarul scaunului.

— Mulţumesc, îi spuse din nou. Crezi că se vor întoarce, dacă nu mă vor găsi pe drum?

— Dacă o vor face, nu ne vor găsi, veni răspunsul lui, care-i spulberă teama. Şi dacă nu cunosc foarte bine zona, nu vor găsi El Milagro, mai ales pe ploaia asta.

— Aşa se numeşte casa ta?

— Ranchul, o corectă el. De fapt, nu este al meu, ci al unui amic. De data asta, făcu o pauză, aşteptând ca Nicola să spună ceva. Te simţi mai bine?

Nicola era încă speriată, dar trebuia să meargă înainte. Încercă să se destindă puţin.

— Mi-ai promis că mă duci la Caracas, începu. Nu am altă soluţie.

— Există întotdeauna o alternativă, zise el. Dar poate ar fi bine să-mi spui cum te numeşti, pentru început.

— Nicola Sanderson. Făcu un gest evaziv. îmi este destul de greu să încep. Am sosit la Velida, convinsă că voi fi aşteptată de familia Crossman, dar n-a fost aşa. Mi-au pus la dispoziţie un bilet ca să ajung aici, iar eu n-am avut bani de-ajuns să-mi cumpăr biletul de întoarcere.

— Te rog să începi cu începutul, o opri el, cu prima zi.

Nicolei îi era greu să-şi adune gândurile. Încercă să-şi amintească lumea pe care o părăsise cu trei zile în urmă.

— Am răspuns la un anunţ dat de o familie care avea nevoie de o guvernantă englezoaică pentru un puşti de şase ani, pe o perioadă de un an, începu ea. Nu aveam de lucru şi eram disperată. Salariul era bun şi un an nu este chiar aşa de mult.

— Eşti calificată pentru asta?

— Nu, admise Nicola, apoi după ce oftă lung, adăugă: de fapt, sunt actriţă.

El îi aruncă o privire rapidă.

— Ar fi trebuit să cunosc numele tău?

— Numai dacă, din întâmplare, ai văzut piesa neînsemnată în care am avut un rol. Nicola era prea

epuizată să mai fie şi cinică. Bănuiesc că nu ai idee câţi absolvenţi ai şcolilor de teatru sunt fără slujbă în Anglia!

El o privi lung.

— Aşa că ai acceptat prima ofertă care s-a ivit?

— Mai mult sau mai puţin. Scria că nu este nevoie de calificare, cu condiţia să fiu englezoaică şi capabilă să educ un copil de şase ani.

— Ai fost la interviu?

— La cei de la agenţia de resurse umane. Nicola ridică din umeri. Am avut noroc, dacă se poate spune aşa. Nu erau prea mulţi dispuşi să stea un an departe de casă, în Velida, aşa că am acceptat slujba imediat.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să iei legătura cu autorităţile înainte de a părăsi Anglia?

Ea scutură din cap.

— Mi-au arătat o fotografie a familiei la care urma să lucrez.

— Tot englezi?

— Aşa mi-au spus. Domnul Crossman, capul familiei, are o plantaţie de cacao şi se află aici de şapte ani. Mi-a plătit avionul până la Caracas.

— De acolo mai sunt încă vreo două sute de kilometri.

— Ştiu. Am crezut că voi găsi un mijloc de transport.

Bărbatul scutură din cap, dezgustat.

— N-ai suspectat nimic, atunci?

Nicola îşi muşcă buzele.

— Mi-am imaginat că a fost o neînţelegere privind data sosirii mele şi oricum, nu aveam bilet de întoarcere.

— Puteai să te duci la consulat.

— Acum, dacă mă gândesc, aş fi putut face o mulţime de lucruri.

El acceptă afirmaţia, fără alte comentarii. Nicola simţi că nu era cazul să mai adauge ceva la cele înţelese deja de bărbat în privinţa imprudenţei ei. Era evident că se hazardase. Dar după ce se întâmplă ceva rău, fiecare realizează că ar fi putut proceda altfel.

— Aşa că, te-ai încredinţat celor doi care te caută

acum, nu? Unde i-ai cunoscut?

— Într-o cafenea, răspunse Nicola. Păreau nişte persoane decente.

El pufni dispreţuitor.

— Nu poţi citi prea multe pe chipul unei persoane chiar de la început, doar dacă este ceva prea evident.

— Aşa este, după cum am văzut. În mintea Nicolei se derulară rapid crâmpeie de amintiri terifiante. Au început să discute despre un loc unde ar putea obţine un preţ bun pentru o europeancă blondă. N-am ştiut că mai există astfel de locuri!

— Există. O blondă era ca o mană cerească pentru ei. Ţi-au făcut vreun rău?

Nu încăpea nicio îndoială ce voise să afle.

— Nu, din fericire, nu!

— Da, şi cum ai reuşit să scapi?

— S-au oprit pentru noapte, iar pe mine m-au legat în spatele maşinii şi s-au dus să vâneze. Am reuşit să mă eliberez şi să fug. Ştiam că am trecut printr-un orăşel şi am sperat să pot ajunge la el înaintea lor. Dacă n-ai fi apărut… mi-am lăsat acolo toate lucrurile.

— Ce mai contează?

— Şi paşaportul!

— Asta ar putea fi o problemă, dar nu una de nerezolvat. Trebuie să te duc direct la Caracas.

Nicola îi aruncă o privire grăbită.

— În seara asta?

— Nu am cum să ajung acolo pe ploaia asta, cred că va trebui să aştepţi până dimineaţă.

Ea îl privi lung, apoi îl întrebă:

— Eşti singur aici?

— Nu chiar. Carlos a plecat într-o excursie. Nu-ţi face probleme, nu sunt acel gen de care abia ai scăpat. Ai nevoie de o baie şi de haine uscate. Maria îţi va oferi ceva.

O altă femeie. Nicola nu putea decât să-i fie recunoscătoare. Avea nevoie urgentă de odihnă, i se părea că trecuse un secol de când nu mai dormise.

Avusese nevoie de două zile să ajungă la Velida. Două

zile pe drumuri pline de noroi, de umezeală, având ocazia de a aţipi sporadic. Apoi, disperarea de a fi ajuns la destinaţie, unde se considerase abandonată. De mult renunţase să înţeleagă cum gândise cel care o angajase. Desigur, la ea nu se gândise nicio clipă.

Apoi, de cum îi cunoscuse pe Rodrigo şi Juan, trecuse printr-o gamă foarte largă de emoţii. Iar acum se simţea sfârşită.

— Tu nu te-ai prezentat încă, murmură după o vreme.

El spuse după un moment de ezitare.

— Mă numesc King, Ross King.

Undeva, îi încolţi un gând prea rapid pentru a-l putea dezvolta. Îi spuse repede:

— Îţi sunt îndatorată, domnule King.

— Bine că te-am putut ajuta! El încetini maşina, privind circumspect prin parbriz. Urmează o curbă strânsă acum, ţine-te bine! Nu mai avem mult de aici.

Şi nu exagerase. În jurul lor apăru brusc pădurea tropicală umedă, cu mirosul specific de lemn ud. Se presupunea că sezonul ploios trecuse, aşa cum i se spusese Nicolei.

Ea plecase din Anglia într-un noiembrie ceţos şi anticipase că va găsi la destinaţie cer albastru, fără nori, soare puternic, dar nu prea văzuse aşa ceva.

Imediat ce va ajunge înapoi în Anglia, nu va mai pleca niciodată.

Dacă va mai ajunge vreodată acasă. Acum, acest vis i se părea nerealizabil. Nu putea obţine prea uşor un paşaport nou. Cu timp, şi mai ales răbdare, se va rezolva, îi spusese Ross King.

Totul ar fi fost bine, dar timpul însemna bani, un loc în care să trăiască, hrană şi haine de schimb. Nu avea nimic altceva decât pantalonii şi cămaşa în care era îmbrăcată, iar pantofii îi erau uzi şi murdari de noroi.

Traversară un râu, a cărui apă ajungea până la mijlocul roţilor. Nicola, care nu mai trecuse printr-o astfel de experienţă, simţi o strângere de inimă, accentuată şi de oboseală. Pădurea se rări brusc, făcând loc unui luminiş,

apoi zări luminile unei locuinţe. Opriră în faţa unei case cu un singur etaj şi verandă.

Nicola fiind deja udă, nu se mai grăbi să se adăpostească. Ross nu păru afectat de picăturile de ploaie. O conduse spre intrare. De cum se deschise uşa cea mare, intrară într-o încăpere foarte spaţioasă, cu pereţii albi, cu mobile în stil spaniol, scaunele şi masa sculptate, covoare groase, albe pe podele.

O femeie cu tenul măsliniu, a cărei vârstă era greu de determinat, apăru îmbrăcată într-o fustă neagră, lungă, cu bluză albă, ţărănească.

Vorbea spaniola şi o studie din priviri pe nou-venită, în timp ce Ross îi explica ce este cu ea. Când termină, femeia îi întinse mâna zâmbindu-i Nicolei, iar zâmbetul ei deschis şi cald sugera simpatie, în orice colţ al lumii.

— Poftim înăuntru, zise ea.

Ross încuviinţă gestul femeii.

— Maria va avea grijă de tine, de nevoile tale. Vom mânca după ce te usuci.

Nicola ar fi preferat somnul în locul hranei, dar nu putea face o alegere.

Odată cu căderea întunericului, temperatura scăzuse şi i se făcuse cam frig.

Maria o conduse spre baia care părea foarte elegantă pentru aceste locuri. Dădu drumul apei calde, apoi, prin semne, îi sugeră Nicolei să-şi scoată hainele ude. Observă prosoapele turceşti, groase, care atârnau de cuiere.

Închise apa când consideră că ajunsese la nivelul dorit, apoi, cu un oftat de uşurare, se cufundă în apa fierbinte. Folosi şi duşul de mână pentru a-şi clăti părul pe care şi-l spălase cu săpun în loc de şampon. Curăţenia este un lucru esenţial, aşa îi spusese mama mereu.

Maria se întoarse, aducând haine uscate; le puse pe un scaun, zâmbi din nou şi plecă.

Nicola observă că nu se găseau acolo obiecte de lenjerie, dar era prea târziu, pentru că femeia ieşise. Alese o pereche de pantaloni de bumbac albi, un tricou şi descoperi şi o pereche de espadrile care i se potriveau.

Se privi în oglindă şi observă că era trasă la faţă, cu cearcăne, ochii albaştri îi erau marcaţi de oboseală. Dar acum era în siguranţă. Scăpase ca prin urechile acului.

Ross o aştepta în camera de zi. Schimbase cămaşa bej cu care fusese îmbrăcat, cu una în acelaşi stil, însă albă. Era mai înalt decât şi-l imaginase, cu umerii largi şi şoldurile înguste.

Avea ochii cenuşii, o căutătură aparte. Privi părul blond al fetei, încă ud.

— Parcă e mai bine acum, nu mai arăţi ca un şoarece ud! glumi el.

Încerca s-o ajute să se destindă după întâmplările nefericite din ultimele două zile; lucru cam greu pentru că o marcaseră profund.

Nicola îl privi pe bărbatul din faţa ei cu trăsăturile lui regulate, ochii inteligenţi şi simţi un fior. Era atrăgător? Nu, mai mult decât atât, era un bărbat surprinzător de frumos acest Ross King.

Numele i se părea cunoscut, deşi nu putea spune unde-l mai auzise.

— Maria ne aduce mâncarea aici, zise el. Sper că-ţi place paella.

— Nici nu mă interesează ce mănânc, îi spuse Nicola adăugând cu indiferenţă: de fapt, nu-mi este deloc foame.

— Ţi-au dat ceva de mâncare?

— Nu, admise ea. Nici n-aş fi putut mânca, de altfel.

— Ar trebui totuşi să mănânci ceva, ca să nu ai probleme mai târziu. Un brandy vrei?

Ea făcu o grimasă.

— Acum, nu, poate mai târziu.

— Da, te va ajuta să adormi.

Deşi era istovită, tinereţea îşi spunea cuvântul şi se aşeză într-un fotoliu în faţa lui privindu-l curioasă. Părea foarte familiar în acest mediu, cu toate că această casă nu-i aparţinea. Carlos era într-o călătorie, îi spusese. Cine era Carlos, rămânea să afle.

— Eşti de mult timp aici? îl întrebă Nicola. La El Milagro, vreau să spun.

— De câteva luni. Ochii lui cenuşii o priviră dintr-odată tăios, ca o cortină de oţel căzută brusc. Vom vedea cum o să-ţi rezolvăm problema. Primul lucru pe care-l vom face mâine dimineaţă va fi să mergem la Santa Elena, să reclamăm paşaportul pierdut. Nu cred că-i vor prinde pe cei doi, dar măcar vor încerca. Vei avea nevoie de nişte haine, aşa cum eşti îmbrăcată acum nu poţi merge la consulat.

— Dar cu lucrurile mele mă pot îmbrăca după ce le voi spăla, răspunse Nicola. Deja ţi-am creat destule probleme.

— Poţi să spui ce vrei, dar nu de bunăvoie ai ajuns aici, în această conjunctură; dacă aş fi avut o fiică de vârsta ta, mi-ar fi plăcut să ştiu că există cineva care s-o ajute.

Nicola zâmbi fără să vrea.

— Ca să ai o fiică de vârsta mea, ar trebui să fii mai bătrân!

El ridică din sprâncene.

— Câţi ani îmi dai?

Ea ridică din umeri, nevrând să pară ridicolă.

— Treizeci şi cinci, poate.

— Am treizeci şi nouă, o informă el. Asta înseamnă că sunt cu douăzeci de ani mai bătrân ca tine.

— Cu optsprezece, de fapt.

— Posibil. Dar spune-mi, te rog, ce spune familia ta de această slujbă minunată pe care ţi-ai găsit-o? Sau nu te-ai obosit să le spui?

Nicola simţi o strângere de inimă.

— Mama a murit acum un an. Pe tata nu l-am cunoscut; sunt ceea ce se numeşte un copil nelegitim.

— Nu te mai văicări, o opri el, sunt mulţi cei ca tine.

Ea îl privi lung.

— Şi tu…?

El păru să ezite un moment, apoi spuse:

— Da, şi eu…

— Nu poţi să nu fii extrem de sensibil, în acest caz.

Nu se gândise că era ceva rău, să spună de la bun

început care-i era situaţia, dar poate el avea dreptate, lucrul acesta nu-i interesa chiar pe toţi, sau, altfel spus, nu toţi erau pregătiţi să-l înţeleagă. Dar mama îi repeta adesea să spună mereu adevărul. Nu uitase sfaturile ei, care veneau să compenseze marea greşeală pe care o făcuse, aceea de a o aduce pe lume fără a avea un soţ.

Nici faptul că fiica ei alesese scena, nu fusese ceva uşor de acceptat pentru biata ei mamă, dar făcuse tot posibilul s-o ajute să termine şcoala dramatică.

— Se pare că noi, cei proveniţi din familii problemă, suntem dispuşi adesea la nevroze.

— Nu mai dramatiza, o opri el, nu mă impresionezi!

Nicola îl privi circumspectă.

— Cred că este nevoie de ceva impresionant cu adevărat pentru a-ţi cuceri atenţia, domnule King.

— Poate, zise el, neimpresionat de sarcasmul ei.

Maria sosi cu o tavă pe care o aşeză pe măsuţa din faţa ei.

— Mănâncă, îi spuse.

Paella era delicioasă. Cu toate că spusese că nu-i este foame, se trezi mâncând totul, până la ultima bucăţică.

— La vârsta ta îţi revii foarte repede după orice şoc, observă Ross, urmărind cum mănâncă. Mai vrei?

Ea scutură din cap.

— Ajunge, mulţumesc, deja nu mai pot înghiţi nimic.

— Nu s-ar spune. Cred că acum poţi dormi liniştită, fără coşmaruri.

Nicola se înfioră involuntar.

— Voi încerca.

— Brandyul te va ajuta. Ross se îndreptă spre barul din încăpere, de unde scoase o sticlă şi două pahare.

— Un singur pahar şi te duci la culcare.

Ea ripostă imediat:

— Doar nu sunt copil!

— Este adevărat; ai prefera să te duc în braţe la culcare şi nu să-ţi spun că trebuie să te culci?

— Nu fi ridicol! explodă Nicola, amuzată. Apoi se trezi spunând: scuză-mă, sunt ridicolă.

— Eşti doar stresată.

Ross aduse băutura şi-i puse un pahar în faţă. Îi era greu să intuiască la ce se gândea în clipa aceea. Era, fără îndoială, un maestru al expresiilor greu de interpretat.

— Lucrurile vor părea mai simple dimineaţă, întotdeauna se întâmplă aşa.

Spunea toate acestea cu aerul unuia care păţise multe, se gândi Nicola.

Ea ştia prea bine că nimic nu se va fi schimbat până dimineaţă. Pentru ea, în mod sigur nu se va schimba nimic în bine. Se va afla în aceeaşi încurcătură; dar poate dacă el îi va netezi drumul, cine ştie? Trebuia să-şi pună speranţele în cineva.

— Eşti foarte bun cu mine, spuse ea şi-l văzu zâmbind.

— Depinde cum vezi lucrurile; dacă tot te-am adus aici, nici nu am de ales.

— Altul m-ar fi suit în autobuzul de Caracas şi m-ar fi trimis înapoi, sublinie ea. Dacă am putut să ajung până aici, trebuie să mă pot întoarce!

— Cu condiţia să nu mai întâlneşti nişte personaje gata să te ajute, completă el. Apoi, făcu un gest indiferent din mână: termină băutura, iar Maria te va conduce în camera ta.

Femeia venezueleană sosi imediat ce o chemă.

Nicola avusese sentimentul că aceasta se aflase tot timpul prin apropiere. Probabil mai fuseseră femei prin locurile acestea, ajunse cu diferite ocazii. Ross nu-i făcea impresia unui retras.

Începuse să bea whisky când se duse la culcare. Se întrebă dacă era ritualul lui din fiecare seară.

Chiar prezenţa lui aici, în jungla venezueleană, era un mister.

Poate se ascundea de ceva, sau de cineva. Nu că ar fi fost un criminal, nu-l bănuia de aşa ceva.

Mâine îl va întreba. El i-ar spune probabil să-şi vadă de treburile ei.

Camera spre care o conduse Maria, avea un aspect

funcţional, ca şi restul casei.

Indiferent cine era acest Carlos, îi plăcea să ducă o viaţă simplă.

Patul larg din cameră era acoperit de o cuvertură albă. Nu se putu abţine să se privească în oglinda din încăpere şi oricât de obosită ar fi fost, pufni în râs. Arăta cumplit!

Cel puţin patul era foarte confortabil. Se aşeză încet în aşternuturile albe ascultând răpăitul ploii şi încercă să nu se mai gândească la cele întâmplate, dar fără succes.

Chiar dacă va ajunge vreodată înapoi în Anglia, ce putea face acolo?

Renunţase la camera închiriată în care locuia şi acum, fără o slujbă, fără bani, îi va fi cam greu să caute altceva.

De ce nu rămăsese acolo unde era în siguranţă cel puţin? Slujba căpătată fusese prea bună pentru a fi adevărată.

Văzute retrospectiv, cele întâmplate în ultimele zile erau greu de crezut, ca o carte sau un film. Da, mai degrabă un film.

Deodată, avu o revelaţie: Ross King!

Nu era de mirare că numele lui i se părea cunoscut! Cu un an în urmă, numele acesta fusese afişat peste tot prin oraş, ca şi fotografia lui. Ştirile din ziare n-o impresionaseră. Nu credea în ceea ce scriau ziarele despre vieţile altora, lucruri pe care nu le puteai verifica. îşi aminti un titlu care ţinuse paginile ziarelor:

„Regizor suspectat că şi-a ucis soţia”.

Arlene Carol fusese complet necunoscută până la căsătoria cu Ross King.

Nicola şi-o aminti ca pe o brunetă superbă, a cărei senzualitate ajungea dincolo de ecran până la fiecare bărbat din sală.

Moartea îi stopase brusc cariera fulminantă pe un drum din California, când maşina în care se afla sărise peste parapet. Timp de câteva ore, Ross King fusese suspectat de crimă, dar acuzaţiile fuseseră ridicate din

lipsă de probe, deşi mult prea târziu pentru a mai opri presa să facă speculaţii în privinţa vieţii lor conjugale.

Se pare că pasiunile soţiei lui nu se opriseră la el, sau la ecran. Legăturile cu alţi bărbaţi erau de notorietate deja, iar căsnicia lor o iluzie, cu mult înainte de accident.

Ross nu arăta ca un criminal, dar cine poate şti cum reacţionează un bărbat în condiţii speciale?

Dacă moartea soţiei îl făcuse să se retragă de lume, înseamnă c-a iubit-o imens. De atunci, nu mai făcuse niciun film. Ce păcat de talentul lui irosit!

Dar Nicola îşi spuse că a doua zi îşi va lua rămas-bun de la el, aşa că nu mai era cazul să-şi pună întrebări.

La Caracas va fi singură din nou, la mâna oficialităţilor. Indiferent ce sumă i s-ar împrumuta, va trebui s-o returneze, ceea ce însemna că dacă găsea o slujbă, datoria va atârna mult timp de gâtul ei ca o piatră.

Dar avea altă soluţie?

Capitolul 2

Lucrurile vor părea mai simple dimineaţă, aşa-i spusese Ross King. Privind de la fereastra camerei râul care se vedea învolburat la mică distanţă de casă, Nicola îşi spuse că profeţia fusese oarecum optimistă. Casa era ridicată pe un deal, aşa că părea destul de sigură deocamdată. Şi nici nu i se părea că ar da peste maluri. Ploaia continua să cadă neîncetat. Iar ea, dacă voia să părăsească această casă, ar fi bine s-o facă destul de repede.

Îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care i le dăduse Maria cu o seară înainte, porni să-şi caute binefăcătorul. Ross bea cafeaua pe verandă, urmărind ploaia care nu mai contenea.

— Ar putea fi şi mai rău, observă el, ca răspuns la privirea pe care i-o aruncă Nicola. Am putea ajunge călare la Santa Elena.

— Nu ştiu să călăresc, răspunse ea nervoasă.

— Atunci, o să te leg de spinarea calului. Maria îţi pregăteşte micul dejun, iar cafeaua este destul de bună; dacă vrei, toarnă-ţi singură.

Părea altfel în dimineaţa asta, se gândi Nicola. Parcă mai ţâfnos. Era vremea de vină? Sau prezenţa ei? Mai degrabă o combinaţie între cele două.

Iar acum, ştiind cine era bărbatul, era şi mai reţinută. Nu ştia cum să procedeze, să discute pe această temă sau să pretindă în continuare că nu ştie cine este Ross. Optă pentru varianta a doua.

— Se întâmplă des? îl întrebă.

— Doar în sezonul ploios, veni răspunsul lui sec.

— Am crezut că se termină în luna octombrie. Oricum, este neşansa mea. Crezi că drumul spre Caracas este deschis?

— Vom afla după ce mâncăm. I-am spus Mariei să ne pregătească nişte şuncă şi ouă, bine?

Nicola zâmbi.

— Este foarte bine, dar nu m-aş fi aşteptat ca aici, în junglă, să existe aşa ceva!

— Carlos are porci, găini, capre, tot ce-i trebuie.

— Aşadar, este fermier?

Bărbatul o privi lung.

— Nu, este un bărbat căruia îi place să trăiască retras de lume.

— Cu tine face excepţie, se aventură ea ridicând din umeri.

— Ne respectăm intimitatea.

Poate că şi acest Carlos avea un trecut dureros, reflectă Nicola, întrebându-se încă o dată care era adevărul despre bărbatul cu care sta la masă. Indiferent ce povară purta pe umeri, era mai bine şi mai uşor dacă se închidea în sine şi se retrăgea din faţa lumii?

Aruncă o privire spre profilul bărbatului. Avea nasul acvilin, maxilarul puternic. Părea un bărbat care a văzut tot ce se poate vedea în viaţă. Un bărbat care-i făcea inima să bată mai tare. Dar atracţia fizică nu ţinea cont de cine era persoana respectivă, din câte ştia ea. Ross King o făcea să simtă ceva ce nu mai simţise.

— Aş vrea să ştii că eşti în siguranţă aici, zise el cu ironie. Chiar dacă am fost judecat şi condamnat, nu

înseamnă că sunt un ucigaş.

Nicola fu luată prin surprindere de mărturisirea lui. Nu se aşteptase.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti… ce vrei să spui cu…

— Nu mă considera idiot, spuse Ross privind-o fix. Ştiu că te uiţi la mine de parcă de când ai intrat în casa asta aş mai fi retezat două capete!

— Poate că mă uitam admirativ… eşti un bărbat atrăgător, domnule King.

El gesticulă, impacientat.

— Te rog, fă-mi o plăcere şi comportă-te normal; ştiu că aseară când mi-ai auzit numele ţi s-a aprins un beculeţ în minte, dar erai prea obosită să faci vreo legătură.

Nicola nu putea nega. îi înfruntă privirea.

— Ei bine, ştiu cine eşti, nu are rost să dramatizezi.

El o privi lung, cu ochii îngustaţi, iar gura i se relaxă într-un zâmbet abia mijit.

— Ai dreptate.

— Îmi pare rău, se aventură ea. Nu eram sigură dacă trebuie să spun ceva sau nu. Am realizat adevărul numai după ce m-am dus la culcare.

— Şi-ai mai putut să dormi?

— Da, eram prea obosită.

— Ce ştii de fapt, Nicola?

— Numai ce s-a publicat în presa vremii, într-un singur ziar, mai precis. Am văzut o fotografie a ta şi a soţiei tale.

— Cea pe care se presupune c-am omorât-o.

— Da, dar am înţeles c-ai fost achitat.

— Aşa este, zise el, am fost achitat, dar se pare că asta nu este de ajuns pentru tine.

Ea exclamă:

— Dar n-am afirmat aşa ceva!

— Nici nu trebuia s-o faci! Cunosc acest gen de priviri.

Nicola îl fixă.

— De asta eşti aici?

— Parţial.

Ross scutură din cap.

— Haide să uităm asta. Vom fi peste câteva ore la Santa Elena şi apoi vom porni spre nord.

Nicola îi evită privirea.

— Te întorci la El Milagro după ce mă laşi la Caracas?

— Sigur.

— Vrei să mai petreci un an izolat de lume? Nu văd la ce ţi-ar ajuta!

— Nu înţelegi situaţia. Nici nu am pretenţia s-o faci.

Dar ea putea înţelege, se gândi Nicola. Cunoscând realitatea putea înţelege. Ce nu putea accepta, era acest fel de existenţă ca o soluţie de viaţă. Faptul că întorci spatele unei probleme, nu o poate face să dispară.

Dar ea nu putea spune prea multe, mai ales pentru că n-ar fi fost ascultată. Nu te poţi amesteca prea uşor în problemele altuia.

Maria le aduse mâncarea. Şunca şi ouăle prăjite în ulei de măsline erau mult prea grase pentru ca să-i placă. De aceea gustă din politeţe, sub pretext că nu-i este foame.

— Nu-mi este foame deloc, se scuză ea, observând că Ross văzuse cum împinsese farfuria.

— Nicio problemă. El părea indiferent. Dacă eşti gata, putem pleca.

Bine că nu mai ploua!

Nicola răsuflă uşurată. Nu însemna însă că va face o călătorie „uscată”, dar să faci faţă puhoaielor de apă pe spinarea calului i se părea hazardat. Cu toate acestea, chiar dacă nu mai ploua deloc, tot erau necesare câteva zile pentru ca solul să se zvânte. Zile pe care Ross nu era dispus să le lase să treacă în aşteptare.

Hainele îi fuseseră spălate şi călcate cu grijă de Maria, pantofii îşi recăpătaseră culoarea şi forma, chiar dacă nu mai arătau ca înainte.

Ross îi sugeră să le ia într-un pachet, să se îmbrace cu ele pentru a apărea în faţa autorităţilor de la Santa Elena. Pe drum erau destul de bune hainele oferite de Maria.

Caii erau gata înşeuaţi; se aflau în curtea plină de noroi. Erau exemplare mari, puternice, folosite şi la plug şi la alte poveri, se gândi Nicola.

Un bărbat mic de statură, îmbrăcat cam ca ea, îi ţinea de frâu. Nu putu să nu se întrebe dacă hainele pe care le purta îi aparţineau bărbatului acesta. Vru să-l întrebe, pentru ca mai apoi să-i mulţumească, dar era evident că omul nu înţelegea limba engleză, în care i se adresase.

— Sunt ale fiului lor, răspunse Ross în locul bărbatului. Ramón este soţul Mariei.

Ross o ajută să încalece. Nu făcu nicio încercare s-o ancoreze de sa cu toate acestea, calul pe care urcase Nicola era bine ţinut în frâu de el, urcat pe celălalt cal. Pachetul, cu tot ce-i rămăsese, se afla în spatele seii.

Ross părea foarte natural în sa.

Plecară pe drumul care ducea pe marginea apei. Nicola se ţinea cu amândouă mâinile de frâu, destul de speriată. La început, apa nu trecea de copitele animalelor. Însă când se apropiară de râu, apa începu să crească.

Ea nu ştia unde începea sau se termina drumul, dar se pare că el ştia; poate din instinct, calul ştia drumul. Apa le ajunse repede la genunchi; animalele continuau să străbată drumul fără a se împiedica.

Nicola începu să capete curaj, să spere că va ajunge la Santa Elena fără să cadă de pe cal.

Străbătură astfel cam un kilometru, după care ajunseră într-o zonă mai puţin inundată. Norii de ţânţari care-i însoţeau le făceau fiecare pas un chin. Umiditatea era enervantă.

Nicolei îi cam pierise cheful de călărie, o durea spatele din cauza şeii, dar nu avea nimic de făcut decât să se ţină bine şi să spere că această călătorie cumplită nu va mai dura mult. Nu ştia de ce-i venise lui Ross ideea de a o duce la Santa Elena fără maşină.

Poate că de acolo o va trimite la Caracas cu autobuzul. O putea lăsa să se descurce singură în privinţa paşaportului pentru că, de fapt, nu-i datora nimic.

Mai traversară şi alte zone mlăştinoase, dar nu ca aceea de lângă casă, care părea să nu se mai termine. Nu prea vorbeau. Ross era foarte atent la drum.

În cele din urmă le apăru Santa Elena în faţă, după mai mult de o oră de mers. I se păru chiar mai mic decât şi-l imaginase când îl străbătuse cu acel camion în care fusese făcută prizonieră.

Văzu acum că avea câteva străzi înguste şi întortocheate, case cu acoperişurile ţuguiate, roşii. Toate străzile porneau dintr-o piaţetă centrală. Biserica era locul cel mai bine întreţinut din centrul oraşului, strălucind în bătaia soarelui. Clopotul părea că atrage razele.

Apariţia lor atrase interesul celor din oraş.

Ross se îndreptă direct spre o clădire uşor de observat, poate şi datorită semnului distinctiv aflat la intrare, legă caii şi o ajută să coboare.

De la acea înălţime şi datorită faptului că străbătuse tot drumul acela cam ţeapănă şi rigidă, Nicola reuşi cu efort să treacă un picior peste spatele calului, apoi să aterizeze în braţele lui. Pentru o clipă, îi simţi musculatura foarte puternică, apoi căldura trupului.

Ross o prinse de mijloc şi ei i se păru c-ar vrea să stea mai mult astfel la pieptul lui, înainte de a ateriza pe pământ, la realitate. Dar tot el fu acela care o grăbi.

— Să intrăm mai repede, Nicola, îi spuse el.

Secţia de poliţie consta dintr-o singură încăpere mai mare, ce-i drept, sau poate atât se vedea deocamdată, din care se deschidea o uşă care probabil, ducea spre celule.

Se afla acolo un ofiţer, a cărui uniformă fusese croită pentru un bărbat mai slab, sau poate că el se îngrăşase peste măsură, aşa că acum arăta cam nefiresc în ea.

Ochii lui mici, rotunzi şi negri, trecură de la Ross la Nicola, apoi la loc şi în timp ce-l asculta pe Ross, o cerceta foarte atent pe ea şi Nicola se simţi tentată să-l asemuie unui şobolan iscoditor.

Urmă o serie de întrebări şi răspunsuri, apoi poliţistul întinse o mână şi sună un clopoţel aflat pe masă, apoi lătra un ordin către cel care scosese capul pe uşa din

spatele lui.

Ross se întoarse spre Nicola, spunându-i şi ei ce discutase.

— Se pare că ţi-au găsit valiza. Era într-un şanţ, plină de noroi.

Ea se însufleţi brusc.

— Şi actele?

— Mă îndoiesc că ar mai fi acolo. Paşapoartele pot fi falsificate uşor, apoi vândute pe bani buni pe piaţa neagră. Aveai bani?

Ea zâmbi scurt.

— O sumă care nu merita furată.

El îi întoarse zâmbetul.

— Depinde. Pentru unii, câţiva bolivari sunt foarte preţioşi, pentru că-şi pot lua o bucată de pâine pe ei.

Oficialul spuse ceva în spaniolă.

Nicola îşi dori să-l fi putut înţelege, măcar puţin. Era destul de frustrant să se discute viaţa ei, fără ca ea să înţeleagă.

Numai dacă acei bărbaţi, care-i făcuseră viaţa imposibilă, i-ar fi aruncat şi actele! Ar scăpa de o mulţime de necazuri.

Băiatul din cealaltă încăpere aduse bagajul ei ud, plin de noroi, încât îi fu greu să-l şi recunoască. Fusese deschis, încuietorile forţate.

Cheile le purta de obicei în buzunarul din spate al blugilor şi se pare că le pierduse în acel tur de forţă fantastic. Oare fusese doar cu două nopţi în urmă?

La invitaţia poliţistului tradusă de Ross, începu să-şi verifice bagajul, privind dezamăgită îmbrăcămintea udă, murdară de noroi. Le putea salva dacă ar fi avut unde să le spele imediat.

Scotoci cu inima strânsă după paşaport, dar nu-l găsi. Îi spuse asta venezueleanului. Spre uimirea ei, acesta deschise un sertar, de unde scoase paşaportul ei şi compară figura ei cu fotografia. Apoi, omul scoase un pix şi o invită tot prin intermediul lui Ross să semneze că-şi primise lucrurile. După aceea, puteau pleca.

Afară, Nicola ridică ochii spre cer orbită de lumină, apoi îl privi pe Ross.

— Asta este tot?

El ridică din umeri.

— Ţi-am spus că nu pot face mare lucru. Cei doi sunt probabil departe acum. Bine că ţi-ai găsit lucrurile!

— Sunt fericită că le am! Nici nu ştii cât de fericită! Ezită o clipă înainte de a continua: şi acum?

El o privi lung.

— Se pare că nu putem ajunge la Caracas; trebuie să ne întoarcem la ranch. Drumurile sunt închise.

— Cât timp?

— O zi, două. Dacă nu mai plouă, poate şi mai puţin.

— Aş putea rămâne la Santa Elena, se aventură ea.

— Nu, n-ai putea. O să iau nişte tortilla, apoi pornim spre casă cât este timpul bun.

— Îmi pare rău, zise ea, am crezut că vrei să fii singur.

— O să mă descurc, chiar şi cu tine pe cap. Numai bagajul va fi o problemă, să văd cum îl ancorez mai bine. Ar cam trebui să şi mâncăm ceva, numai că este un loc fără prea mari pretenţii.

Ea nu avea niciun fel de pretenţii, pentru că se obişnuise să nu aibă.

Restaurantul era pe o stradă lăturalnică; murdar, întunecat şi nu prea frecventat de femeile din oraş.

Faptul că Ross era destul de cunoscut acolo îi fu pus în evidenţă de felul în care-l salută barmanul, adresându-i-se pe nume. Numele lui Ross şi tortilla erau singurele cuvinte pe care le înţelegea, deşi din privirile speculative ale barmanului, înţelese că era subiectul discuţiei.

Mâncarea i se păru foarte bună, dacă puteai face abstracţie de tacâmurile nu prea curate. Cafeaua care li se servi după masă, era dulce şi greţoasă, dar o bău fără comentarii.

De data asta, Ross nu putu să mănânce mai nimic; după câteva înghiţituri, împinse farfuria deoparte. Se mulţumi să bea ceva ce presupuse a fi whisky. Era

îngândurat, cu mintea mult prea departe de acel loc.

— Cred că nu este nevoie să vii cu mine la Caracas, se aventură ea, pentru că nu mai suporta lipsa de comunicare.

El o privi lung câteva clipe, apoi îi spuse:

— Crezi că va fi aşa de simplu?

— De ce nu? L-au mai parcurs şi alţii. Iar eu sunt cetăţean britanic!

— Care trebuie să ajungă mai întâi la cei cu care poate discuta.

Ochii albaştri ai Nicolei se întunecară.

— Vrei să spui că singură nu m-aş descurca?

— Dacă ai păţit-o o dată, nu este exclus să se mai întâmple. Nu va fi aşa, dar posibilitatea există. Nu pot fi liniştit până nu ştiu că eşti în siguranţă, în avionul care te duce spre Londra. Iar dacă vrei să rămâi datoare cuiva, îmi poţi rămâne mie!

Nicola trase aer în piept.

— Nu pot accepta bani de la tine!

El schiţă un zâmbet.

— Dar erai gata să-i accepţi de la consulat.

Era cu totul altceva.

— Sigur că da, numai că ar fi durat mai mult.

Muşcându-şi buzele, îl privi îngândurată:

— N-ar trebui să caut calul de dar la dinţi, nu? Mulţumesc, Ross, apreciez oferta ta.

— Care constă doar din bani.

— Şi timpul tău.

— Şi acesta îmi prisoseşte. El goli paharul şi-l puse pe masă cu un gest grăbit. Ar fi bine să pornim spre casă până nu începe ploaia din nou.

Nicola privi pe fereastră, unde soarele făcea eforturi considerabile să străpungă norii.

Porni în urma lui fără prea multă convingere. Nu putea face decât să se întoarcă alături de el la ranch, dar nu-i era prea uşor. Ross nu era prea fericit de prezenţa ei, asta îi era clar, şi probabil regreta că se implicase prea mult.

Dar ar fi trebuit să fie lipsit de inimă s-o abandoneze în situaţia în care se afla.

Drumul de întoarcere era la fel de greu, dar soarele încă strălucea. Căldura şi umiditatea erau destul de greu de suportat.

— Cum ai suportat clima asta atâtea luni, de când te afli aici? îl întrebă ea, când se aflau într-o zonă mai uscată. Este mare diferenţă de California!

El începu să râdă:

— Asta este întrebarea anului! Nu, ploaia nu m-a deranjat niciodată, şi de fapt, nici n-am prea plecat din ranch.

Nicola îi aruncă o privire grăbită, observând statura lui puternică, musculatura bine conturată sub blugii strâmţi, mâinile puternice care ţineau frâiele.

— Dar nici n-ai stat degeaba! Lucrezi la fermă?

— Nu prea; nu este stilul meu. Sunt însă alte mijloace prin care îţi poţi păstra condiţia fizică. Călăria, de exemplu.

Ea spuse repede:

— Mă face să mă simt de parcă aş fi bătută!

— Asta din cauză că foloseşti muşchi pe care nu-i încordezi de obicei. Mâine va fi şi mai rău.

— Mulţumesc de încurajare!

De data asta, el râse amuzat.

— Nu este ceva insuportabil. Data viitoare vei face drumul ăsta cu maşina.

— Aşadar, cum îţi petreci timpul?

Ross nu-i răspunse imediat. Ea acceptase că nu va primi un răspuns când, deodată, el spuse de parcă ar fi făcut o declaraţie:

— Lucrez la un scenariu.

— Oh! exclamă ea, abia ştiind ce să spună. N-am ştiut că faci şi scenarii.

— Nu este ceva neobişnuit să scrii scenariul şi să faci şi regia, dar în cazul meu este prima oară.

— Este o autobiografie?

El o privi repede printre gene.

— Ce te face să crezi asta?

Ea ridică din umeri.

— Am făcut un curs de psihologie cândva. Dacă o persoană aflată într-o situaţie grea îşi aşterne gândurile pe hârtie, asta îl ajută să-şi limpezească mintea.

— Chiar aşa? zise el cu cinism. Poate ar fi bine să te limitezi la actorie. Nu suport psihiatrii amatori!

— Nu mă ofeream să-ţi fac o analiză, replică ea. Mi-ai pus o întrebare şi ţi-am răspuns. Atât.

— Eşti prea deşteaptă ca să-ţi meargă bine, spuse Ross.

— Problema ta este a tuturor bărbaţilor, nu suportaţi să fiţi contrazişi şi aveţi impresia că femeile vă sunt inferioare!

Până în momentul acela, reuşise să se ţină onorabil în şa, dar o mişcare bruscă a calului o surprinse. În clipa următoare zăcea în noroi, cu respiraţia întretăiată, auzind doar zgomotul copitelor calului lui Ross în urechi. Apucă să mai vadă cum acesta dispăru într-o pădurice, dar după câteva momente, Ross se afla la căpătâiul ei, privind-o îngrijorat.

— Te rog să nu te mişti! Ai suferit o căzătură puternică. Ross îi trecu o mână peste picioare, urmărindu-i ochii să-i vadă reacţiile.

— Simţi vreo durere?

— Nu, zise Nicola, care începuse să realizeze ce i se întâmplase.

— Un şarpe a fost de vină. Calul tău l-a simţit înainte de a-l vedea. Te poţi ridica?

Nicola acceptă mâna întinsă. În clipa aceea nu simţea nimic deosebit, dar era sigură că mai apoi va resimţi din plin căzătura. Se simţi reconfortată de braţul lui care o ajuta să se ridice. Şi-ar fi dorit să fi zăbovit mai mult pe trupul ei. Când Ross îi dădu drumul, simţi nevoia să întindă mâna după el. Teamă, desigur. Ross era măsura ei de siguranţă, împotriva şerpilor măcar.

— Sunt vinovat, admise el, trebuia să fiu mai atent la drum.

— Cum recuperăm calul? îl întrebă.

— N-o vom face, se descurcă şi singur. Pumele nu vânează ziua.

Ea îl privi uimită.

— Pume, zici?

— Sunt câteva pume pe aici, dar nu-ţi face probleme, foarte rar atacă omul.

Ross legă calul său care păştea liniştit pe marginea drumului.

— Va trebui să te urc pe calul meu; crezi că rezişti până acasă?

— Dacă se pune problema să aleg între a rămâne aici şi a merge cu tine pe cal, să fii sigur că aleg cea de a doua variantă! Ar trebui să fiu nebună să-mi doresc să rămân singură aici!

— Se pare că încă nu eşti conştientă pe ce meleaguri te afli; nu este loc aici pentru cei slabi de inimă. Există vreo şase specii de puma, ca să nu mai vorbim de şerpi şi crocodili. Caracas este la două sute de kilometri de aici, dar dacă vrei o slujbă în Venezuela, numai acolo poţi lucra. Ross o privea în timp ce-i spunea toate astea, să vadă cum reacţionează, dacă şi-a revenit de pe urma căzăturii. Dar văd că eşti destul de puternică; ţi-a revenit culoarea în obraji.

Nu-şi revenise şi nervos, se gândi Nicola, observând că el se şi urcase în şa. După ce legă bine bagajul ei la spate, îi întinse mâna.

— Pune piciorul pe treapta scării; restul îl fac eu.

Ridică piciorul cu destulă greutate, dar din cauză că scara era la mare distanţă de la sol, se trezi ridicată şi aşezată în faţa lui în şa. Era atât de aproape de el, încât îi putea vedea chiar şi firele de barbă care urmau să apară a doua zi, şi-i simţea mirosul masculin.

Ross avea trăsături bine conturate, de parcă ar fi fost cioplite în piatră de dalta unui artist. Deodată, simţi pornirea de a întinde mâna să-l atingă. Indiferent ce era acest bărbat, nu putea fi un ucigaş, aşa simţea.

— Relaxează-te, îi spuse el, nu te las să cazi.

Nicola simţi că ar fi vrut dintr-odată să afle mai multe despre acest bărbat, să treacă dincolo de sistemul lui de apărare, să afle cum era în realitate.

Iar dacă exista un pericol, acesta era reprezentat doar de emoţiile ei.

Ajunseră acasă şi găsiră calul aşteptându-i. Ramón, care se afla în acelaşi loc, o privi cu indiferenţă.

Maria era mai volubilă; începu să-i spună ceva lui Ross, dar el o lăsă să vorbească. După ce plecă, îi explică Nicolei:

— Ca toate femeile, repetă la infinit celebrul „v-am spus eu că n-o să vă puteţi întoarce fără probleme!”

— Şi se pare c-a avut dreptate, îi reproşă Nicola cu blândeţe. Iar tu, ca orice bărbat, i-ai ignorat sfaturile.

— Da? Ross o privi lung. N-ar fi mai bine să vezi ce este cu lucrurile tale? Vezi ce se poate salva.

Maria luase valiza cu ea. O găsi despachetând, evaluând lucrurile, exclamând entuziasmată ce vedea. Totul trebuia spălat cu grijă, se gândi Nicola, pentru a se mai putea îmbrăca. Rămase îmbrăcată aşa cum fusese.

Ross nu mai era prin preajmă când se întoarse în camera de zi. Auzi un zgomot care o atrase spre fereastră, unde se vedea grădina. Zgomotul venea de la o construcţie aflată la mică distanţă de casă. Ascultând mai bine, realiză că se auzea o maşină de scris.

Ardea de curiozitate să afle ce lucra Ross.

Văzu rafturi întregi de cărţi, unele în limba engleză. Luă un volum al lui James A. Michener şi se aşeză pe o sofa să citească, dar nu înţelegea mare lucru. Mai apoi renunţă, amintindu-şi prin ce trecuse în ultimele zile, retrăind oroarea evenimentelor.

Dacă n-ar fi apărut Ross, cei doi bărbaţi ar fi prins-o din nou; sau ar fi căzut pradă uneia din cele şapte specii de puma de care-i vorbise el.

Cum putea să trăiască Ross în astfel de condiţii? Chiar când strălucea soarele, atmosfera nu era prea grozavă.

Ross dactilografia fără oprire. Probabil, ideile îi

veneau cu rapiditate. Pe moment, Nicola se gândi că poate transpunea pe hârtie cele întâmplate în ultimele ore, apoi renunţă la acest gând. Începu s-o doară capul.

Ar fi vrut să-i ceară Mariei o aspirină, dar nu ştia cum s-o facă. Poate durerea i-ar trece dacă ar sta liniştită, cu ochii închişi

Când se trezi, Ross se afla la căpătâiul ei, îi luă pulsul şi părea îngrijorat.

— Ai leşinat. Cum te simţi acum?

Teribil, ar fi vrut să spună ea. îi ardea toată pielea, îşi simţea gâtul uscat când încerca să înghită.

— Nu prea bine, murmură, probabil am răcit.

— Să sperăm că nu este grav. Nu te ridica.

Nicola protestă când se ridică ajutată de el.

— Pot să mă ţin pe picioare!

— Poate, dar febră tot ai.

Nu mai era nevoie să-i spună asta, simţindu-se prea rău ca să protesteze. Durerea de cap începuse din senin.

Ross o conduse spre camera ei, o aşează pe pat, şi în tot timpul acesta o privi atent, înainte de a se duce spre uşă s-o strige pe Maria.

Femeia apăru imediat, ştergându-şi mâinile de şorţ.

Ross îi spuse doar câteva cuvinte, pentru a o pune în temă. După aceea, o scoase din încăpere şi se întoarse la Nicola s-o ajute să-şi scoată hainele şi s-o culce. Fără cămaşă, de data asta. Era la spălat, cu celelalte lucruri.

Ross se întoarse aducând un pahar cu un lichid care părea apă, dar mirosea oribil.

— Chinină, îi explică el. În afară de aspirină, este singurul medicament de pe aici.

Ross o ajută să se ridice puţin ca să bea lichidul şi ea se simţi ameţită, cu o senzaţie puternică de vomă.

Se simţi mai bine, când puse capul înapoi pe pernă.

Ross continua s-o privească, muşcându-şi buzele, neştiind ce să facă.

— Cel mai apropiat medic este la Velida, zise într-un târziu. Aş putea să-l trimit pe Ramón după el, dar ar dura câteva ore.

— Mă fac eu bine… îl asigură Nicola, este doar o răceală.

— Să sperăm că aşa va fi, spuse Ross, punându-i mâna pe frunte. Încearcă să dormi, să te odihneşti.

Capitolul 3

Nicola dormi mult, un somn plin de coşmaruri pe care, din fericire, nu şi le mai aminti când se trezi. Era transpirată, capul o durea cumplit, tâmplele îi zvâcneau.

Probabil, uşa rămăsese deschisă, iar Ross se aflase tot timpul prin preajmă, pentru că imediat ce deschise ochii, el răspunse imediat la solicitarea ei de a primi apă.

Îi aduse imediat apa, dar nu-i dădu decât ca să-şi înmoaie buzele. Totul se învârtea cu ea când încercă să ridice capul.

Experimentă senzaţii ciudate: figuri descompuse pluteau deasupra ei, auzea voci de la distanţă.

Plutea pe un râu răcoros, iar apa îi bolborosea vesel peste trup, dar brusc, răcoarea pieri şi simţi un foc puternic ale cărui flăcări începură s-o ardă, s-o facă să ţipe de durere.

Se visă apoi într-un loc întunecat, de unde nu putea să scape, luptând mental împotriva durerii, a unui duşman fără chip.

În cele din urmă, interveni binecuvântata uitare şi adormi.

Era întuneric în cameră când se trezi. Se simţea slăbită, dar mintea i se limpezise. Se ridică în capul oaselor, aprinse lampa de la capul patului şi se uită la ceas. Era nouă şi jumătate. Trecuseră cinci ore de când Ross o dusese la culcare. Indiferent ce boală avusese, se derulase repede şi la fel de repede trecuse. I se făcuse şi foame. Cât dormise, Maria nu stătuse degeaba, îi spălase şi călcase toate lucrurile. În clima aceasta nu le trebuise prea mult ca să se usuce.

Se gândi că va trebui să-i mulţumească femeii, când o va vedea. Cunoştea bine un singur cuvânt în limba spaniolă, pe care-l va folosi.

Ross intră, fără să bată la uşă. Numai când privirile li

se întâlniră, îşi aminti că nu purtase cămaşă de noapte la culcare, iar acum era îmbrăcată într-o pijama de bumbac, o pijama mai mult practică decât estetică. Probabil Maria o îmbrăcase cu ea.

— Cum te simţi? o întrebă Ross. Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-ar displăcea. Nicola începu să râdă. N-am mai mâncat de mult!

— De alaltăieri, mai precis, spuse Ross. Am trecut prin momente grele.

Două zile! Nu-i venea să creadă, dar Ross nu avea niciun motiv s-o mintă.

— Ce am avut? îl întrebă ea.

— Nu ceea ce m-a îngrijorat, răspunse Ross ridicând din umeri. Se poate să fi fost muşcătură de insectă, cine ştie? De azi-dimineaţă, febra a cedat. Ai dormit buştean de atunci.

Nicola îl privi pe sub gene.

— Ai spus noi?

— Exact. Am ajutat-o pe Maria din când în când să te şteargă de transpiraţie. Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Nu ai nimic din ce n-am mai văzut până acum.

— Sunt sigură. Nicola încercă să judece raţional. Oricum… mulţumesc.

El făcu o grimasă.

— Bine că ţi-ai revenit! N-am putut să-l găsim pe medic, era plecat la un pacient la ţară. Iar acum, o să-ţi aduc ceva de mâncare.

Rămasă singură, Nicola încercă să se ridice din pat, dar căzu imediat înapoi pe perne, simţindu-se complet lipsită de putere. Dar curând se va simţi bine, îşi spuse ea, era tânără şi sănătoasă. Nu era decât o slăbiciune temporară. Mâine…

Mâine trebuia să pună la punct un plan. Ross o ţinuse îndeajuns aici.

De două zile apa se retrăsese probabil, pentru ca să poată trece zona mlăştinoasă spre Caracas.

Mai trebuia să se gândească la oferta lui legată de

banii de întoarcere. De fapt, Ross era doar un străin. Cum putea să împrumute o asemenea sumă de la un bărbat pe care nu-l va mai vedea vreodată?

Stătea în pat sprijinită pe perne, când Ross se întoarse cu o farfurie de supă fierbinte.

— E supă de pui, o informă el. Îţi place?

— Cred că da, zise Nicola, care abia aştepta să guste. Observă că Ross voia să se aşeze. Nu e nevoie să stai cu mine.

— Am crezut că simţi nevoia să schimbi o vorbă cu cineva, îi răspunse el. Dacă nu, spune-mi.

— Mi-ai putea spune cum a fost vremea cât am fost bolnavă? Tot mai suntem rupţi de lume?

— Nu în aceeaşi măsură. Am fost cu maşina la Santa Elena după-amiaza asta, fără probleme. Drumurile principale au fost degajate deja, aşa că putem pleca imediat ce te simţi în stare.

Nicola se concentră asupra lingurii cu supă, pe care o dusese la gură. Nu la asta se gândise cu câteva clipe în urmă. Dacă ajungea acasă, reîncepea lupta pentru existenţă. Nu era încă gata s-o accepte.

— Ai primit veşti de la Carlos? îl întrebă ea, nu din dorinţa de a şti, ci pentru că nu ştia ce să spună altceva.

— Nu, răspunse el.

— Şi nu eşti îngrijorat?

— Nu prea. Se va întoarce, după ceva termina ce avea de făcut.

— Ştii unde s-a dus?

— La Caracas. Se duce o dată pe an; are afaceri acolo.

Nicola privi în jur, la pereţii albi curaţi, dar atât.

— Nu mi-am imaginat că este un om cu posibilităţi materiale.

Ross îi spuse aşa ca într-o doară:

— Nu judeca omul după casa în care trăieşte. Carlos a ales să trăiască aici; să zicem c-a vrut să scape de viaţa mult prea palpitantă a secolului douăzeci.

— O, viaţa nu este chiar aşa de sumbră!

— N-ai trăit-o indeajuns ca să faci afirmaţii de genul acesta.

— Am trăit destul, se apără ea, să ştiu că nu poţi întoarce spatele la totul, numai pentru că lucrurile n-au ieşit aşa cum ai vrut.

— Dacă aştepţi sfaturi, ar fi mai bine să te intereseze doar viitorul tău. Ce intenţionezi să faci când te întorci acasă?

— Nu ştiu încă, recunoscu ea. Fără slujbă mă voi baza pe ajutorul statului, să am unde să trăiesc.

— Nu-mi place perspectiva asta. Dacă este doar o chestiune de bani

Ea scutură din cap, iar părul îi căzu pe faţă, acoperindu-i-o.

— Ai făcut deja prea mult. Nu mai pot accepta nimic de la tine.

— Nu este momentul să dai dovadă de mândrie, o opri el. Nu ţi-o poţi permite acum. Cât de bună eşti ca actriţă?

Ochii li se întâlniră din nou.

— Destul de bună, pentru a nu renunţa fără luptă. Voi găsi un rol, chiar de ar fi ultimul lucru pe care-l voi face. Dar sunt mai bună la vorbe decât la fapte. Luă ultima lingură de supă, lăsă lingura jos. îmi pare rău, dar nu pot s-o termin.

— Ai mâncat destul.

Ross îi luă tava din poală.

— Încearcă să mai dormi. Mâine vom începe să rezolvăm din problemele tale.

— Dar nu este cazul să te implici, zise ea căzând pe perne.

— Se poate, dar sunt mai pregătit ca tine s-o fac. Voi fi pe aproape, dacă ai nevoie de mine.

Nicola se simţi dintr-odată foarte confuză, nesigură; îi spusese că-şi va găsi un rol, chiar dacă acesta va fi ultimul lucru pe care-l va face. O afirmaţie plină de curaj, dar şi hazardată, dacă ne gândim că tocmai faptul că nu era prea bună ca actriţă o făcuse să apeleze la această

slujbă în Venezuela. Era atâta concurenţă la Londra, atâtea probleme, atâtea talente. Pentru a le învinge, trebuia să fie convinsă că undeva, după un colţ de stradă, o aştepta succesul. Nici măcar de propria-i judecată nu mai era aşa de sigură.

Trebuia să găsească o cale mai simplă de a-şi câştiga existenţa.

Adormi din nou şi se trezi la miezul nopţii, într-o casă cufundată în linişte.

Se auzea doar zumzăitul insectelor, sau ţipătul ocazional al vreunui animal. Se întrebă dacă era al vreunei pume, despre care-i vorbise Ross.

Când încercă să se ridice, simţi aceeaşi slăbiciune, dar parcă ceva mai diminuată. Îi luă un minut să se îmbrace cu capotul de bumbac. Baia se afla la capătul coridorului, în faţa camerei lui Ross.

Numai când ieşi din baie observă că uşa de la camera lui era întredeschisă. Generatorul electric fusese închis, astfel că razele lunii erau singura sursă de lumină. O privire în încăpere fu de ajuns să constate că era goală, deşi aşternuturile erau deranjate ca de o mână grăbită. Ezită un moment, neştiind prea bine care-i erau intenţiile.

Îl găsi stând pe verandă, ignorând răcoarea nopţii. Purta un halat alb şi sandale de rafie.

— Nu trebuia să ieşi acum în frig, îi spuse el, când o văzu în cadrul uşii. Dacă răceşti din nou, vei sfârşi într-un spital şi nu vei mai ajunge prea curând la Londra.

— Nu-mi este rece, îl sfida ea. Am văzut că nu eşti în cameră şi m-am întrebat dacă lucrezi la scenariu.

Era o scuză plauzibilă, chiar şi pentru propriile-i urechi. Dar Ross reacţiona altfel.

— Dacă-aş fi fost acolo, nu aveam chef de companie.

Nicola roşi, dar avu noroc cu întunericul.

— Să fii sigur că n-aş fi intrat în asemenea condiţii. Simţeam nevoia să mă dezmorţesc puţin după atâta stat în pat, atât.

El o privi în linişte câteva secunde, studiind-o probabil. Când vorbi, o făcu pe acelaşi ton egal şi calm.

— Am terminat scenariul.

Ea îi răspunse printr-o întrebare.

— Aşadar, nu ai pentru ce să mai stai aici?

El strânse din buze.

— Văd că-ţi place să încerci marea cu piciorul gol!

— Nu cred că este aşa. După cum mi-ai spus ieri, chiar dacă ţi-ai fi omorât soţia, nu înseamnă că ai astfel de porniri faţă de orice femeie. Făcu o pauză, apoi adăugă; eu nu te cred capabil să ucizi.

Ochii lui cenuşii poposiră asupra ei câteva clipe tensionate, căpătând o expresie nouă.

Ross îi spuse:

— Cred că eşti sinceră.

— Aşa este. Era dornică să-l convingă de sinceritatea ei. Nu eşti genul de om care să comită o crimă.

El râse cinic.

— Ne-am întors la profilul psihologic, nu? Când este vorba despre crime pasionale, nu există limite, draga mea! Toţi suntem capabili de ce este mai rău. Numai Dumnezeu ştie că am vrut s-o ucid. Dar ea… Ross se întrerupse brusc scuturând din cap. Uită totul. Ţine de trecut.

Dar ea nu simţea la fel. Nu putea renunţa la aflarea adevărului, acum când ajunsese atât de aproape.

— Poate îţi face bine să te confesezi.

— Cui? Ţie? Ross spusese aceste vorbe cu intenţia de a o răni. Ce ar putea face un copil ca tine?

— Te-ar putea asculta, zise Nicola, refuzând să se simtă ofensată. Pariez că n-ai discutat sincer cu nimeni pe tema asta.

— În afara reprezentanţilor legii, nu? Am stat treizeci şi şase de ore închis. Crede-mă, m-au studiat din fiecare unghi. Dacă nu s-ar fi dovedit că se umblase la cablul de frână, aş fi aşteptat şi acum judecata.

— Ei bine, dar a trecut, interveni Nicola. Este momentul să revii la lucru. Vei folosi acest scenariu?

Ceva sclipi în ochii lui cenuşii.

— Pot să-l păstrez, deocamdată.

— Ştiu, dar dacă este bun…

— Ai vrea să-ţi exprimi opinia, nu?

— Nu, îi răspunse ea cu calm. Între film şi teatru este o mare diferenţă.

— Iar tu nu eşti calificată în niciuna din astea. Hai să vorbim despre altceva.

De data asta, ea se simţi prea afectată ca să nu răbufnească.

— Chiar regret că te-am deranjat!

Tocmai se întorcea spre uşă să se retragă din nou în camera ei, când îl auzi:

— Despre ce voiai să discutăm?

Inima ei începu să bată deodată mai tare, se întoarse şi-l privi.

— Nu cred că înţeleg…

— Ba înţelegi prea bine, nu eşti cum se spune despre blonde… m-ai tulburat de cum te-am văzut. Dacă ai avea cinci ani în plus, as şti ce să fac cu tine.

— Dacă aş avea cu cinci ani mai mult, probabil n-aş mai fi în situaţia asta, replică Nicola, înfruntându-l. Apoi, adăugă pe un ton calm, de data asta: n-am crezut că simţi la fel.

El zâmbi.

— Sunt un bun ghicitor.

— Dar nu judeci bine. Îi vorbise din instinct. Ţi-am mai spus: nu mai sunt copil, sunt matură şi mă simt atrasă de bărbatul de lângă mine.

El o studie o clipă, cu o expresie greu de definit.

— Bine, zise el după câteva secunde, a cui cameră s-o folosim?

— Niciuna.

Nicola refuză să-i răspundă la provocare.

— Nu sunt vreuna din femeile de la Hollywood, gata să sară în patul oricărui bărbat care-şi ridică pălăria în faţa lor. Apoi roşi imediat, pentru că nu voise să fie atât de dură. O, îmi pare rău, n-am vrut să sune astfel…

— Ca şi când te-ai fi referit la soţia mea? Dar este adevărul!

— Întotdeauna?

— Nu. Ross făcu o pauză apoi îi puse pe un ton mai dur: vii din altă lume. Arlene era puţin mai mare ca tine când am cunoscut-o, dar foarte diferită de tine.

— Da, era foarte frumoasă, murmură Nicola.

— Mai mult decât atât. Numai frumuseţea poate fi plictisitoare uneori, mai ales la Los Angeles, unde este ceva obişnuit. Arlene avea acel ceva care o deosebea de restul femeilor. Cu toate că nu ştia să se folosească de acel dar.

— Până când ai învăţat-o tu.

— Exact. Arlene a fost creaţia mea; eu am învăţat-o să se mişte, să se îmbrace, să joace. Iar ea avea destulă abilitate să folosească aceste calităţi în rolurile ei. Cu toate astea, a căzut pradă celor care au vrut s-o transforme în sex-simbolul modern.

— Şi tot ai mai orientat-o?

— Dacă am făcut-o, a fost pentru a mai salva ceva din cariera pe care o planificasem pentru ea, dar se pare c-am eşuat.

— Publicul nu gândeşte la fel.

— Publicul! sări el. Prin intermediul publicităţii, poţi să vinzi chiar şi frigidere eschimoşilor!

Nicola se sprijini de spătarul unui scaun, pentru a nu se mişca. Ştia că nu trebuie să-i întrerupă şirul confesiunilor.

— Ea ce simţea?

— Se scălda în acea imagine. Din nefericire, a început să extindă rolul şi în afara scenei.

— Poate c-ai fi iubit-o, dacă n-ar fi fost aşa.

El îşi aruncă brusc capul pe spate.

— Ce te face aşa de sigură că n-am iubit-o?

— Felul în care vorbeşti despre ea. Dacă ai fi iubit-o, ai fi acceptat-o aşa cum era, nu aşa cum ai fi vrut să fie.

Trecu o clipă până îi răspunse.

— Nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că poate era conştientă de ce face? Am spus că nu ştia să folosească ce avea, nu că n-ar fi fost conştientă de ce avea. Se ridică brusc. Nu mai are rost să discutăm acum. Intru în casă. Ar

fi bine să faci la fel.

— Ross. N-ar fi vrut să spună vorbele care au urmat, dar lucrurile scăpaseră de sub control: nu mă trimite mâine de aici.

El se opri s-o privească.

— Cine a spus că pleci mâine? Poate poimâine.

— Te rog să mă laşi să mai stau aici o vreme.

El îşi muşcă buzele.

— Şi eu sunt aici în vizită.

— Măcar până se întoarce Carlos. Un respiro, atâta-ţi cer.

El o privi lung, plăcându-i părul ei blond, gura frumos conturată.

— Eşti frumoasă, Nicola, iar eu n-am mai avut de mult o femeie, cine ştie, mi-aş putea pierde capul!

— Nu cred, îl înfruntă ea. Şi pentru asta este nevoie de doi, iar eu n-am de gând să mi-l pierd pe al meu.

El zâmbi.

— Ce mai contează dacă stai o zi sau o săptămână? Tot trebuie să te întorci.

— Sunt conştientă de asta, zise Nicola ridicând din umeri. Numai că am nevoie, după cum ţi-am spus, de un respiro. Când va veni timpul, voi accepta oferta ta de a-mi finanţa întoarcerea.

— Dacă mai stai, zise el brusc înduplecat, am putea lua legătura cu oamenii aceia pentru care ai venit să lucrezi.

Ea îl privi lung.

— Crezi că te-am minţit?

— De ce s-o fi făcut? Nu vrei să afli ce s-a întâmplat?

— Sigur că vreau! Era imposibil să admită că nu-i mai păsa acum.

— Mergem mâine, dacă vrei, zise el. Acum, du-te la culcare să nu răceşti.

Nu mai avea chef de discuţie, era evident. Spusese tot ce avusese de spus. Dar scânteia din ochii lui atunci când o privea nu era o glumă.

* * *

Râul reveni la matcă, soarele ardea cu putere, umiditatea era foarte ridicată. Simţea cum transpiră prin toţi porii.

Ross nu părea să aibă probleme, cu toate că pe alocuri cămaşa lui albă era udă de transpiraţie.

Urmă o mulţime de întrebări: dacă bărbaţii cărora le plătise s-o ducă la familia care o angajase o duseseră în altă direcţie, după ce aflaseră că nu este de prin partea locului. Tocmai pentru că nu găsise pe cineva care să vorbească măcar câteva cuvinte în engleză, fusese înţeleasă greşit. Dacă slujba mai era disponibilă, ce voia să facă?

Dar renunţă la gânduri; îşi va pune problemele când şi dacă va fi cazul. Pe vreme bună, distanţa dintre Velida şi Santa Elena se străbătea într-o jumătate de oră.

Velida era ceva mai mare, cu multă populaţie. Traversând oraşul, Nicola îşi aminti cum încercase disperată să găsească pe cineva care s-o înţeleagă. Sau mai precis, ce se aştepta Ross să facă? Atitudinea lui se schimbase puţin.

Dar apoi se linişti singură, spunându-şi că avea timp destul să-şi facă probleme când se vor ivi.

Ross opri maşina ca să întrebe unde se afla plantaţia Cordova.

Când ajunseră acolo, Nicola îşi reaminti cum găsise casa în întuneric, cu obloanele trase, când ajunsese aici prima oară. Dar văzând un bărbat pe verandă, inima începu să-i bată foarte tare.

— Pe cine căutaţi? li se adresă acesta.

— Vă numiţi Crossman? îl întrebă Ross.

— Nu, eu sunt înlocuitorul lui. Am ajuns cu câteva zile în urmă. Ce treabă aveţi cu el?

— De fapt, eu îl caut, interveni Nicola. Trebuia să încep lucrul aici săptămâna trecută, să am grijă de un băieţel.

El scutură din cap.

— Nu ştiu nimic despre asta. Mi s-a spus doar că doamna Crossman a plecat cu copilul, iar el s-a dus după

ei. A lăsat o mulţime de lucruri aici, aşa că s-ar putea întoarce. Mă tem că nu vă pot spune altceva.

— Oricum, mulţumesc, zise Nicola, îmi pare rău că v-am deranjat.

— Nu m-aţi deranjat, îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos. Dar aţi putea încerca la sediul companiei din Caracas. Vă pot da mai multe informaţii.

— Mulţumesc, încă o dată. Şi acum? întrebă Nicola întorcându-se spre Ross.

— Ne întoarcem la ranch. Spune-mi, Nicola, ce vei face când te vei întoarce acasă?

— Nu ştiu deocamdată, se confesă ea. Cred c-o să-mi caut o slujbă.

— În teatru?

— Dacă va fi posibil. E cam greu să câştigi experienţă fără să ţi se ofere ocazia.

— Cunosc multă lume din televiziunea britanică. Poate…

— Mulţumesc, dar… nu. Dacă reuşesc va fi pentru că sunt talentată, nu pentru că am pilele necesare.

El ridică din umeri.

— Lăudabil, dar nu te ajută cu nimic. Mai bine obţine un rol, apoi dovedeşte că eşti bună.

— Nu pot accepta oferta ta, chiar dacă asta mă face să par stupidă.

— N-am spus asta. Am spus doar că te comporţi prosteşte uneori. El o privi lung. Chiar ai douăzeci şi unu de ani?

— Data naşterii este scrisă în paşaport, zise Nicola, dacă par mai tânără este că am dus o viaţă obişnuită până acum. Probabil că şi acolo unde locuieşti tu sunt astfel de oameni normali.

— Sigur că majoritatea aşa sunt.

— Trăieşti chiar în Hollywood?

— Da, dar n-a fost alegerea mea.

Desigur, a fost a Arlenei, se gândi Nicola. Probabil o iubea atât de mult, încât nu-i refuza nimic.

— Cred c-ai închis casa când ai plecat! spuse Nicola.

El scutură din cap.

— Am lăsat acolo un cuplu care să aibă grijă.

— Ai încredere în ei?

El ridică din umeri.

— Este cam târziu să încep acum să-mi fac probleme.

Nicola îl privi insistent.

— Va trebui să te întorci acolo, poate nu imediat, dar…

— Poate, mormăi el, apoi se întoarse brusc spre ea; ştii ce? Pui prea multe întrebări!

— Este singura modalitate de a obţine răspunsuri. Nicola îl atinse uşor. Nu este simplă curiozitate, Ross.

El trase brusc de volan spre dreapta, apoi opri maşina pe marginea drumului.

— Până să apari, mă simţeam foarte bine.

— Ascunzându-te în acest loc? N-ai omorât-o tu! Nu-ţi poţi petrece restul vieţii ascunzându-te de cei care te cred vinovat de moartea ei.

Ross o privi lung, cercetându-i chipul atât de intens de parcă ar fi vrut să vadă şi ce nu exista.

— Nu mă cunoşti. Ce te face să crezi că spun adevărul?

— Nu ştiu, aşa te simt.

Brusc, Nicola îl privi sub imperiul unor emoţii profunde; chipul lui Ross era acum expus, fără acea mască pe care o arbora de obicei. Era vulnerabil. Îi rosti numele cu blândeţe şi… văzu cum flacăra se aprinde.

Sărutul lui n-o surprinse. Se apropie de el, îl prinse după gât, apoi îşi prinse degetele în părul lui. Se simţea atât de bine în braţele lui! Ar fi vrut să rămână aşa toată viaţa.

Ross întrerupse sărutul lor pentru a-şi îngropa capul în părul ei.

— Trebuia să mă laşi să te duc la Caracas, murmură el. Ai idee prin ce am trecut în ultimele zile?

— Nu, şopti ea. Dar asta pentru că nu m-ai lăsat în lumea ta.

— N-am avut curajul, voiam să mă retrag departe de

lume şi am crezut c-am reuşit, dar de fapt, m-am păcălit singur. Deodată, Ross o îndepărtă de la pieptul lui. Nicola, pleci imediat, declară el solemn. Vom ajunge în câteva ore la Caracas.

— Nu vreau la Caracas.

Ajunsese să-l cunoască pe acel Ross pe care îl voia. De la Caracas nu mai putea face asta.

— Nu plec decât dacă-mi spui din toată inima că nu mă vrei aici.

Ross îi privi gura frumoasă, cu buzele pline.

— Asta n-o pot face.

— În acest caz, rămân. Nu numai de dragul tău, ci şi pentru mine. Nu am pentru ce să mă întorc acolo.

— Şi cariera ta?

— Dar nu am o carieră. Nici nu sunt sigură că-mi doresc una, mi-am pierdut orice ambiţie.

— Eu n-am văzut asta ieri.

— Încercam să mă conving şi eu, aşa cum am încercat să te conving pe tine.

— Ce alte planuri de viitor ai?

— Nu ştiu deocamdată, se confesă Nicola. Tot trupul i se înfiorase sub atingerea lui. Ochii lui îşi pierduseră acea răceală metalică.

— Dar nu poţi sta aici tot timpul.

— Nici tu!

Nicola întinse mâna, îi mângâie obrazul, simţind cum se înfiorează la atingerea ei.

— Amândoi trebuie să luăm o decizie.

— Văd că nu-mi uşurezi lucrurile deloc.

Ross îi luă mâna şi i-o sărută.

— Când am venit aici, reuşisem să las totul în urmă. Ai dreptate, n-am iubit-o pe Arlene. Oricum, n-am iubit-o de-ajuns. Mi-a rănit mândria. N-am ucis-o eu, deşi de multe ori am vrut s-o fac. Cu toate acestea, am avut un cumplit sentiment de vinovăţie că s-a strivit de stânca aceea. N-am putut face faţă presei, suspiciunii celor din jur. Nu sunt nici acum pregătit să mă confrunt cu lumea.

— Eşti un bărbat talentat şi este păcat să te iroseşti

aici!

El spuse abia şoptit:

— De ce nu te gândeşti şi la tine?

— Numai că eu nu am un talent dovedit!

— Pentru actorie, poate că nu. Dar… o trase spre el şi o sărută. Nu semeni cu nicio femeie pe care am cunoscut-o, Nicola. Nici nu ştii cât aş vrea să fac dragoste cu tine!

— Mi-am închipuit.

— Chiar dacă eşti foarte tânără, nu eşti o naivă.

— Nici atât de tânără cum îţi închipui. Dar ce contează vârsta?

— Acum nu prea contează, e adevărat. Ce încerci să-mi spui, să trăiesc clipa?

— Nici nu mai ştiu ce spun, recunoscu ea, ştiu doar că vreau să fiu cu tine, Ross.

Deodată, el o privi cu o licărire ciudată în ochi.

— Spui asta pentru că s-a întâmplat să-ţi ies în cale?

— Poate că la început asta a fost, recunoscu ea, trebuia să caut protecţie la cineva. Iar tu mi-ai părut omul potrivit.

— Chiar şi după ce ai realizat cine sunt?

— Chiar şi atunci. Dacă ai fi pus la cale acel accident, n-ai fi fost aici. Iar dacă în noaptea aceea n-ai fi apărut…

— Nu te mai gândi. El o strânse la piept, apoi îi spuse: mai bine să intrăm în casă.

Niciunul nu mai spuse nimic. Nicola se simţea detaşată de realitate, de parcă ar fi trăit într-un vis. Din când în când, îl mai privea pe furiş, întrebându-se de gândea. Ross îi deschisese sufletul în faţa ei. Oare regreta?

Iar ea? Oare ce simţea pentru el izvora din interior sau se lăsase purtată de nevoile lui? Ce simţea pentru el era dragoste adevărată sau empatie?

Numai după ce ajunseră la ranch Ross făcu referire la ce se petrecuse între ei.

— Dacă te răzgândeşti, mai putem ajunge la Caracas, zise el.

Ea îl privi intens pentru moment văzându-l pe acel bărbat pe care-l cunoscuse la început, acel rece şi detaşat

Ross, apoi privirea parcă i se limpezi şi emoţiile i se cristalizară:

— Nu m-am răzgândit, rămân.

Capitolul 4

Nicola a fost nespus de fericită zilele care au urmat. Lumea exterioară devenise foarte îndepărtată, iar Ross o altă persoană. Au fost chiar foarte aproape de a face dragoste, dar el nu făcu încercarea de a grăbi evenimentele.

Cu ajutorul lui, Nicola învăţă să călărească, deşi nu aveau animalele potrivite acestui scop. Erau cai cam nărăvaşi, dar dacă avem în vedere că Nicola mersese pe spatele unuia din ei fără a mai fi călărit vreodată, reuşi să se perfecţioneze, sub supravegherea lui.

— Niciodată n-am avut timp pentru călărie când eram acasă, mărturisi el într-o după-amiază, când se întorceau spre casă. Am fost prea ocupat.

Era prima dată că făcea referiri la viaţa pe care o lăsase în urmă.

— Nu-ţi lipseşte viaţa aceea?

— Munca, poate. Oamenii? ridică din umeri. Unii mai mult, alţii mai puţin.

— Am crezut că eşti familiar cu toate stelele.

Ross începu să râdă.

— Pe câţiva îi cunosc, dar nu m-am integrat niciodată cu adevărat în viaţa Hollywoodului. Cred că asta mi-a creat probleme.

Ea îl privi lung.

— Cu Arlene?

— Exact. În fiecare noapte se organiza câte o petrecere. Nu puteam ţine pasul cu ele, aveam nevoie şi de odihnă. Nu poţi munci şi face faţă distracţiilor.

— Aşadar, a început să se ducă singură? Nu puteai s-o opreşti?

— Nu. Dar să ne întoarcem acasă înainte de a se întuneca.

Nicola nu-l înţelegea pe deplin. Susţinea că nu-şi iubise soţia, dar nu făcuse vreo încercare de a se despărţi

de ea. Ciudat!

Nu era sigură decât de sentimentele pe care le nutrea pentru el. Că nu aveau viitor, era cu totul altceva, ceva cu care trebuia să se confrunte, dar deocamdată era bine să profite din plin de ce avea.

La cină, Maria le servi din nou paella. După-masă, ascultară discuri la un gramofon vechi, după care, Maria se retrase discret cu un zâmbet aruncat peste umăr.

— Ne crede îndrăgostiţi, murmură Ross, poate că e bine să nu ne mai ascundem. Nicola, vreau să fac dragoste cu tine.

— Şi eu te doresc, răspunse ea.

Ross o ridică în braţe şi o duse în dormitor. Urmărind cum îşi scoate hainele, văzându-i trupul zvelt cu musculatura bine formată, ea se trezi luată în braţe; era ca şi cum ar fi aşteptat toată viaţa momentul acesta.

Au făcut dragoste a fost aşa cum anticipase, aşa cum sperase. El n-o grăbi, o sărută îndelung trezindu-i senzualitatea, făcând-o să-şi dorească să răspundă. Nu era nevoie de cuvinte. Aşa trebuia să fie, îşi spuse ea abandonându-se emoţiilor, senzaţiilor; erau doi oameni făcuţi unul pentru celălalt. Ea voia să-i ofere foarte mult, să-l scape de agonia celor petrecute în trecut.

* * *

Când se trezi alături de acel trup puternic, Nicola zăcu nemişcată câteva clipe privindu-i trăsăturile iubite. Ce ciudat! Cu o săptămână în urmă, nici nu ştia că acest bărbat există! Nu, nu era adevărat; ştia de existenţa lui, numai că nu anticipase că s-ar putea afla în compania lui.

Opt zile fuseseră de-ajuns pentru a se îndrăgosti de el.

El se simţi privit, se trezi şi o fixă cu ochii lui mari, căprui.

— Bună dimineaţa, spuse el. Ai dormit bine?

Ea încuviinţă, fiindu-i brusc ruşine. Trăiseră clipe supreme de dragoste, aşa cum nu i se mai întâmplase.

Poate că acum Ross regreta cele întâmplate.

— Îţi pare rău? o întrebă într-un târziu.

— Nu; mi-am dorit să faci dragoste cu mine, Ross.

El zâmbi.

— Şi eu, de cum te-am văzut! Eşti frumoasă, senzuală, o făptură minunată, Nicola Sanderson! Ştiai?

— Nu, spuse ea, dar poţi să repeţi până voi înţelege!

Nu protestă când Ross trase cearşafurile la o parte privindu-i trupul zvelt, care nu era chiar ca al unei stele, dar era un trup frumos, care-i făcea plăcere. Sânii parcă erau făcuţi să încapă în căuşul palmelor lui.

Nicola îşi trecu palmele peste spatele lui lat, trecând uşor ca o pană peste muşchii lui puternici.

Ross avea tot ce-şi putea dori de la un bărbat. În clipa aceea era doar al ei, dar numai atunci, trebuia să aibă asta în minte.

De data asta, făcu dragoste cu ea fără grabă, nu-şi mai pierdu controlul. După aceea, încă înlănţuită de braţele lui, adormi imediat.

Când se trezi, Ross dispăruse. Soarele era deja sus pe cer. Se spălă şi se îmbrăcă rapid cu o fustă de bumbac în culori vesele şi o bluză tot de bumbac, se rujă pentru că niciun alt machiaj n-ar fi rezistat în acea căldură imposibilă.

Îl găsi pe Ross la masă pe verandă; Maria îi adusese micul dejun.

— Ai dormit bine? o întrebă el.

— Mi-ai mai pus întrebarea asta de dimineaţă, îi reaminti ea.

El o privi amuzat.

— Serveşte-te cu cafea.

Nicola se aşeză faţă în faţă cu bărbatul cu care făcuse dragoste cu câteva ore în urmă.

— Când crezi că se va întoarce Carlos? îl întrebă.

— Mi-ai mai pus întrebarea asta, o persiflă el. Pot să-ţi răspund la fel: nu ştiu.

— De când a plecat?

— De o lună.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva?

— Este posibil. Deşi cred c-aş fi fost anunţat până

acum.

— Poate a întârziat din cauza inundaţiilor. Vorbeşte-mi despre el. Ce fel de om este?

— Un om în care poţi avea încredere.

Când Maria le aduse mâncarea, Nicola se înfruptă din tot ce i se puse în faţă, cu toate că atunci când era cald nu prea avea poftă de mâncare. Dar probabil sexul măreşte apetitul, se gândi. Dar cu Ross nu făcuse doar sex. Fusese mai mult. Bărbatul care se dovedise a fi Ross, cel din ultimele zile, era foarte diferit de străinul care o culesese de pe drum. Cu toate astea, nu era sigură cât de profunde îi erau sentimentele. Fusese dorinţă cu certitudine, dar…?

— Ce vrei să facem astăzi? o întrebă după ce văzu că se săturase. Asta dacă nu ai prea multe surse de comparaţie…

Nicola roşi.

— Vrei să ştii cu câţi bărbaţi m-am culcat?

— Nu cred că este problema mea.

— Eu aş vrea să fie. Am avut un singur iubit.

— Din cauza codului moral sau a lipsei de ocazii? apoi privind-o lung, îi spuse: uită c-am spus asta. Am trăit prea mult în locuri rău famate.

— Trebuia să ne căsătorim, zise Nicola după un moment de tăcere, numai că…

— Tu ai vrut despărţirea, sau el?

— Am fost amândoi de acord, pentru că nu aveam niciun viitor împreună, fără bani, fără slujbe.

— Cu mine de ce te-ai culcat? Din recunoştinţă?

— Nu, exclamă ea repede, cu ochii strălucind. Şi dacă n-ai învăţat să mă cunoşti, atunci…

— Am învăţat un singur lucru, zise Ross, cu blândeţe de data asta. Că mi-ar fi greu să găsesc o femeie care să te egaleze… în orice privinţă. Şi acum spune-mi: ce-ai vrea să facem?

Nu fusese tocmai o declaraţie de dragoste, dar probabil mai mult ca acum nu va auzi de la el vreodată.

Plecară să călărească, iar Maria îi petrecu cu

privirea.

— Crezi că suspectează c-am fost toată noaptea împreună? întrebă Nicola după ce se depărtară.

— Probabil. De fapt, voia să-mi găsească o femeie, încă de când am venit aici.

— Era firesc să ai nevoie de cineva.

— Atunci, nu. Dar n-am putea schimba subiectul?

— Ai dreptate, îi răspunse Nicola. N-am dreptul să-ţi pun astfel de întrebări!

Nicola lovi calul cu pintenii şi acesta căpătă viteză. Ross o ajunse din urmă înainte de a ajunge la râu şi-i prinse calul de frâu.

— Iartă-mă, a fost o prostie. Nu îţi ceream să-ţi vezi de treburile tale, ci doar să mă laşi pe mine să-ţi spun totul când va fi cazul.

— Înţeleg, zise Nicola; tu voiai să uiţi, iar eu nu te-am lăsat.

— Dar tu m-ai ajutat să privesc viitorul cu alţi ochi şi nu voi uita asta, spuse Ross sărutând-o.

Evitară Santa Elena şi o luară spre sud.

Când se întoarseră şi ajunseră aproape de casă văzură un Land Rover, iar ea se întrebă de ce oare l-o fi scos Ramón din curte, apoi realiză că avea număr diferit de cel al lui Ross.

— S-a întors Carlos, o informă Ross, ceea ce o făcu să-i bată inima mai tare.

— Cum va reacţiona când va afla… de noi?

— Maria m-a scutit deja de a-l informa. Trebuia să se întoarcă.

Da, ştia şi ea asta şi chiar încercase să se pregătească pentru acest moment. Era casa lui, nu a lui Ross, cu atât mai puţin a ei.

Bărbatul care-i aştepta în camera de zi, era la fel de brunet ca Ross, dar cu pielea mai închisă la culoare şi mai solid. Era îmbrăcat într-un costum de călătorie, deschis la culoare.

— Rătăcitorul s-a întors, îi întâmpină cu engleza sa destul de bună. Abia am aşteptat s-o cunosc pe musafira

noastră!

Nicola se relaxă.

— Sunt Nicola Sanderson, spuse ea întinzându-i mâna.

— Cum ai călătorit, Ramón? îl întrebă Ross.

El ridică din umeri.

— Ca pe drumurile noastre; este grozav să vii acasă! făcu o pauză privindu-l pe Ross, apoi îl întrebă: şi tu, amice, cum merge manuscrisul?

— L-am terminat.

— Să bem un whisky pentru asta, zise Carlos.

Ross aduse paharele şi sticla cu băutură.

— Ai venit direct?

— Da, drumurile s-au uscat de vreo câteva zile, sau n-ai observat că nu mai plouă? glumi el.

Nicola se simţi privită şi încercă să-şi ascundă emoţiile. Nu avea rost să-l lase să intuiască ce simţea, deocamdată. Se bucurară toţi trei de acel moment de tovărăşie, Nicola gândindu-se că nu-l va uita niciodată pe Ross, şi că s-ar fi bucurat dacă existenţa ei îi înseninase zilele.

Deodată, subiectul spre care se îndreptau gândurile sale, le spuse:

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, vreau să fac duş. Vă las să vă cunoaşteţi mai bine.

În ce scop? se întrebă ea, urmărind cum iese din încăpere. Privindu-l pe bărbatul cu care rămăsese să discute, se simţi descumpănită. Ce-ar fi vrut să audă? Se afla aici în casa lui, dar fără să fi fost invitată.

— Îmi pare rău, zise ea în cele din urmă. Cred că nu gândeşti prea frumos despre mine.

— Ce te face să crezi asta? Maria mi-a spus că de când ai venit aici, Ross este fericit. Pentru asta trebuie să-ţi fiu recunoscător, trebuia scos din starea în care se afla, era prea implicat în trecut.

— Cum v-aţi cunoscut? îl întrebă ea după un moment de tăcere.

— Acum câţiva ani, la Caracas.

— Şi aţi ţinut legătura de atunci?

— Da, din când în când. Am fost foarte fericit când m-a ales să vină aici, în situaţia disperată în care se afla. Eu sunt cel mai fericit aici la El Milagro, nu-mi place aşa-numita lume civilizată.

— Nu simţi nevoia unei soţii, a unor copii?

— N-am întâlnit încă femeia care să vrea să stea în acest loc. Ramón o privi lung. Tu ai face-o?

Ea răspunse cu sinceritate:

— Cred că nu.

— Nici nu va trebui, pentru că Ross se va întoarce repede la locul său obişnuit.

Nicola înghiţi de câteva ori, simţind că se sufocă.

— Nu am stabilit nimic, dar cred că şi eu voi pleca, poate chiar mâine dimineaţă.

— Numai pentru că m-am întors? Ramón păru surprins. Nu este cazul, te asigur că eşti binevenită să stai cât doreşti.

— Am venit aici să-mi rezolv problema serviciului, dar lucrurile au evoluat în altă direcţie; mama ar spune c-am găsit ce-am căutat.

— Dar tu gândeşti altfel. Ross a trecut printr-o experienţă dureroasă, pe care n-o va putea uita curând; cred că-ţi revine rolul de a-l face să uite, asta dacă-ţi pasă de el.

— Altfel se pune problema, declară ea. S-a întâmplat să apar tocmai când începuse să aibă nevoie de o femeie, asta reprezint eu pentru el.

— Eşti sigură? Ţi-a spus el că trebuie să pleci?

— Nu încă.

— Atunci, dă-i prilejul să se gândească la asta.

Probabil, Ross ar insista s-o ducă la Caracas, apoi ar răsufla uşurat c-a scăpat de ea.

— M-ar interesa să aflu cum ai ajuns prin părţile astea uitate de lume, zise Ramón.

— Este o poveste lungă, spuse ea, şi începu să i-o spună.

El ascultă fără s-o întrerupă, doar clătină din cap în

răstimpuri. Numai când termină de povestit, îi spuse:

— Ai avut noroc. Ce meserie spuneai că ai?

— Actriţă, aspirantă. Deşi sunt prea multe talente, este greu să te afirmi.

— Ross te-ar putea ajuta.

— Nu! sări ea roşind. Nu pentru asta am stat aici cu el.

Ross se întoarse de la baie.

— Ai avut apă caldă? îl întrebă Ramón.

— Da, destulă. Ross se aşează lângă Nicola pe sofa. Vorbind de plecare, cred că este timpul să dispar şi eu!

— Dacă aşa simţi, atunci aşa să faci. Când vrei să pleci?

— Mâine. Ross o privi pe Nicola: te poţi pregăti până atunci?

Ea încuviinţă. De ce nu? Nu avea rost să mai prelungească lucrurile aşa cum erau.

Plecară imediat ce se iviră zorii. Carlos se trezi să-i conducă.

Bărbaţii! ţi strânseră mâna ţi atât.

— N-am avut ocazia să te cunosc prea bine, îi spuse Ramón Nicolei, dar îţi doresc mult succes. Apoi adăugă cu un zâmbet: într-o zi, poate o să-ţi văd numele în ziare.

— Rămas-bun, Carlos, îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

Ross urcase deja în maşină. Abia aşteptă ca ea să urce şi porni motorul. Nicola se întoarse să-i facă semne lui Ramón, care rămăsese pe verandă. Apoi, din cauza copacilor, nu-l mai văzu.

— Cum poate suporta singurătatea?

— Dacă i s-ar părea insuportabilă, ar alege altă cale! răspunse Ross imediat, nu-ţi mai face probleme.

Era adevărat că nu trebuia să-ţi facă probleme pentru Ramón, nici situaţia ei nu era prea bună. Viitorul ei părea chiar mai sumbru decât al lui Ramón.

— Cât facem până la Caracas? îl întrebă.

— Vreo patru ore dacă nu vor fi incidente. De ce nu dormi puţin? Nu ştiu dacă o să mai ai ocazia.

Asta însemna că mâine după-amiază va fi la Londra. Ross nu venise în camera ei noaptea trecută. Nici ea nu-l aşteptase, de fapt. Nu se putea spune că se retrăsese în vechea lui carapace, dar nici prea afabil nu era. Orice ar fi însemnat aceste ultime zile pentru el, se sfârşiseră. Fiecare urma să-şi ducă propria viaţă.

Nu avea motive să regrete întâlnirea cu Ross. O făcuse să ajungă mai repede la maturitate, la înţelegerea iubirii pentru un bărbat, la semnificaţia acesteia. Abia acum realiză că pe Barr nu-l iubise, sau poate nu în acelaşi fel. Dacă s-ar fi măritat cu el, n-ar fi cunoscut niciodată dragostea şi disperarea de acum, dar nici n-ar fi experimentat culmile de fericire la care ajunsese cu Ross.

Moţăi un pic, dar se trezi imediat dezorientată, observând că Land Roverul era oprit la o staţie de benzină. Mai aveau o oră şi jumătate şi ajungeau la destinaţie. Ce făcea Ross cu Land Roverul? Costa câteva mii de lire, se gândi cu cinism, apoi realiză că era mai bine să-şi vadă de treabă.

Ross urcă din nou în maşină şi o întrebă:

— Ţi-e foame, Nicola?

Ea scutură din cap.

— Nu, pot aştepta până la Caracas.

— Mai aveam o oră şi ceva, apoi trebuie să găsim o agenţie de bilete.

— Nu pierzi nicio clipă, murmură ea.

— Am pierdut destul în ultimele luni.

Ajunseră la Caracas, unde Nicola, văzând clădirile şi bulevardele îşi dori să fi putut vedea oraşul în alte condiţii. Nu era timp pentru nimic.

Ross opri la primul dealer de maşini şi vându Land Roverul la preţul pe care i-l oferi acesta. După aceea, îşi urcară bagajele în taxiul chemat şi se îndreptară spre agenţia de bilete. Intră doar el şi când ieşi îi spuse şoferului de taxi:

— Al Consulate Americano! Pronto!

Nicola îl privi întrebător.

— Ai avut probleme?

— Nimic care să nu poată fi rezolvat cu puţin noroc. Avionul spre Los Angeles este la ora două.

Ea simţi că nu poate respira. îl privea, fără a accepta ce-i spuneau simţurile.

— Nu sunt sigură că înţeleg corect, murmură ea.

— Am cumpărat două bilete pentru Los Angeles. Vreau să mergi cu mine, Nicola.

— Ca amanta ta? rosti ea cu durere.

— Ca soţia mea. Ştiu ce mă aşteaptă, presa va vui, dar sunt sigur că simţi ceva pentru mine, nu este destul?

— Pentru asta este nevoie de două persoane.

— Dacă vrei să ştii că te iubesc sau nu, cred că ţi-am răspuns destul de clar.

— De ce nu-mi spui? Crezi că sunt ghicitoare?

El părea foarte relaxat.

— M-am bazat pe intuiţia ta feminină. Mie mi s-a părut evident că te iubesc. Eşti tot ce n-a fost Arlene. Cum aş putea să nu te iubesc? De cum te-am văzut în faţa maşinii în noaptea aceea, am ştiut c-am revenit la viaţă!

— Ross, eşti sigur că asta îţi doreşti?

— N-aş putea fi mai sigur!

Sărutul lui spuse mai mult decât vorbele.

Nicolei nu-i venea să creadă; soţia lui Ross!

Oricât îl iubea, ştia că nu-i va fi uşor. Aşa cum spusese, presa le va face viaţa amară, dar împreună vor trece peste toate neplăcerile. Era o căsătorie care trebuia să meargă.

Se căsătoriră a doua zi, iar când ieşiră în soarele după-amiezii, Nicola se întrebă dacă se simţea altfel. Noaptea trecută o petrecu se împreună. Schimbarea numelui ei schimbase şi altceva? Era doamna Ross King. I se părea atât de ciudat!

La cununie, purtase o rochie bleu, pe care o cumpăraseră împreună. Semăna cu ochii ei, aşa spusese Ross. În costumul gri deschis şi el părea cu totul altfel. Numai când o luă în braţe şi o sărută, ciudăţenia începu să se destrame. Erau soţ şi soţie. Domnul şi doamna Ross King!

Capitolul 5

Casa familiei King se afla într-un canion la capetele căruia privelişte a îţi tăia respiraţia. Era construită în stil californian pe diferite nivele, în funcţie de contururile muntelui pe care se afla, protejată de ochii trecătorilor, de pereţi de piatră şi porţi de fier.

Ross coborî din taxi şi se îndreptă spre o cabină telefonică miniaturală unde ceru să i se deschidă poarta.

Nicola privea în jur, uluită de ce vedea.

Porţile mari de metal se deschiseră şi apăru o femeie de vârstă mijlocie, într-o rochie de culoarea liliacului, atent coafată şi machiată.

— Bine aţi venit, domnule King, i se adresă lui Ross, ignorând-o pe Nicola. Dacă ne-aţi fi anunţat că vă întoarceţi, Judd ar fi venit să vă ia cu maşina.

— A fost o hotărâre de moment, răspunse Ross. Nicola, ţi-o prezint pe doamna Graham. Apoi i se adresă doamnei; Nicola este soţia mea.

Femeia continuă să arboreze acelaşi zâmbet, în timp ce plăti taxiul, cu toate că se vedea că primise o lovitură. Nicola se simţi studiată şi găsită cu deficienţe, din toate punctele de vedere. Era normal că nu corespundea standardului hollywoodian de frumuseţe, dar era alegerea lui Ross. Nu va accepta dispreţul acestei femei.

— Bună ziua, spuse Nicola cu politeţe.

Femeia aruncă o privire dispreţuitoare bagajului ei ponosit, aflat lângă al lui Ross; în interior, se aflau haine nepurtate încă. Nicola călătorise într-un costum italian din mătase şi bumbac, crem, care costase o avere, dar păsările rare trebuie să aibă pene rare, îşi aminti ea proverbul.

— Vine şi Judd imediat, spuse menajera.

Ross o lăsă pe Nicola să treacă prima pragul casei. Parterul casei era foarte deschis, cu bolţi, fără uşi. Din locul în care se aflau, Nicola văzu o terasă generoasă şi o piscină.

La un alt nivel se mai afla o piscină care simula o cascadă, iar la cel de al treilea un lac acoperit de nuferi.

Ross urmări pe figura Nicolei felul în care primeşte

toate acestea, apoi îi spuse cu un zâmbet sardonic:

— Şi încă n-ai văzut totul!

Dar ea văzuse îndeajuns ca să înţeleagă de ce nu avea sentimente pentru acest loc, pe care-l numea acasă. Era ceea ce se poate vedea în acele reviste de design interior, fără suflet, aşa cum obişnuia ea să spună. Desigur, nu fusese alegerea lui, ci a Arlenei. O iubise sau nu, el nu-i refuzase nimic.

— Ce aripă a casei veţi folosi? întrebă menajera. îmi trebuie puţin timp să aranjez totul.

— Cred că o vom folosi pe cea de sud. Între timp, ne poţi pregăti ceva de mâncare? Vom fi pe terasă.

Ross o luă pe Nicola de braţ spre a-i arăta drumul şi a n-o lăsa să se piardă în acel decor fastuos, căruia însă îi lipsea căldura.

— Te simţi bine? o întrebă el, am uitat cât de deprimantă este casa asta!

— Dacă nu-ţi place, poate o vei vinde, murmură Nicola.

— Dacă voi găsi vreun cumpărător!

— Dacă ceri preţul corect, vei găsi.

— Cred că ai dreptate. Spune-mi, Nicola, regreţi c-ai venit?

— Nu! răspunse ea prompt.

— Vrei ceva de băut?

— Da, aş vrea ceva rece.

Ross se îndreptă spre barul încastrat în perete şi aduse două pahare cu picior înalt, cuburi de gheaţă, în care turnă ceva dintr-o sticlă.

Era ceva cu un gust foarte plăcut, dar nu se obosi să întrebe ce anume.

Doamna Graham le aduse ceva ce numea ea „sandviş „care, de fapt, era un adevărat festin, din chifle de secară cu carne de vită, rondele de ou, salată şi sfeclă.

— Vă pregătesc apartamentul pentru invitaţi, le spuse doamna Graham.

De ce apartamentul pentru musafiri? se întrebă Nicola. Tocmai voia să întrebe de ce făcuse această

alegere, dar realiză imediat că probabil, Ross voia să fie cât mai departe de camerele pe care le împărţise cu soţia lui.

Realiză dintr-odată că va avea multe de înfruntat în calitate de soţie a lui, neputând să stea departe de cunoştinţele lui care, desigur, o admiraseră pe Arlene. Un singur gând o consola: cu acel sistem de supraveghere bine pus la punct, existau puţine şanse ca fanii Arlenei să poată intra.

Porniră spre acea aripă a casei pe care le-o rezervase doamna Graham. În trecere, Nicola văzu multe uşi.

Apartamentul pentru invitaţi avea propria sufragerie, trei dormitoare cu baie, decorate în culoarea piersicii, cu mobilă somptuoasă.

— E minunat! exclamă ea, uluită de ce vedea. Dar priveliştea îmi taie respiraţia!

— Este mai frumoasă ca aceea de jos, zise Ross, cu toate că mie îmi placi tu cel mai mult, spuse el brusc.

Nicola îi răspunse cu reticenţă la sărut simţindu-se prea străină în acest decor.

— Vreau să fac duş, spuse el, vii cu mine?

Ea îi răspunse imediat.

— Aş vrea să despachetez.

— Doamna Graham s-a ocupat deja de lucrurile noastre.

Nicola aşteptă ca el să intre în baie, apoi deschise dulapul.

Conţinutul valizei ei atârna mizerabil pe umeraşe, total nepotrivit cu fastul casei. Probabil, Arlene avea de zeci de ori mai multe toalete, se gândi. Nu putea să nu-şi imagineze că Ross şi Arlene împărţiseră patul zeci de nopţi sub acoperişul acestei case. Oare Ross va face mereu comparaţie între ele?

Ieşi cam bosumflat din baie, poate pentru că fusese refuzat.

Simţind nevoia să se relaxeze, intră în cada pregătită de doamna Graham, în care i se puseseră multe săruri de baie. Pereţii băii erau o oglindă continuă; îşi văzu trupul

zvelt, pielea foarte albă, părul blond. Sunt pe ţărmul iluziilor, îşi spuse cu amărăciune.

Ross intră pe neaşteptate.

— Eşti frumoasă, Nicola, arăţi ca o nimfă speriată, îi spuse el.

— Pentru că nu mi s-a mai întâmplat ca un bărbat să intre când fac baie! Ai terminat cu convorbirile?

— Cu cele mai importante, da. Suntem invitaţi la o petrecere de bun venit la Sam Walker, directorul studiourilor Magnum.

Nicola îl privi cu ochii ei mari, albaştri.

— Este momentul să te arăt lumii.

— Le-ai spus despre… noi?

— Nu puteam să ţin secret! Dar de ce ai mina asta speriată?

— Aveam nevoie de timp, Ross, nici nu m-am obişnuit cu gândul că sunt soţia ta.

— În seara asta este momentul să ne facem amândoi apariţia în public; nu poate fi evitat.

— Dar nu în seara asta! Ross, nu te poţi duce singur?

El se încruntă.

— Mă pot duce, desigur, dar nu vreau s-o fac. Eşti actriţă, nu-ţi va fi greu să joci un rol!

— Nimeni nu intră pe scenă fără repetiţie, replică ea, ceri prea mult de la mine.

— Ştii că ai dreptate, Nicola? De ce nu te-aş ţine doar pentru mine un timp?

Aplecându-se, o ridică încet din apă, fără a ţine seama că în timp ce-o săruta, apa începuse să-i şiroiască pe halat. Făcură dragoste pe podeaua băii şi pentru prima oară în ziua aceea, Nicola simţi că temerile şi îndoielile încep să i se risipească, atunci când trupurile lor deveniră unul singur.

Indiferent dacă iubise altă femeie în trecut, indiferent ce-i rezerva viitorul, îl iubea, aşa cum nu mai iubise.

— Dacă vreau să ajung la timp, este cazul să mă grăbesc, îi spuse el abia şoptit.

— Chiar trebuie să pleci?

— Da, dacă vreau să încep să lucrez. Sam vrea să-mi dea un scenariu şi trebuie să profit de acest moment. Mi-l păstrează de ceva timp…

— Şi scenariul tău? Nu pentru el ai vrut să ne întoarcem?

— Da, dar n-a fost motivul, ci scuza. Ai avut dreptate, Nicola. A fost mai mult o terapie, nu cred că-l voi folosi.

Nicola îi atinse buzele cu mâna.

— Ar fi mai bine. Aparţine trecutului, Ross, lasă-l acolo, în trecut.

El oftă şi o strânse în braţe, sărutând-o.

— Să nu te schimbi niciodată, Nicola! Niciodată!

— Nu mă voi schimba, murmură ea, nici n-aş şti cum s-o fac!

Ross plecă de acasă la opt. Făcuse desigur şi alte încercări de a o convinge să-l însoţească, dar ea îi explică ce simţea: avea nevoie de timp. Se bucura de iubirea lui, de numele lui, de încrederea lui. Ce altceva îşi mai putea dori?

Doamna Graham veni la ora nouă să ia tava cu mâncarea pe care i-o adusese în cameră. Nicola se delectase cu raţa cu portocale pregătită excelent, dar nu putea să nu observe că femeie o privea ca pe o intrusă. Se decise să nu-i pese.

Crezuse că nu va putea dormi fără el în patul acela imens, dar se simţi la un moment dat prinsă în braţe.

— Culcă-te la loc, şopti el.

— Cât este ceasul? îl întrebă. Te-am aşteptat până la ora unu.

— Este aproape trei. Mi-ai lipsit teribil, iubita mea, murmură el.

— Cum a fost revederea cu toţi cunoscuţii? îl întrebă ea.

— Aşa cum mi-am închipuit. Nu s-au schimbat prea multe în oraş.

Nicola se rostogoli pe spate, încercând să-i vadă trăsăturile în întuneric.

— Ţi-au creat probleme?

— Nu în mod direct.

— Sam Walker face parte dintre ei?

— Nu, el este o excepţie. Sam a fost primul care mi-a oferit o slujbă la Hollywwod, îi datorez mult. Eram un necunoscut, când a făcut acest gest.

Era prima oară că Ross vorbea despre viaţa lui şi prima oară că ea putea să-i pună întrebări.

— Ce te-a făcut să devii regizor?

— Am făcut o scoală populară de artă la Boston, cu douăzeci de ani în urmă.

— Familia ta este încă acolo?

— Nu, tata a murit când aveam nouă ani, iar mama a mai avut trei soţi de atunci. Ultimul este australian. Ross îi puse degetul pe gură: iar acum, dacă nu dormi…

Ea îl prinse în braţe.

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa.

— Cine s-a plâns?

Zilele următoare, începură să ducă o viaţă normală. Ross pleca dimineaţa la zece şi se întorcea după-amiaza târziu, cu gândurile tot la munca lui, la care ea nu avea acces.

— Facem mai întâi fotografiile în studio, îi mărturisi el pe terasă, după vreo trei zile de la sosirea în California. Ne va lua vreo trei săptămâni, apoi alte patru undeva, în nord. Guy mi-a spus că vom pleca în ianuarie. Guy Grayling era producătorul filmului. Vom mai face împreună un alt film, care cred că va avea succes. Iartă-mă c-am fost atât de prins. Nu mi-am imaginat că mă voi ambala atât de repede ce reintru în circuit.

— Am înţeles, zise ea cu ochii lăsaţi în jos, dar minţea, pentru că suferise mult din cauza lipsei lui de interes. Cel puţin nu mai stau reporterii pe la porţi.

— A apărut anunţul despre căsătoria noastră în ziare şi probabil apariţia ta în public va stârni comentarii, dar ce este mai greu a trecut. Ce-ai vrea să facem astăzi? o întrebă el brusc.

Inima Nicolei începu să bată mai tare.

— Nu te duci la studio?

— Nu, am aranjat să nu mă duc astăzi ca să fiu cu tine.

Nicola se simţi cuprinsă de fericire, ochii începură să-i scânteieze.

— Mi-ar plăcea să văd teatrul chinezesc Gramann.

— Mann, aşa se numeşte astăzi. Lasă-mi zece minute, să dau un telefon.

— Perfect, şi eu am nevoie de timp să mă schimb.

Îmbrăcă o pereche de blugi şi un tricou, dorindu-şi să se mai fi aflat la El Milagro. Poate că astfel n-ar avea inelul lui Ross pe deget, dar cel puţin nu s-ar fi exercitat presiuni asupra lor ca aici.

Ross nu comentă în vreun fel îmbrăcămintea ei, părea cufundat în gânduri. Probabil se gândea tot la filmul pe care-l făcea. Important era că făcea eforturi să fie cu ea.

Ross se mai detensionă puţin în timpul vizitei, explicându-i lucrurile cu care era atât de obişnuit. Se plimbară de-a lungul faimosului Walk of Fame din Hollywood, unde numele importante din industria filmului erau scrise pe pavaj mai ales în faţa teatrului chinezesc Mann. Nicolei nu-i venea să-şi ia ochii de la tot ce vedea.

— Nu voi putea fi vreodată o femeie blazată, se scuză ea, când, după ce se întoarseră înapoi la maşină, porniră spre bulevardul Sunset, spre hotelul Beverly Hills. Le-am văzut de zeci de ori în reviste, dar nu mi-am imaginat că voi ajunge vreodată aici.

Ross zâmbi.

— Nu trebuie să te scuzi. Pentru mine este plăcut să te urmăresc.

— Chiar aşa este?

— Dacă n-ar fi fost aşa nu crezi că te-aş fi urcat în primul avion care să te ducă la Heathrow? Ce mai trebuie să fac să te conving?

Nicola îşi muşcă buzele. Ross avea dreptate, nu avea pic de încredere de sine.

Dar poate că Ross o iubea acum, însă cine ştie ce-i rezerva viitorul? Articolul pe care-l citise cu o zi în urmă,

vorbea deschis despre infidelităţile lui.

Nu se obosise să nege ce scria în acel ziar, ci doar aruncase ziarul la o parte, dezgustat. Dacă era adevărat ce se scria în ziar, poate că şi Arlene avusese o scuză pentru felul în care se purtase cu el. Iar Ross recunoscuse că n-o iubise. Probabil şi ea ştiuse asta.

— Unde mergem acum? îl întrebă Nicola.

— Să facem o plimbare pe plajă.

— Grozav! exclamă ea bucuroasă.

Mai apoi, când după plimbare rămase singură, nesiguranţa puse stăpânire din nou pe ea.

Porniră spre Malibu, de-a lungul coastei Pacificului unde priveliştea era spectaculoasă, plajele păreau intinderi uriaşe de zahăr pudră. Când Ross opri în faţa unei case de pe plajă, ea nu-şi putu ascunde dezaprobarea.

— Nu sunt îmbrăcată pentru a merge în vizită, protestă ea. Trebuia să-mi spui!

— Nu te afli în vizită, o opri el. Am crezut că vrei să vezi casa.

Ea îl privi nedumerită.

— Este tot a ta?

El zâmbi uşor încurcat.

— Aici locuiam când am cunoscut-o pe Arlene. N-am apucat să mă dispensez de ea.

— Nu-i plăcea aici?

— Locul îi plăcea, dar casa i se părea prea mică şi prea veche, nu era pe gustul ei. Ea s-a ocupat de proiectul celeilalte case. Ea şi un prieten al ei, arhitect.

Unul dintre amanţii ei? se gândi Nicola. Cu voce tare, spuse doar atât:

— Ai mai fost aici de atunci?

— Este prima oară că am simţit nevoia să vin, admise el. Vrei să intrăm?

Ea se lăsă furată de entuziasmul lui de a-şi revedea fosta casă.

— Desigur!

Uşa deschisă lăsa să se vadă un hol cu arcade mari din care se vedeau încăperi bine proporţionate. Mobila era

acoperită de huse, ferestrele aveau draperii de sus până în podea. Când

Ross le trase, lumina soarelui inundă încăperea. Casa avea o mică verandă, apoi o punte de lemn care ducea la plajă. De acolo se vedea marea albastră, întinsă cât vedeai cu ochii.

— Superbă! exclamă Nicola.

— A fost! Ross scruta spre mare cu privirea îngustată.

— Ar putea redeveni. Încercă apoi să se tempereze, să nu pară exaltată. Nu-ţi face plăcere să trăieşti aici, n-ai vrea să ne mutăm în casa asta?

El o privi apreciativ.

— Ţi-ar plăcea?

— Nu de mine depinde, insistă ea. Contează ce doreşti tu; unde te-ai simţi mai bine. Cred că singurul neajuns ar fi depărtarea de oraş.

Ross începu să râdă.

— Treizeci de kilometri nu înseamnă mare lucru.

— Atunci… te mai gândeşti?

— Poate. Ross o privi lung. Ce-ai zice să înotăm puţin?

Fu rândul ei să râdă.

— Nu am costumul de baie.

— Nicio problemă. Sunt sigur că găsim vreunul prin casă.

Ea se crispă fără să vrea.

— Al Arlenei?

— Probabil. El nu păru să fi observat reacţia Nicolei.

— Uneori îşi petrecea sfârşitul de săptămână aici.

Cu cine? se întrebă Nicola. Arlene aparţinea trecutului; trebuia să rămână în trecut. Aşa că nu mai avea nicio importanţă cui aparţinea costumul de baie.

— Să ne uităm, zise ea.

Scara ducea la primul etaj, unde văzu uşi pe ambele părţi. Ross o deschise pe prima spre stânga şi se văzură mobile acoperite de huse, ca şi în celelalte încăperi. Nicolei i se păru că simte un parfum uşor în aer, sau doar

în închipuirea ei? Se scutură ca de un gând urât.

— Caută acolo, în dulapul acela, o invită Ross.

Era un dulap din mahon pe care-l simţi atât de neted şi de plăcut la atingere! Primul sertar era plin de lenjerie din mătase aruncată la întâmplare de o mână impacientată. Şi-o imagină pe acea femeie frumoasă cu ochii verzi şi părul negru cu trupul zvelt, dar atât de senzual. Închise repede sertarul, făcând acelaşi lucru cu cel de al doilea, care avea cămăşi de noapte.

Într-un sertar de jos găsi în cele din urmă un costum de baie cu bikini mult prea scurt ca să fie pe gustul ei. Era bleu deschis şi întorcându-se cu el în mână, întâlni privirea lui Ross.

El o prinse de mână privind-o lung, emoţionat.

— O să înotăm mai târziu, murmură el cu vocea încărcată de emoţie. Te doresc, Nicola.

Ea îşi auzi vocea gâtuită.

— Aici?

— Şi acum. Veni spre ea în timp ce vorbea. Simt nevoia să fiu cu tine, Nicola.

Cu toate aceste năluci ale trecutului în jur? se întrebă ea nu fără oarecare cinism. Cu toate acestea nu nega că şi ea îl dorea la fel.

La atingerea lui reacţionă imediat, se abandonă braţelor lui, căutându-i sărutările cu pasiune. îşi aruncară hainele cu repeziciune pentru a se putea atinge, să-i simtă mâinile explorându-i trupul, să se simtă iubită de bărbatul cu care se măritase.

Făcură dragoste fără grabă, ignorând husele pline de praf, care acopereau patul imens. Fără aer condiţionat, cu toate ferestrele deschise, era foarte cald în încăpere, iar trupurile le erau pline de transpiraţie. Nicola nu se mai sătura de trupul lui, nu voia ca această după-amiază să se termine. Chiar după ce făcură dragoste şi rămase cuminte în braţele lui, nu avu nevoie decât de o scânteie ca pasiunea să i se reaprind.

— Eşti minunată! murmură Ross. Unde este acel temperament rece al englezoaicelor?

— A cedat în faţa agresiunii americane! Nicola îl privi lung: Ross, soarele a apus!

— Iar noi n-am apucat să înotăm. Se duse spre fereastră: mai avem timp să înotăm!

Nicola încercă să îmbrace costumul de baie al Arlenei, dar sânii acesteia fuseseră mult mai mici, cu toate că pe ecran păreau foarte voluptuoşi.

Ross o conduse afară pe puntea care ducea spre mare, bucurându-se de briza care începuse să-şi facă simţită prezenţa. Urma să se lase întunericul.

— Ce zici, ne încumetăm? întrebă Nicola. Sunt rechini în zona asta?

— Mai mult pe uscat, decât în apă! Nu fi fricoasă, Nicola! Viaţa nu merită trăită, dacă nu rişti!

Capitolul 6

Petrecură mai puţin de douăzeci de minute în apă, deşi era destul de plăcută. Întorcându-se spre plajă, simţind braţul lui Ross pe umerii ei, Nicola se simţea formidabil, împăcată cu sine, cu lumea.

Chiar şi întunericul i se părea prietenos acum. Mai erau şi alte case pe plajă, unele ocupate, altele nu aveau nicio lumină aprinsă. Când îl întrebă despre cei mai apropiaţi vecini, Ross menţionă câteva nume, precizând:

— Sunt oameni obişnuiţi, ca noi.

— Ca tine, poate. Ajunseseră la treptele casei, iar Nicola venea cu câţiva paşi în urma lui. Te-ai gândit să te muţi aici?

— Nu încă, recunoscu el. Nici măcar n-am avut timpul necesar! Se întoarse s-o privească. Vrei să mă determini să iau o decizie?

În continuarea discuţiei dintre ei cu privire la încredere, un singur răspuns era potrivit:

— Da.

El începu să râdă.

— O să pun pe cineva să facă curat.

— As putea să fac eu asta, chiar mi-ar plăcea! se oferi ea.

— Tu ai putea s-o supraveghezi pe doamna

respectivă.

Ross se sprijini de balustrada verandei şi o trase spre el.

— Deocamdată ai nevoie de o maşină, una decapotabilă, bănuiesc.

Nicola abia putu să rostească:

— Probabil, dacă aş avea un permis valabil.

— Nu ai permis?

— Mă refeream la unul valabil aici.

— Nu văd de ce permisul tău n-ar fi valabil şi aici. Ross o prinse în braţe şi începu s-o sărute.

— Ross, se uită lumea la noi!

— În acest caz să intrăm, spuse el nerăbdător.

Nu mai ajunseră până la dormitor de data asta, dar ei nu-i păsa. Pe drumul de întoarcere, Ross lansă bomba.

— Vom da o petrecere, Nicola. Săptămâna viitoare. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru organizare. Mă ocup eu de totul; există firme specializate.

— Nu la asta mă gândeam, spuse ea observând că Ross o privea atent, văzând că se încruntase. Cred că m-aş descurca.

— Pentru două sute de persoane?

— Două sute? repetă ea.

— A venit momentul să cunoşti ceva lume; şi lumea pe tine, adăugă el, zâmbind.

— Poate ceva lume, dar nu tot oraşul, la naiba!

— Văd că ai şi învăţat să înjuri ca o americancă sadea! remarcă el.

— Numai când mă simt depăşită de evenimente. Nicola tăcu un moment, încercând să se obişnuiască. Era soţia lui Ross, probabil trebuia să se confrunte cu această avalanşă de oameni. Dar de ce nu aştepţi până ne mutăm la casa de pe plajă, ca să inviţi mai puţină lume?

— Pentru că este mai bine aşa. Este bine să vină toţi să te vadă, apoi să te dea uitării. După cum ţi-am mai spus, sunt cunoştinţe.

— Da, lumea care te-a cunoscut alături de Arlene. Iar eu nu pot suporta comparaţia.

El oftă lung.

— Sunteţi complet diferite, este foarte adevărat. Dar oricum, data petrecerii este stabilită.

— Înţeleg, replică ea aproape furioasă, nu are rost să mai discutăm.

— Nu prea. Acum vocea lui suna ca atunci când o auzise prima dată, rece şi controlată. Te-am prevenit la ce să te aştepţi când ajungem aici. Dacă ai ştiut că nu vei putea face faţă, trebuia să-mi spui de atunci.

Mânia Nicolei pieri numaidecât.

— Dar nici nu mi-ai dat timpul necesar să mă gândesc! replică ea.

— Asta înseamnă că regreţi?

Ea făcu un efort să revină la sentimente mai bune.

— Nu, nu regret.

El începu să râdă, de parcă ar fi scăpat de o mare greutate de pe suflet.

— Crezi că cer prea mult de la tine?

— Nu.

Nicola era conştientă că făceau paşi repezi spre prima lor ceartă.

— N-am putea vorbi despre altceva? Te rog! A fost o zi prea frumoasă ca s-o stricăm!

Urmă o pauză; şi el părea să facă un efort. Când i se adresă din nou, o făcu pe un ton neutru:

— Ai dreptate, să uităm totul.

Nu mai discutară despre petrecere, dar ziua rămăsese fixată. Nicola află asta peste două zile când firma de catering trimise două persoane să vadă unde se organiza petrecerea şi ce ar fi dorit gazdele. Nu va avea pentru ce să-şi facă probleme, o asigurară cei doi. Se va acorda atenţie fiecărui detaliu, chiar şi aranjamentelor florale. Şi pentru că exista şi posibilitatea să plouă în ziua aceea, îi spuseră că vor instala în zona piscinei o copertină.

Când Ross ajunse acasă în seara aceea, începuse să se obişnuiască să discute despre acest eveniment, fără a simţi că ar vrea să-l strângă de gât pentru că n-o înţelegea.

De fapt, era ridicol că nu putea să facă faţă unor ochi curioşi. Ca actriţă, ar fi trebuit să fie obişnuită.

După cum se dovedi, seara a fost frumoasă şi uscată, fără ploaie, dar copertina fusese deja ridicată. Cel puţin era bine că nu acoperiseră piscina. Oricum, se putea retrage în dormitor, dacă nu se simţea destul de puternică să facă faţă oaspeţilor.

Îmbrăcase o rochie simplă, lungă, de mătase bleu, un colier de perle la gât. îşi ridicase părul în vârful capului, apoi îl lăsase într-o cascadă de bucle; machiajul era foarte simplu.

Când Ross ieşi din baie şi o văzu, rămase uluit:

— Arăţi fantastic, Nicola!

Ea zâmbi forţat.

— Puţin diferită de acea creatură plină de noroi pe care ai cules-o de pe drum în Venezuela.

— Extrem de diferită! remarcă el. Nu numai în aspectul exterior.

— Este un compliment, sau o reclamaţie?

— O simplă observaţie.

Nicola îşi puse şi cercei cu perle în urechi, privindu-se încă o dată în oglindă.

— La ce oră vor începe să apară?

— Din clipă în clipă. Ross o privi lung şi o întrebă: cum arăt?

Magnific, ar fi vrut ea să-i spună, dar nu s-ar fi referit doar la cravata lui. Ross, îmbrăcat în frac alb, cu pantaloni negri, părea un rege printre bărbaţi.

— Sunt sigură că ţi-ai legat cravata de atâtea ori încât să ştii dacă e bine, spuse ea. Coborâm, sau aşteptăm să vină primii invitaţi?

— Acum, decise Ross. Am nevoie de o băutură.

Şi ea ar fi avut.

Firma de catering trimisese personal specializat în uniformă, astfel că familia Graham putea să ia parte la petrecere. Se afla printre personal chiar şi un majordom, care să primească oaspeţii.

Aflată lângă Ross la întâmpinarea oaspeţilor, Nicola

se simţea ţeapănă ca un buştean, îşi simţea limba imposibil de folosit. Arborase un zâmbet tâmp, privind figuri pe care le recunoştea, altele complet necunoscute. Unii dintre ei erau diferiţi de ce văzuse pe ecran; un bărbat al cărui nume nu şi-l amintea, dar care juca rolul unui erou, era mic şi chel, dar la braţul lui stătea una dintre cele mai frumoase blonde, care nu făcea altceva decât să chicotească.

Nicola începu să se simtă ca peştişorul de aur din acvariu. Era privită din toate părţile, parcă auzea ce se spunea la adresa ei. Nu era ceea ce se aşteptase lumea să vadă, era clar. Poate că o recepţionau ca fiind total diferită de Arlene; dar cum nu? Arlene era uluitor de frumoasă, dar ea îi putea dărui lui Ross ceea ce Arlene nu putuse să-i dăruiască: dragoste.

Sam şi Velma Walker sosiră pe la ora zece. Erau amândoi scunzi, în jur de cincizeci de ani şi păreau mai degrabă frate şi soră decât soţ şi soţie. Nicolei îi plăcu imediat Velma.

— O, dar ce surpriză frumoasă ne-a făcut Ross! exclamă ea imediat ce o văzu pe Nicola. Ce zici, Sam?

— Aşa este, întări Sam. Te-ai gândit să dai o probă?

— Nu prea este interesată, interveni Ross.

— Ce-ar fi s-o laşi să răspundă singură? interveni Sam. Ce zici, Nicola?

Ea zâmbi scuturând din cap.

— Sunt flatată de invitaţie, dar Ross are dreptate. Nu am ambiţia de a juca în filme.

— Dar care este ambiţia ta, Nicola? o întrebă.

Cu colţul ochiului, îl văzu pe Ross cum se întoarce să salute un cunoscut, apoi nişte braţe albe se prinseră de gâtul lui şi auzi o voce dulce torcându-i la ureche:

— Nu pierzi timpul!

— Eu prefer teatrul din viaţa de zi cu zi, spuse ea, încercând să nu se uite spre Ross, ci spre familia Walker. Nu că aş fi jucat prea mult teatru, dar îmi este mai aproape de suflet.

Sam păru interesat.

— Ai terminat şcoala de artă?

— Da, confirmă ea.

Cineva îl strigă pe Sam, făcându-i semne peste capetele celorlalţi. El răspunse, apoi i se adresă Nicolei:

— Spune-i lui Ross să te aducă la studio.

— L-ai impresionat, zise Velma. Eşti frumoasă şi isteaţă, o combinaţie cam greu de găsit!

Velma dispăru, înainte ca Nicola să poată spune ceva, lăsând-o să se întoarcă spre locul în care Ross discuta cu nou-venita. Era o femeie înaltă, cu un trup superb, îmbrăcată într-o rochie elegantă din lame. Purta diamante la gât şi la ambele mâini. Avea părul de o culoare mai ciudată, a vinului, ochii foarte mari. Nicola o cunoştea: era Paula Reddington, o stea de treizeci de ani, deşi părea mai tânără. Nu avea niciun rid pe figura perfectă.

— Nu mă prezinţi soţiei tale, dragul meu? zise Paula privind peste umăr spre locul în care se afla Nicola. Nu trebuie să-ţi neglijezi mireasa.

Nicola profită de ocazie pentru a se prezenta singură.

— Paula Reddington nu are nevoie de prezentare, oricine şţie cine eşti.

Femeia ridică din sprâncene.

— Eşti admiratoarea mea?

— Mama a fost, spuse Nicola, ceea ce nu era chiar o minciună. Remarca ei lovi acolo unde intenţionase. Citi ură în ochii femeii care aruncară săgeţi.

— Ce frumos! exclamă actriţa. Ross, iubitule, simt nevoia unei băuturi. Fără a o privi pe Nicola, ea adăugă: nu te superi dacă-l acaparez câteva minute? Numai Ross ştie să-mi pregătească Martini aşa cum trebuie.

— Îl poţi împrumuta liniştită, murmură Nicola.

Rămasă singură, se amestecă printre invitaţi; răspunse cu un zâmbet urărilor invitaţilor, evitând întrebările incomode de genul unde se cunoscuseră ea şi Ross.

Îl zări prin mulţime, desigur cu Paula Reddington. Era aproape sigură că fusese ceva între cei doi în trecut. Paula făcea parte din lumea lui; vorbeau aceeaşi limbă.

Probabil, realiză ea cu amărăciune, Ross începuse deja să conştientizeze greşeala pe care o făcuse, căsătorindu-se cu ea.

Îşi spuse că trebuia să iasă la aer măcar câteva clipe, tânjea după o gură de aer.

Afară era cald, dar plăcut. Zgomotul făcut de invitaţi rămase în urmă; se duse spre piscină.

Ross nu spusese nimic despre mutarea în casa de pe plajă, iar ea îşi dorea cu disperare să se mute acolo.

Nu era nicio fotografie a Arlenei în casă, dar prezenţa ei se simţea pretutindeni; casa era creaţia ei, nu a lui Ross!

— De ce nu vii şi tu? auzi o voce care venea de undeva din spatele ei, iar ea se întoarse surprinsă spre apa liniştită, limpede. Îi trebuiră câteva secunde să identifice acel cap ivit la suprafaţa apei, recunoscându-l pe bărbatul care jucase în filmul lui Ross cu Renata, în acea scenă pe care ea o interpretase drept pornografică.

— Apa e grozavă! strigă el. Temperatura la fel, nu ai cum să răceşti.

— Eşti gol? îl întrebă şocată.

— De ce, te sperie?

El veni aproape de margine, sprijinindu-se cu braţele de marginea piscinei. Părul blond era lipit de cap. Era destul de bine făcut, observă Nicola.

— Mă tem că… nu-mi amintesc numele tău. A trecut atât de multă lume…

— Iar eu nu ţi-am făcut o impresie atât de puternică. Sunt Keir Lawson.

— Este numele adevărat?

— Nu, admise el. Mă numesc Bobby Bailey, dar acest nume n-ar fi avut acelaşi impact asupra publicului.

— Bine, îţi voi spune Keir. Ai venit cu partenera ta de serial, Renata?

— Da, am adus-o, deşi nu-mi place, dar aşa trebuia să fac. De fapt, nici ea nu mă suportă.

— Şi asta nu afectează felul în care jucaţi? întrebă Nicola.

— Nu fac altceva decât să-mi imaginez că sunt cu altcineva când torn aceste scene. Oricum relaţia noastră este una de dragoste şi ură. Ura nu trebuie s-o mimăm! Dar să nu mai vorbim de noi. Cum se face că te-a descoperit Ross primul?

— Ne-am cunoscut în Venezuela.

— Aşadar, acolo a dispărut! N-a ştiut nimeni, iar eu nu puteam să cred că el va regiza filmul nostru.

— Este primul film pe care-l faci? îl întrebă Nicola.

El încuviinţă.

— Am avut norocul de a fi la locul potrivit şi la timpul potrivit. Nu ştiu dacă voi avea o a doua şansă.

— O vei avea, îl asigură ea zâmbind. Dacă mă uit la tine nu te văd decât înconjurat de femei.

Keir începu să râdă. Ochii îi străluceau.

— Ştii, începu el, e grozav să fii cu o femeie care nu umblă cu oricine. Eşti diferită de restul femeilor, Nicola. M-aş putea îndrăgosti foarte uşor de tine.

Ea începu să râdă, fără a-l lua în serios.

— Eşti sigură că nu vrei să faci o baie? insistă el.

Ea scutură din cap.

— Trebuie să mă întorc la invitaţi, am ieşit puţin pentru că simţeam nevoie de aer curat.

— Ai scăpat de ei câteva clipe… Aceste petreceri sunt toate la fel. Aceleaşi figuri, aceleaşi bârfe. Înainte de a fi aici îmi imaginam Hollywoodul ca pe un tărâm magic, unde visele devin realitate. Poate cândva a fost adevărat, dar acum nu mai este. Toţi cei pe care-i vezi aici sunt capabili să se omoare unul pe altul, dar cu zâmbetul pe faţă.

— Aşa de repede ai fost deziluzionat? îl întrebă Nicola. Dacă este chiar aşa de rău de ce nu te-ai întors la ce ai făcut înainte?

— Nu, mulţumesc de sfat, zise Keir. Fac orice pentru artă!

Se auziră voci şi râsete, se deschiseră uşi şi Renata Morant, cu părul ei negru lung, lăsat pe umerii goi, îşi făcu apariţia.

— Să vedem cine este primul! strigă ea; îşi scoase

într-o clipă rochia şi sandalele cu tocuri foarte înalte şi se aruncă goală în piscină.

Ceilalţi o urmară, după ce-şi aruncară hainele pe marginea piscinei, sau se aruncară îmbrăcaţi. Stropii de apă săreau la distanţă, însoţiţi de exclamaţii şi strigăte asurzitoare. Renata era cea mai tânără din ei, realiză Nicola, prea uluită să poată face ceva.

Keir se apropie de marginea piscinei unde-şi lăsase hainele când partenera sa de film îl observă şi figura i se lumină tendenţios când atrase celorlalţi atenţia că şi el se afla acolo. Înainte de a putea ieşi din apă, fu tras înapoi, Renata continuând să-l tachineze, să-i pună la încercare masculinitatea, prin vorbe pe care Nicola n-ar fi vrut să le audă.

Ademenit de vorbele ei, cei doi dispărură sub apă o vreme, apoi Nicola îi pierdu din vedere.

Probabil zgomotele ajunseseră şi în casă pentru că invitaţii începură să iasă să vadă ce se întâmplă, unii din ei amuzându-se de spectacol, alţii dispreţuind ceea ce vedeau, alţii ferindu-se să-şi arate dezgustul pe faţă.

Curând apăru şi Ross.

Ridicând glasul, le ceru tuturor să iasă din apă. Era furios, Nicola care îl vedea din profil, vedea că este încordat. Şi avea dreptate.

La început, Nicola avu impresia că niciunul nu-l va asculta, dar treptat, zgomotul şi larma se diminuară, cei participanţi la spectacol realizând că se făcuseră de râs.

Doar Renata îşi păstră exuberanţa iniţială pentru a se duce după Keir, care-şi recuperase hainele şi se retrăsese într-un colţ să se îmbrace.

Apărură doi angajaţi cu prosoape. Cei care ieşiseră din apă luară prosoapele, se înfăşurară în ele şi intrară. Renata ieşi ultima. Nu părea că se ruşinează de Ross, pentru că ieşi din apă chiar la picioarele lui.

— Ne-am distrat şi noi puţin, am înviorat petrecerea! explică ea.

— Ţi pe unii dintre invitaţi! adăugă Ross. Foloseşte una din camerele de sus. Cineva îţi va aduce hainele acolo.

Văzând că distracţia se terminase, cei din apă începură să intre în casă. Ross rămase în acelaşi loc, privind-o pe Nicola, aflată de cealaltă parte a piscinei.

— Te-ai distrat?

— Din întâmplare am ajuns aici. Şi pentru ca să nu acuzi pe nimeni, Keir Lawson era deja în apă înainte de venirea celorlalţi.

— Discuta cu tine de acolo?

— Da. Dar cred că este bine să intrăm şi noi.

— Rămâi unde eşti, vin eu la tine! strigă el.

Nicola îl urmări cu privirea; era înalt, zvelt, un bărbat tânăr, dar furios, cum nu-l mai văzuse. Nu mai era bărbatul pe care-l cunoştea.

— Înainte de a spune ceva, va trebui să mă asculţi. Nu vreau să fiu acuzată pentru ce nu depinde de mine, nici de Keir, nu el a provocat manifestarea asta, ci Renata.

— Adică ea l-a dezbrăcat?

Nicola îşi muşcă buzele.

— Dacă continui cu această atitudine, cred că nu mai avem ce discuta pe tema asta.

— Nu vreau ca soţia mea să fie implicată alături de gloata asta.

— Sunt invitaţii tăi! replică ea cu ochii scânteind. Din ce mi-a spus Keir, Renata creează probleme oriunde se duce.

— Renata nu are importanţă. Iar Lawson a profitat de ocazie.

— De ce, pentru ca eu să-l ajut în carieră? Ce influenţă aş putea avea?

— Cine ştie? Te învârţi în cercurile potrivite.

Nicola îl privi dezamăgită.

— Nu este aşa. Petrecerea asta a fost în interesul tău, Ross, nu al meu. Sincer îţi spun, mie nu-mi place deloc!

El ridică din sprâncene.

— Poate te-am subestimat, nu eşti o actriţă atât e bună.

Nicola se înfuriase. îşi strânsese pumnii, cu unghiile adânc înfipte în carne.

— Aceasta nu este lumea mea, nici nu cred că va fi vreodată. Voi face însă tot posibilul să mă integrez, dacă asta îţi doreşti. Uneori cred că nu ştii ce vrei!

— Poate ai dreptate, răspunse Ross, după câteva minute. Oricum, Sam Walker vrea să-ţi vorbească, să mergem la el.

Nicola se supuse, pentru că simţea cu strângere de inimă că relaţia lor se schimbase. Trebuia să facă orice pentru a n-o lăsa să se stingă, să devină doi străini. Primul pas era s-o dea uitării pe Paula Reddington.

Sam era înconjurat de invitaţi.

O salută cordial:

— Era şi timpul să te smulgi din mijlocul acelor gălăgioşi, să acorzi atenţie celor care merită.

Cei din jur începură să comenteze. Nicola zâmbi.

— Voi ţine minte această recomandare, domnule Walker.

— Spune-mi Sam, te rog. Accentul tău englezesc este tăios ca sticla.

— Voi încerca să-l temperez, promise ea. Dacă ne gândim mai bine când eşti la Roma, trebuie să…

— Să capeţi accentul american… încheie el. M-ai înţeles? Am nevoie de tine pentru noul meu film. Este rolul unei englezoaice care vine aici pe la începutul secolului. Dar o să citeşti scenariul, să afli mai multe.

— Totul ar fi bine până aici, dar eu n-am solicitat niciun rol.

Sam, care nu se mai simţea atât de sigur pe sine, o privi lung, apoi îi spuse:

— Nicola, nu eşti în situaţia de a dicta condiţiile! izbucni el.

— De ce n-aş fi? Am fost solicitată pentru un rol şi nu invers! Vă sunt recunoscătoare, dar nu mă interesează acest rol.

— Ţi-ai pierdut minţile! exclamă una din invitate. Este un rol pentru care orice actriţă şi-ar tăia şi un braţ, iar tu îl refuzi!

— O eroină cu un singur braţ ar face senzaţie! replică

Nicola. îmi cer scuze pentru discuţiile provocate, nu vreau să par interesantă, nici să pozez într-o primadonă. Nu am niciun fel de experienţă. Abia am terminat scoala de artă, acum şase luni. De atunci, am avut un rol nesemnificativ. Cred că nici n-aş trece proba de ecran!

— Nu ştim până nu vedem! Sam încerca să-şi păstreze răbdarea. Încerci mâine…

— Nu! strigă Nicola, disperată. Nu vrei să mă asculţi, Sam? Nu vreau acest rol!

— Nu cred. Era evident că Sam nu era omul care să-şi vadă planurile dejucate. Vom relua discuţia despre acest rol între patru ochi.

Nicola îl urmă într-un loc mai liniştit, sub un palmier.

— Care este explicaţia, Nicola?

Ea ridică din umeri.

— Foarte simplă: n-am venit aici să joc în filme.

— Vrei să spui că ţi-ai pierdut interesul pentru actorie?

— Nu, sau cel puţin nu pe termen lung.

— Termen lung sau scurt, ce naiba vrei să spui cu toate astea? Sam îşi pierdea răbdarea. Dacă Ross este problema, spune-mi şi voi discuta cu el.

Nicola îşi muscă buzele.

— Nu are legătură cu Ross. Numai că nu-mi place să lucrez în filme. Cred că este greu de înţeles pentru cei ca voi, care excelaţi în lumea asta, dar…

Sam oftă şi scutură din cap.

— Ai dreptate, nu te înţeleg. Sunt mii de necunoscute care şi-ar dori o cât de mică şansă, iar tu…

— În acest caz, nu va fi prea greu să găseşti o tânără potrivită pentru acest rol.

— Un noroc ca ăsta nu te aşteaptă de două ori, insistă Sam. O să iau una de pe lista scurtă. Dacă ai vrea doar să dai proba pentru ecran…

— Ar fi o pierdere de timp. Apoi, privindu-l cu ochii ei mari luminoşi, Nicola adăugă: Sam, te rog să n-o iei în nume de rău. Eu te consider prieten. Pe tine şi pe soţia ta. Cunosc atât de puţini oameni în Los Angeles.

— Şi noi te considerăm prietena noastră, zise Sam ascunzându-şi dezamăgirea. Vă invit să petrecem împreună Crăciunul, să-mi cunoşti toată familia.

Crăciunul era peste două săptămâni.

— Te rog să-i faci invitaţia lui Ross, el se ocupă de planurile familiei.

— O americancă nu l-ar mai lăsa să facă asta; întreab-o pe Velma, ea conduce familia.

— Dar nu şi studioul de film, replică Nicola cu timiditate de data asta, dar el zâmbi la remarca ei.

— Asta este altă problemă.

Capitolul 1

Era spre ora trei când plecară ultimii musafiri. Printre ei şi Paula Reddington, pe care o conduseră amândoi spre ieşire, ceea ce Nicolei îi induse un sentiment de satisfacţie.

Sam nu mai insistase la plecare în privinţa probei de ecran, se gândi ea, nu fără oarecare tristeţe. Dacă n-ar fi fost soţia lui Ross, răspunsul ei ar fi fost diferit. Dar dacă n-ar fi fost soţia lui n-ar fi ajuns niciodată aici, la Los Angeles, şi nu s-ar fi aflat în compania unui producător de film renumit ca Sam Walker.

Ross păru cam tăcut în timp ce se pregăteau de culcare. Numai când o îmbrăţişa, ea se mai relaxa puţin.

— Am fost cam aspru cu tine în seara asta, aveam nevoie de cineva pe care să-mi vărs nervii şi tu mi-ai fost la îndemână.

Pentru ce? se întrebă ea. Dar cu voce tare îi spuse doar:

— N-a fost ceva important, Ross. De fapt, niciunul din acei oameni n-a fost important.

Ross se înfurie.

— Pentru mine sunt!

— Mă refeream la planul personal, nu la cel profesional. Pe câţi din ei ai putea conta într-o problemă reală?

— Probabil pe câţiva, admise el, nu mai mult de patru, cinci.

Unul din ei era Paula? se întrebă Nicola.

— Am înţeles că Sam ne-a invitat de Crăciun, spuse Ross. Este o onoare care nu mi-a mai fost acordată până acum.

— Poate s-a gândit că Arlenei nu i-ar fi plăcut felul în care serbează ei Crăciunul, scăpă ea.

— Şi cred că ar fi avut dreptate. Ultimul Crăciun l-am petrecut la Las Vegas.

A fost un şoc pentru amândoi să realizeze că anul trecut Arlene era încă în viaţă.

Nicola îl întrebă:

— Când te-ai gândit să ne mutăm în casa de pe plajă?

— Tu va trebui să organizezi totul; mă bazez pe tine.

— Dar tu vrei să ne mutăm acolo? îl întrebă.

— Da, vreau. Acum ai acel Porsche, permisul îţi este încă valabil, aşa că te poţi ocupa de această problemă. Când termini, dă-mi de ştire!

Voi reuşi îşi spuse ea, voi avea ceva de făcut, ceva care să-mi facă plăcere şi să mă ţină ocupată, să nu am timp să mă gândesc la nimic rău... una este să iubeşti un bărbat, alta să-l accepţi în viaţa ta cu totul. Erau multe semne de întrebare în mintea ei legate de Ross.

Atitudinea lui era destul de ciudată când discutau despre rolul oferit de Sam; nici n-o forţa să se ducă să dea proba, dar nici n-o descuraja. Sau poate îşi închipuia că Ross n-o vrea implicată în lumea filmului. Oricum, Sam va trebui să găsească altă actriţă care s-o joace pe nepreţuita sa Catherine, conchise ea.

* * *

Ziua de Crăciun a fost caldă şi însorită, cerul şi marea străluceau. Colindele ascultate la radioul din maşină păreau totuşi neadecvate în acest cadru, se gândi Nicola, pe drumul spre casa Walker. Tânjea după zăpadă, după pitulicile cu penajul roşu pe piept, castane coapte şi plăcintă făcută în cuptorul mamei.

— Zăpada care este de obicei la Londra în perioada asta a anului, cred că s-a transformat în noroi, cât despre castanele coapte... îi împărtăşi lui Ross, în încercarea

disperată de a-şi alunga nostalgia. Crăciunul trecut eram acasă, dar abia îndrăzneam să aprind un bec. Nu-mi vine să cred că sunt aceeaşi persoană, deşi trăiesc cu totul altfel.

— Nu eşti, zise el. Singurii care nu se schimbă sunt cei care nu fac nimic cu vieţile lor. Tu te-ai schimbat mult.

Ea îl privi lung.

— În bine, sper!

El zâmbi.

— Depinde.

Personal, era satisfăcută cu tot ce avea acum. îmbrăcat într-un costum maro cu cămaşa crem, Ross putea încălzi inima oricărei femei. Cravata cafenie de mătase fusese cadoul ei, pe care i-l dăduse în această dimineaţă. Nu era mare lucru, deşi o costase o avere.

Nu fusese greu să amaneteze şiragul de perle care aparţinuse mamei, o surprinsese însă suma care i se oferise pe el. În zona din care venea, ar fi valorat cinci sau şase sute de lire şi ar fi ridicat suspiciuni în privinţa provenienţei lor. Avea şase luni să le răscumpere. După aceea, erau puse în vânzare.

Ross se bucurase de cadou. Dar cadoul pe care i-l făcu el îi produse o strângere de inimă. Era un ceas de aur cu brăţară filigranată, un ceas Cartier. Nu avusese niciodată un lucru de preţ. În afară de haine, de maşină, de lucrurile cumpărate pentru casa de pe plajă, acest ceas îi era foarte aproape de suflet şi-i va fi astfel toată viaţa, indiferent ce s-ar întâmpla.

Casa familiei Walker era veche, dar foarte frumoasă şi nu numai ca arhitectură, ci poate şi pentru faptul că era mereu plină de lume şi animale, zgomotoasă. Ross era mereu întâmpinat de câinii familiei de diferite rase, culori şi dimensiuni.

— Este momentul să-i educi puţin, îi spuse lui Sam, care ridică din umeri neputincios.

— Nu-mi spune mie, discută cu Velma. Noi eram gata de plecare, aşa că nu vă invit să luaţi loc. Am crezut că mergem cu toţii.

Cum? se miră Nicola, numărând persoanele. În afară de Velma şi Sam mai erau fiica şi fiul lor cu soţii, plus trei copii între şapte – cel mai mare – şi trei ani. Fetiţa de trei ani era teribil de ataşată de Ross pe care-l privea cu adoraţie, lucru pe care Nicola putea să-l înţeleagă.

Rolls Royce-ul şi Mercedesul îi aşteptau în faţa porţii, să-i ducă la biserică. Nicola se trezi aşezată lângă frumoasa fiică a familiei Walker, Caroline, soţul acesteia, Michael şi Ross. Soţul Carolinei, un bărbat foarte plăcut, lucra în relaţii publice. Nicola simţi imediat că-l cunoştea dintotdeauna.

Slujba dură puţin peste jumătate de oră, apoi se întoarseră acasă la Walkeri, unde bradul era deja împodobit, iar masa aranjată. Li se servi o băutură tradiţională pe terasă, dar toţi erau cu ochii pe cei doi copii mici care treceau cu tricicletele printre printre ei, ducându-se apoi să înconjoare piscina.

Nicolei îi era teamă că ar fi putut să cadă, dar probabil primejdia nu era chiar aşa de mare. Majoritatea copiilor americani ştiu să înoate foarte bine.

Ross îşi scosese cravata şi jacheta, îşi descheiase nasturii cămăşii, ca restul bărbaţilor. Cei patru erau angajaţi într-o discuţie despre golf.

Observând figura pe care o făcuse Nicola, Caroline făcu o grimasă:

— Tipic, nu? Este ziua de Crăciun şi ei vorbesc despre golf!

Nicola începu să râdă.

— Ar putea fi şi mai rău, să vorbească despre serviciu!

— Am înţeles că pe tine nu te interesează lumea filmului. Poate este mai bine. Ajunge că Ross este deja mult prea implicat. N-aş vrea să sugerez că te-ai putea transforma într-o altă Arlene, dacă ai accepta oferta tatii. Nu ai nimic comun cu ea.

— Ştiu. Cele două erau departe de restul grupului, iar conversaţia lor nu putea fi auzită. Din impuls, Nicola întrebă:

— Ai cunoscut-o?

— Cine n-a cunoscut-o pe Arlene? Era o nimeni când a cunoscut-o Ross şi pe atunci nimeni n-a crezut că o va transforma în actriţă. Fără o îndrumare atentă chiar şi cei mai buni actori se pierd, iar Arlene nu prea avea talent, crede-mă! Ross pierdea ore întregi cu ea pentru câteva replici. Trebuia s-o înveţe şi cum să exprime ceva. Când deschidea gura însă, era nenorocire! Ross a ajutat-o foarte mult, Arlene a fost în întregime creaţia lui!

Ar fi putut să mă ajute şi pe mine, dacă ar fi vrut, se gândi Nicola. Dacă. Un cuvânt atât de scurt dar cu atâtea implicaţii!

Ziua de Crăciun trecu prin toate etapele sale obişnuite. Masa se luă într-o atmosferă de zgomot, de pălării care mai de care mai hazlii, de pachete cu daruri pentru fiecare. Nicola abia găsi cuvintele potrivite să le mulţumească gazdelor pentru puloverul de caşmir primit.

— Sunteţi atât de buni cu mine! Este cel mai frumos Crăciun din viaţa mea!

Se vedea că este foarte impresionată şi nimeni nu-i puse vreo întrebare referitor la viaţa dusă în familie. Desigur, mama făcuse eforturi, dar nu avuseseră o viaţă de familie adevărată. Abia acum vedea ce înseamnă asta.

Îl urmări pe Ross, care-l ţinea pe genunchi pe unul dintre copiii familiei şi se întrebă cum va fi situaţia lor la Crăciunul următor.

Lui Ross îi plăceau mult copiii, mai ales ai lui, probabil. La treizeci şi nouă de ani nu mai putea aştepta prea mult. Dacă ar rămâne însărcinată, s-ar rezolva problema foarte bine.

Ross îi surprinse privirea. Mai târziu, părea să spună privirea lui. Viaţa lor împreună era tot ce-şi putea dori o femeie. Atât cât va dura, îşi spuse apoi renunţă la acest gând. Unele cupluri de la Hollywood reuşeau să supravieţuiască. De ce nu şi al lor? Dacă se străduiau amândoi…

Jucară cărţi, apoi copiii plecară la culcare.

— Pentru că eşti nou-venită pe meleagurile noastre,

meriţi ceva de băut, Nicola, glumi Michael, ce-ai vrea?

Nicola ceru ceva care să-i potolească setea; un amestec de şampanie cu suc proaspăt de portocale, cunoscut sub numele de Mimosa.

Sam veni lângă ea, observând că soţul ei era adâncit în discuţia cu Barry Walker.

— Spune-mi, Nicola, începu el, pot spera că vei da testul?

Ei îi cam pieri zâmbetul.

— Ştii ce mă uimeşte? De ce eşti atât de insistent?

— Poate pentru că nu-mi place să fiu refuzat, mai ales când ofer cuiva şansa să ajungă celebru.

— Sunt cineva şi acum, replică Nicola.

— Nu în Hollywood; sau poate doar ca soţie a lui Ross. Eu voiam să te transform într-o persoană cunoscută.

— Şi dacă te dezamăgesc?

— Mă întorc la lista scurtă.

Sam o studia cu multă atenţie.

— Începem filmările pe şaisprezece ianuarie. Nu-ţi mai rămâne timp prea mult; trebuie să te hotărăşti. Nu trebuie decât să accepţi.

Nicola îl privi implorându-l din priviri.

— Nu ştiu, Sam…

Sam ştia că nu trebuia să insiste.

— Gândeşte-te şi dă-mi de ştire. O să-ţi trimit oricum o copie a scenariului. Poate asta te va face să te hotărăşti.

Nu avea ce să-i strice, se gândi ea.

Pe drumul de întoarcere, fu neobişnuit de tăcută. Atât de tăcută încât observă şi Ross.

— Sunt doar obosită, se scuză ea. Cu toate c-a fost foarte plăcut.

— Da, a fost o zi plăcută, dar abia aşteptam să se termine.

— Când pleci la San Francisco? îl întrebă.

— Imediat după Anul Nou; voi sta acolo patru săptămâni.

— Vrei să te însoţesc?

Înainte ca el să-i răspundă, ştia care va fi răspunsul.

Ezitarea lui îi fu de ajuns.

— Locul acela în care se filmează nu este tocmai un oraş de distracţii, vom munci zi şi noapte. Ar fi mai bine să rămâi aici.

— Singură? îndrăzni ea, simţind un nod în gât.

— Şi acolo ai fi tot singură dacă ai veni, nu am niciun pic de timp liber. Iar aici le ai pe Velma, pe Caroline, sunt fericite să te primească oricând.

Nicola spuse, cu jumătate de gură:

— As putea da testul.

— Da, ai putea, spuse el, la fel de lipsit de convingere. Pot stabili pentru săptămâna viitoare, dacă doreşti.

Ea îi aruncă o privire grăbită, în care se putea desluşi disperarea.

— Nu te superi?

— Nu este problema mea, zise el oarecum impacientat. Ţi-am mai spus: este o şansă care ţi se iveşte o singură dată în viaţă, ca actriţă, cu condiţia să ştii ce vrei.

Nicola murmură abia auzit:

— Nu-ţi e teamă că voi deveni o a doua Arlene?

— Nu eşti făcută din acelaşi aluat, ţi-am mai spus şi asta.

El opri maşina pe marginea şoselei dincolo de care începea plaja, de unde se vedea Pacificul sub razele de lună şi opri motorul, punându-şi mâinile pe genunchi. Nicola ar fi vrut să-l atingă, să se convingă că e real. Lipsa ei de siguranţă, de încredere se datora felului în care se cunoscuseră, dar şi vieţii în care ajunsese prin intermediul lui. Dacă profita de această ocazie şi reuşea, ce urma?

— Nu are rost să mai eziţi, îi spuse Ross. Dacă nu te poţi hotărî singură, voi decide eu.

Se întoarse spre ea, privind-o lung. Vei da testul, Nicola. Dacă nu reuşeşti, atunci ştii ce ai de făcut.

— Şi dacă…?

— Atunci, vei fi ocupată când sunt plecat.

— Dar voi fi la fel de ocupată şi când te vei întoarce,

sublinie ea.

— Şi eu. Guy doreşte ca regizorii să se implice şi în postproducţie. Şi mă mai aşteaptă şi alte oferte. Aşa că?

Nicola trase aer în piept.

— Bine, îl voi da.

Ross o studie câteva clipe.

— Aşadar, rămâne hotărât!

El nu dădu imediat drumul motorului, ci o privi lung, cu acea privire care o pusese pe jar.

O prinse după umeri, o trase spre el, dar nu cu acea gentileţe cu care o făcuse până atunci. Gura lui o căută ca de obicei, iar ea simţi că inima îi bate mai repede. îl dorea cu disperare. Ross fu cel care se retrase, cu un zâmbet ironic.

— Am trecut de vârsta la care să merite să suport inconvenientele dragostei făcute în maşină. Să mergem acasă.

Cuvintele lui o atinseră şi avu impresia că fuseseră rostise cu acest scop. Nu era însă sigură care era motivul. Dar putea fi sigură de ceva?

* * *

Trecerea spre studiourile de la Hollywood într-o maşină cu şofer ar fi fost pentru oricare femeie o experienţă unică, reflectă Nicola, privind fascinată în jur.

Maşina opri în faţa celui mai impresionant bungalou.

— Intraţi, îi spuse şoferul, secretara domnului Walker se va ocupa de tot.

În holul de la secretariat fu întâmpinată de o blondă înaltă, cu un aer destul de dur, cu o ţinută impecabilă de top model. Se simţi intimidată până când femeia îi zâmbi.

— Sunt Margot McReath, spuse femeia. Domnul Walker vă aşteaptă la scena opt. Sarcina mea este să vă conduc la machiaj, deocamdată. Vreţi să mergem pe jos sau cu maşina? Nu este prea departe!

— Sigur că prefer să merg, zise Nicola, n-am mai văzut un studio de filmare până acum.

— Poate era mai bine să fi făcut Turul Universal, aşa îl numim noi, sunt foarte multe lucruri de văzut. Apoi,

secretara îi aruncă o privire mai mult curioasă decât plină de invidie: se vorbeşte foarte mult despre dumneavoastră pe aici. Sunteţi prima femeie care a trebuit să se lase convinsă să dea probă. îmi puteţi spune şi motivul?

— Îndoiala, mărturisi Nicola. Lucraţi de mult cu domnul Walker?

— De cinci ani. Este plăcut să lucrezi pentru el. Dar aş vrea să remarc felul în care v-aţi îmbrăcat. Majoritatea celor care vin aici se încarcă precum pomul de Crăciun!

Nicola venise ca de obicei îmbrăcată în blugi albi şi cămaşă sport, pentru că aşa se simţea confortabil. Zâmbi, relaxându-se.

— Mulţumesc, Margot. Ştii să spui ce trebuie cui trebuie şi mai ales când trebuie.

— Face parte din slujba mea, veni răspunsul. Dar mai bine să mergem la machiaj.

Acest studio, se gândi Nicola, era un orăşel în miniatură. Avea chiar şi serviciu de pompieri, un lac, fântâni arteziene, străzi, clădiri. Tocmai se desfăşura o filmare în faţa unei clădiri, care arăta ca un sediu de bancă. Poliţişti în uniforme se aruncau în maşinile în viteză, pistoalele erau la vedere, doi bărbaţi se năpustiră dintr-o altă clădire. Părea destul de real; îşi imagină că şi pe micul ecran astfel de scene păreau autentice.

Departamentul de machiaj se afla într-o clădire cu un singur etaj cu câteva încăperi.

O dată ce o introduse în interior, Margot îi ură mult noroc şi plecă. În ora următoare, Nicola a fost coafată şi machiată apoi trimisă la garderoba aflată destul de aproape, unde a fost îmbrăcată cu o fustă lungă şi o jachetă cu talia sus, cam groasă ţinând seama că era prea cald.

Când ajunse la scena opt era deja transpirată, dar nu îndrăznea să-şi şteargă faţa cu un şerveţel, de teamă să nu-şi strice machiajul. Simţea nevoia să fugă departe de acest loc, dar gândul la ce ar spune Sam, o făcea să se abţină.

Sam şi Ross, deşi cel de al doilea fusese atât de rece

cu ea în ultimul timp. De câteva ori voise să-l întrebe ce este cu el, dacă-şi schimbase părerea în privinţa testului, dar se oprise la timp.

— Nu mai ezita atât, îi spusese Ross, aşa că nu-i mai pusese nicio întrebare.

Ross îi urase succes de dimineaţă. Şi asta a fost destul pentru ea. Era posibil să-l vadă la ora prânzului, dacă ajungea la timp. Nu avea cum să ştie dacă fusese admisă până atunci, dar spera că Sam va fi onest cu ea.

Sosirea ei era aşteptată de cel puţin treizeci de persoane pe scena de probă. Un singur colţ al acesteia era luminat ilustrând camera de zi a unui ranch.

Sam discuta cu un bărbat pe care îl recunoscu; era unul din invitaţii de la petrecerea de Crăciun.

— Ţi-l aminteşti pe Carl Foster? El va fi regizorului filmului.

Carl era un bărbat mic de statură, slab, avea un aer cam pricăjit. Din felul în care o privi, Nicola se întrebă dacă fusese onest când îi spusese ce bine i s-ar potrivi rolul. Acest lucru declanşă ceva ciudat la ea; dori dintr-odată să-i demonstreze că era chiar aşa, de aceea îi zâmbi, întinzându-i mâna.

— Ai învăţat rolul pe care ţi l-am trimis? o întrebă Sam.

— Da, am citit scenariul şi mi s-a părut tentant.

— Asta îl va face fericit pe scenarist, remarcă el, pe un ton amar, după cum observă Nicola. Începem? Aş vrea să stai acolo lângă uşă, să aştepţi să pună luminile pe tine…

Ocupând locul precizat, Nicola simţi în mod ciudat că se simte foarte normal, de parcă ar fi aparţinut acelui loc. Era diferit de scena de teatru, desigur, dar nu foarte diferit.

Revăzu repede în minte scena pe care trebuia s-o joace.

Catherine, eroina pe care o întruchipa, revedea casa pentru prima oară, realizând ce pierduse. Avea doar câteva replici de rostit în acest cadru. Dacă putea face abstracţie

de cameră, de căldură, de ochii aţintiţi asupra ei şi pentru câteva minute să intre în pielea acelei tinere femei aflate departe de casă, de prieteni, care revedea cu ochii minţii tot ce-i fusese drag şi apropiat!

— Bine, se auzi o voce. Să începem, Carl.

— Tu intri când îţi spun, se auzi vocea lui Carl.

Nicola nu făcu altă mişcare decât să întoarcă faţa spre public, să lase să se citească în ochii ei ce simţea, amintindu-şi tot ce se afla în acea încăpere. Trecuse printr-o călătorie prelungită, suferise privaţiuni. Se crezuse pregătită pentru orice, gata să înfrunte orice, cu condiţia să fie alături de Tyler, dar locul acesta, în care avea să-şi petreacă restul vieţii era prea mult pentru ea. Se dorea cu disperare acasă, să fie printre ai ei, printre cunoscuţi. Pentru un scurt moment, simţi chiar că începe să-l urască pe bărbatul iubit, doar pentru c-o dusese departe de casă.

Dar momentul acesta dură foarte puţin şi ridică bărbia sus, hotărâtă să înfrunte orice, rostindu-şi rolul răspicat, asigurându-l pe Tyler că se simţea bine, că era gata să ia totul de la început.

Se făcu tăcere, o tăcere cumplit de greu de suportat. Roşi, privind feţele celor care se aflau în spatele aparatelor. Oare chiar aşa de rău fusese?

Sam vorbi primul.

— Cred că nu mi-am pierdut capacitatea de a recunoaşte imediat un talent, zise el cu satisfacţie. Ce zici, Carl?

— Vreau să văd încă o dată scena, dar n-a fost rău deloc, doamnă King.

— N-a fost rău? explodă regizorul de platou. A fost extraordinar! Luaţi legătura cu birourile să se facă imediat contractul. Un contract obişnuit; vom avea nevoie de fotografii pentru publicitate. Nicola, adăugă el, va fi nevoie de nişte detalii, pentru publicitate. Are cineva vreo sugestie? continuă el adresându-se celorlalţi.

Nicola era prea uluită de rezultat ca să mai poată gândi. Era pe drumul cel bun! Nici măcar n-o rugaseră să repete scena!

Voi juca într-un film, în cele din urmă, se gândi fericită. Dacă vor urma şi altele va vedea.

— Nu ştiu, dar parcă mi-ar plăcea să schimb numele eroinei, zise cineva. Ce propuneţi?

Nicola, care se destinsese, se trezi vorbind:

— Ce ziceţi de Eve? întrebă ea. Eve Sinclair.

— Nu sună rău, îl auzi pe Sam. Te voi trimite, Nicola, să faci câteva fotografii, apoi trebuie să te întorci la birou, unde trebuie să pregătim contractul. Poate găsim timp şi pentru masă, adăugă el cu un zâmbet. Nu te mai las să-mi scapi, acum când am văzut ce poţi!

Acesta ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, se gândi zâmbindu-i fericită. Avea mult de învăţat despre arta filmului, numai dacă Ross ar vrea s-o ajute. Dar poate era deja plictisit, o mai făcuse cu alta înaintea ei.

Era aproape două şi jumătate când se auzi o voce care propunea o pauză de masă. Nicola se trezi escortată de o întreagă echipă care o includea şi pe Margot; văzu câteva persoane aşezate la masă, dar nici urmă de Ross. Margot spuse că probabil se întorsese de mult la muncă.

— De ce nu-i faci o surpriză? îi sugeră Margot când ajunseseră la cafea. Este în studioul doisprezece. Te poate duce cineva acolo, dacă ai vrea.

Nicola ezită o clipă. Dacă urma să facă parte din această lume care era deocamdată doar a lui, nu era bine să vadă totul?

— Da, cred c-ar fi bine, se învoi.

Margot chemă o maşină, apoi îi dădu ultimele instrucţiuni:

— Dacă este aprinsă lumina roşie, este bine să aştepţi până ce deschide vreunul din ei; înseamnă că se filmează şi rişti să-ţi cadă vreo cameră în cap. Îi zâmbi prietenește. îmi pare bine c-ai fost acceptată. Asta înseamnă mult pentru domnul Sam.

— Şi pentru mine va însemna foarte mult.

Lumina roşie era aprinsă la scena doisprezece.

Nicola dădu drumul şoferului şi se sprijini de uşă, încercând să se convingă că filmarea de dimineaţă fusese

reală, că totul urma să intre pe făgaş în viaţa ei. Eve Sinclair! Simţi dintr-odată nevoia să râdă. Suna ca numele unui personaj dintr-un film romantic!

Dar lui Sam îi plăcuse şi-l acceptase.

Va arăta bine pe distribuţie şi pe publicitate, spusese el; va arăta şi mai bine pe contractul pe care-l semnase, se gândi.

Cu toate că era considerată o novice şi primea cea mai mică retribuţie, sumai se păru exorbitantă în comparaţie cu ce ar fi putut câştiga la Londra. Nu mai depindea financiar de Ross. Deveni mai sigură pe sine.

Deasupra capului ei, lumina roşie începu să clipească des. Deschise repede uşa şi intră. Luminile erau atât de puternice încât pe moment fu orbită; peste tot erau întinse cabluri. Una sau două persoane întoarseră curioase capul spre ea, dar nimeni nu-i adresă vreun cuvânt.

De unde se afla, putea să vadă printre camerele de luat vederi un dormitor. Ross stătea la un capăt al patului dublu discutând cu Keir, în timp ce Renata, cu un aer plictisit, privea în jur, abia aşteptând să scape de acolo, probabil. Era desigur goală, acoperită doar cu cearşaful. Probabil şi Keir era tot aşa, se gândi Nicola. Văzuse scene cu persoane complet dezbrăcate pe ecran de multe ori; nimeni nu le acorda prea mare atenţie. Păreau la fel de plictisiţi ca Renata.

Ce spunea Ross i se adresa lui Keir în special, care înclina din cap aprobând ce i se spunea.

Renata nu asculta, doar când Ross se ridică şi se depărta de pat scăpă ceva cam neortodox la adresa lui.

Cu părul răvăşit, cu ochii mari, sânii proeminenţi, era foarte provocatoare, sau aşa i se păru Nicolei. Ross însă, nu se uita în jur, era aşezat în faţa camerei lângă care stătea Nicola.

Când o zări, îi aruncă un zâmbet scurt aproape forţat, care n-o încuraja defel.

— Eşti de mult aici? o întrebă.

— Nu. Nicola simţi cum toate privirile se întoarseră spre ea. Am aşteptat să se stingă lumina roşie înainte de a

intra, adăugă.

— Găsiţi un scaun pentru soţia mea, li se adresă celor din jur.

Keir o salută din pat. Nicola se aşeză lângă scaunul lui Ross, dorindu-şi să nu fi venit. I se părea că prezenţa ei este nedorită. Ross părea foarte adâncit în problemele sale, ca să mai aibă timp şi de ea.

Ora următoare a trecut într-un mod înfiorător, aşa că-şi promise să nu mai repete acest gen de vizită. Ar fi fost puţin spus că Ross o ignora, pentru că, de fapt, uitase definitiv că se afla acolo.

Renata în schimb, execută scenele pasionale cu o dedicare care ar fi făcut şi cearşafurile să ia foc singure. Keir îi răspunse pe măsura aşteptărilor.

Urmărindu-i, Nicola ar fi putut să jure că se iubeau.

Într-un târziu, Ross decise că ziua luase sfârşit, poate pentru că se afla ea acolo sau poate pentru că se săturase.

Renata coborî din pat, se înfăşură în halatul întins de Keir. După ce o înfăşură cu grijă, Keir se îndreptă spre Nicola.

— Am înţeles c-ai dat o probă astăzi. Cum a mers?

Ross nu-i spusese despre test. Dar neavând încotro, Nicola îl făcu martor al acelei veşti bune pe care ar fi vrut să i-o dea soţului ei primul.

— Am obţinut rolul.

El se însufleţi brusc.

— Nu glumeşti? E grozav! Magnum a mai născut azi o stea!

Începură să curgă felicitările, privirile aruncate lui Ross. El părea să nu fi auzit anunţul soţiei sale, dar îl văzu cum se crispează dintr-odată. Dacă n-ar fi vrut ca ea să dea testul, de ce insistase atât?

Keir se duse să se îmbrace. Luminile fură stinse, rămase doar cea care indica uşa.

Când în cele din urmă şi Ross fu gata de plecare, Nicola era la capătul răbdării.

— Scuză-mă, te-am făcut să mă aştepţi cam mult, îi spuse el când ieşiră afară, la aer. De obicei, rezolvăm

ultimele probleme la o bere.

— O poţi face şi acum, sunt sigură că Sam mă va duce acasă.

— Nu este nevoie, o pot face şi eu. Am înţeles că ai avut o reuşită astăzi. E foarte bine!

— Adevărat? Nu mi s-a părut c-ai fi prea entuziasmat!

— Pentru că nu m-am oprit din lucru să te laud?

Nicola roşi.

— Nu la asta m-am referit.

— Dar aşa a sunat, spuse el cu o voce politicoasă de data asta, dar atât. Nu-mi stătea mintea la testul tău atunci.

— Asta a fost evident! spuse ea dispreţuitor. N-am realizat că la un astfel de film lucrezi!

— Ce fel de film ar fi?

— Pornografie!

El pufni în râs.

— Nu făceau nimic mai mult decât facem şi noi!

— La locul potrivit, replică ea. Nu pe peliculă!

Ross o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Era furios.

— Poate că este cazul să mai creşti, Nicola. Încearcă să citeşti scenariul, înainte de a-mi spune cum trebuie să-mi fac treaba!

Nicola se simţi prea rănită pentru ca să mai dea înapoi.

— Tu ar trebui să lupţi împotriva acestui gen de film. Uite ce s-a întâmplat cu Arlene!

În clipa în care spuse aceste vorbe, Nicola simţi că ar fi trebuit să-şi muşte buzele. Figura lui Ross căpătase trăsături foarte dure, ochii îi erau ca de gheaţă. Încurcată, Nicola îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Apoi disperată, îi puse o mână pe braţ.

— Ross, îmi pare rău, n-am vrut să spun asta!

El o privea cu ochi reci, apoi i se adresă pe un ton superior:

— De ce să nu spui, dacă asta gândeşti? Poate într-o zi vei realiza că nu ajunge să spui că-ţi pare rău…

— Am realizat deja. Nicola se simţea îngrozitor. Am rostit cuvintele fără a gândi. Numai că te rog să nu mă mai priveşti aşa.

— Cred că şi eu port o mare parte de vină.

— Dar nu acum. Nicola îşi lipi faţa la pieptul lui, fără a-i păsa că era privită de cei care treceau. Cred că am fost geloasă.

El o strângea la piept, dar nu cu aceeaşi convingere.

— Pe cine?

— Erai atât de absorbit de munca ta, încât m-am simţit dată la o parte.

— Va trebui să ai propria ta carieră, să te ţină ocupată, constată el. O sărută rece şi impersonal pe frunte, apoi îi spuse: mâine este revelionul, vom discuta atunci. Deocamdată, să mergem acasă.

N-o iertase, se gândi ea nefericită, sau n-o iertase de tot. Dar nici ea nu va uita prea uşor cele întâmplate. Spera ca anul care venea să închidă prăpastia care se căsca între ei.

Capitolul 8

Întâmpinară în linişte Anul Nou, spre bucuria Nicolei. Ea anticipase o altă petrecere gălăgioasă în genul celor de la Hollywood, cu participarea presei, care aştepta vreun scandal. Chiar dacă era o seară caldă, Ross aprinse focul în şemineu, întinzându-i o punguţă cu castane coapte, dorindu-i să-şi împlinească măcar o parte din vise.

— N-am avut de unde să fac rost de zăpadă sau de pitulicile tale. Sunt doar regizor, nu vrăjitor.

Lucrurile se schimbaseră în bine între ei. De ajuns pentru a o face să-l sărute cu dragoste.

— Preţuiesc aceste castane mai mult decât dacă ar fi fost diamante, spuse ea râzând din tot sufletul.

— Asta te face unică, mai ales în cadrul Hollywoodului! remarcă Ross, adâncit în gânduri. Apoi o privi lung: ai mai scăpat de incertitudini?

Mai am o mulţime, ar fi vrut să-i răspundă. Dar zâmbi şi scutură din cap.

— Am terminat cu ele!

El păru să se relaxeze.

— Bine. În acest caz, mi-ar plăcea să pui aceste castane la copt. Peste trei ore intrăm în noul an. Să ne bucurăm de ce ne-a mai rămas din cel vechi!

Urma un an greu şi era conştientă de asta, îngenunchind în faţa şemineului ca să împrăştie castanele pe jar.

Trebuia să facă eforturi în continuare să-şi păstreze cariera şi căsnicia. Iar prima lună a anului era cea mai grea, va avea cu ce să-şi ocupe mintea şi timpul. Nu voia decât ca Ross să fie cu ea, să fie regizorul filmului ei şi nu Carl Foster. El o urgentase să facă o opţiune, dar atât; aici se terminase implicarea lui, din păcate.

Nu auzi când se întoarse cu băuturile. Îi auzi vocea încărcată de emoţii când îi spuse:

— Ce-ar fi să devansăm sosirea anului?

Căldura pe care o simţea de la şemineul aflat în spatele ei era nimic comparat cu temperatura propriului corp, ridicată brusc la vorbele lui. Se duse direct în braţele lui, cu pasiune, cu fervoare, cu dorinţa de a face această ocazie memorabilă pentru amândoi.

Ross începu s-o dezbrace cu gesturi lente sărutând fiecare bucată de piele pe care o descoperea. Flacăra se aprinse şi mai tare când începu şi ea să-l dezbrace, când văzându-l gol îşi aminti prima lor noapte de dragoste. Îl iubise atunci şi-l iubea acum. Numai că nu putea controla emoţiile lui, simţirile şi trăirile lui. Era foarte schimbător.

Mâinile lui erau îngropate în părul ei, iar gura lui depunea sărutări frenetice pe ochii, obrajii, gura ei. Deveniră o singură fiinţă, împlinirea comună fu o experienţă unică, de intensă trăire.

Într-un târziu, Ross exclamă:

— Cred că ţi se ard castanele, Nicola!

Ridicându-se de pe covorul gros pe care făcuseră dragoste în faţa şemineului, ea îşi spuse de data asta cu speranţă că lucrurile între ei doi începuseră să evolueze în bine. Ea şi Ross vor reuşi să-şi păstreze căsnicia! Paula putea să-şi găsească alt bărbat. Acesta era al ei!

Ross plecă spre San Francisco la jumătatea lunii ianuarie. Nicola îl conduse la aeroport, pentru a aduce maşina acasă.

— Sper că te descurci la întoarcere? spuse Ross, în glumă, după ce dădu bagajele hamalului.

— Dacă nu astăzi, mâine o voi face cu siguranţă, răspunse ea în aceeaşi notă.

Ross o privi cu o expresie ciudată în priviri.

— O să te sun când o să pot. Ai grijă de tine, Nicola.

O sărută de despărţire, iar ea simţi o strângere de inimă. Avea atâtea să-i spună, dar niciuna din ideile ei nu se potrivea cu cadrul în care se aflau! Deja gândurile lui erau la filmul la care lucra, la munca pe care o iubea cu pasiune, probabil mai mult ca pe oricare altă femeie din viaţa lui. Poate că era mai bine că ea ocupa o parte mică din viaţa lui. Urma o lună lungă, o lună întreagă în care va fi fără el.

Drumul de întoarcere n-a fost mare greutate, imediat ce a ajuns la Lincoln. Conducerea unui Mercedes era joacă de copil, comparat cu traficul din Los Angeles. Dar nici de asta dată nu merse perfect, pentru că încurcă întoarcerea de pe autostrada Pacific şi o luă pe Santa Monica.

Alesese unul dintre acele autostrăzi americane cu multiple sisteme de semnalizare. Când opri la semafor, văzu că alături de ea se afla o maşină, care o însoţea de ceva timp; în ea se afla un bărbat blond cu pletele în vânt. Keir, căci el era, îi făcea semne disperat:

— Mă duc să mănânc ceva, vii cu mine?

Semaforul se schimbă înainte să-i poată răspunde. Keir trecu în faţa ei şi-i făcu semne să-l urmeze. De parcă putea să decidă pentru ea! După câţiva metri, el semnaliză dreapta să se asigure că venea în urma lui, apoi opri în faţa restaurantului Lobster.

Nu aveau loc să parcheze maşinile una lângă alta.

Coborând din maşină, veni să-i deschidă portiera, dar mai întâi o privi apreciativ:

— Conduci la fel de bine cum arăţi, spuse el.

Nicola începu să râdă.

— Dar ştiu că-ţi place să faci complimente!

— Fac parte din viaţa mea! Keir o conduse spre intrarea restaurantului. Nu este chiar Ma Maison, dar fructele de mare le pregătesc ca nimeni altcineva. Dacă nu-ţi plac, au şi preparate din carne foarte bune.

Trebuia să mănânce şi ea ceva, iar dacă o făcea în compania cuiva, era cu atât mai bine.

— Îmi place pestele, îl linişti Nicola. Apoi realiză că şi el trebuia să fie plecat: dar tu nu trebuia să fii la San Francisco?

— Nu este nevoie de mine în primele zile, o informă el. Chiar mă gândeam să mă duc în vizită în seara asta.

— Să vii la mine?

— Dar unde?

— Pentru că Ross este plecat?

— Poate are legătură cu asta. Keir îi deschise uşa. Cred că ar trebui făcut ceva cu soţul ăsta al tău.

Nicola îi înfruntă privirea.

— Văd că ştii tot ce trebuie.

Intrară şi subiectul rămase în suspensie, iar el îl redeschise după ce se aşezară.

— Ştii cum a murit prima lui soţie?

— Da, răspunse Nicola, mi-a spus totul încă înainte de căsătorie. Şi să nu-mi spui că Ross a fost implicat în vreun fel!

El ridică din umeri.

— Cred că nimeni nu mai gândeşte astfel, deşi întoarcerea lui în acest loc, cu o nouă soţie nu arată că ar fi fost prea îndurerat pentru prima!

— Atunci de ce a mai dispărut o vreme?

— Pentru a lăsa ca timpul să spulbere bârfele, iar lumea să uite cele întâmplate. Sau poate să scape din ghearele Paulei Reddington.

Nicola îl privi cu inima strânsă.

— Ce încerci să-mi spui?

El ridică din umeri.

— El şi Paula aveau o relaţie înainte de moartea Arlenei, tocmai de aceea a şi fost învinuit de moartea ei.

Trebuia să-l creadă. Dar apoi îşi spuse că aparţinea trecutului, încercând să revină la raţiune. Numai dacă nu… îl privi intens pe Keir.

— De ce mă priveşti ciudat? Simt că este mai mult…

— Relaţia lor a reînceput. Au fost văzuţi împreună.

Nicola simţi că nu mai are aer, că nu poate să vorbească.

— Nu cred!

Keir o sfidă.

— Atunci, de ce nu te-a luat cu el?

— Pentru că are un program prea încărcat şi n-ar avea timp să se ocupe de mine. Ar trebui să înţelegi asta.

Keir continua s-o privească sfidător.

— Ce-ai zice dac-ai afla că şi Paula Reddington a plecat ieri?

— Unde? întrebă Nicola cu inima strânsă.

— Ce întrebare de cincizeci de mii de dolari! S-o numesc coincidenţă?

Nicola simţi că nu mai are aer. Ross nu-i spusese niciodată c-o iubeşte, o lăsase să înţeleagă singură. Făcuse dragoste cu ea înainte de plecare, aşa cum ar face orice bărbat cu femeia iubită; asta înţelesese, dar oare un astfel de bărbat se poate mulţumi cu o singură femeie?

— De ce mi-ai spus toate astea? De ce crezi c-ar trebui să ştiu?

Keir îi răspunse imediat.

— Consider că meriţi un tratament mai bun, Nicola, eşti foarte diferită de majoritatea femeilor.

Şi Ross îi spusese asta, îşi aminti, străduindu-se să nu se înfurie. Se uită fără interes la farfuria cu mâncare din faţa ei, ba chiar o împinse într-o parte.

— Regret, dar mi-am pierdut pofta de mâncare. Dacă nu te superi, aş vrea să plec… ar fi vrut să spună acasă, dar se răzgândi şi zise: spre casă.

— Vin cu tine, se oferi Keir, dar ea îl opri cu un gest foarte ferm.

— Nu am nevoie de un umăr pe care să plâng, mulţumesc. îi aruncă o privire rece şi se ridică. Ar fi

trebuit să ştii că acel care aduce o veste proastă nu este prea agreat.

— Ştiam asta, admise el, dar am considerat că trebuie să risc. Nu ştiu dacă mă crezi, dar m-am gândit la binele tău.

— Sunt sigură că aşa a fost, zise Nicola şi plecă lăsându-l nedumerit.

O luă la stânga de pe autostradă, spre Entrada, apoi spre Coastal Highway şi de acolo spre Malibu.

Nu se îndoia de veridicitatea spuselor lui Keir. Poate că lui Ross îi plăcea să facă dragoste cu ea, dar n-o iubea. Domeniul în care lucra, acest oraş, stilul lui de viaţă, nu puteau să-l conducă spre emoţii şi simţiri stabile.

Dar unde să se ducă acum? îi rămăsese cariera, desigur. Era Eve Sinclair, steaua în devenire!

Se amăgea singură şi era conştientă de asta. Nimic nu putea compensa ce pierduse. Dar, de fapt, nu putea pierde ce nu avusese niciodată.

Ross era un bărbat stăpân pe soarta, pe viaţa sa. Întotdeauna va fi aşa. Nici măcar Paula Reddington nu putea schimba asta.

Telefonul pe care-l primi de la el seara nu-i schimbă starea de spirit. îi răspunse rece, impersonal, simţind nesiguranţa lui prin pauzele prea lungi pe care le făcea.

— Te simţi bine? o întrebă el la un moment dat. Pari foarte… departe.

Nicola începu să râdă.

— Chiar sunt departe! La sute de kilometri! Cum a mers astăzi?

— Ne-am stabilit şi vom începe mâine cu scena podului.

— Renata?

— Este o femeie serioasă, care-şi cunoaşte interesele. Auzi vocea unei femei, apoi Ross îi spuse: nu mai pot vorbi acum, este nevoie de mine. Ar putea trece câteva zile până te voi suna din nou.

— Noapte bună, Ross.

Ascultă cum se aşază receptorul în furcă. Probabil

fusese una din femeile din echipa de filmare.

Zilele care urmară, experimentă o mulţime de lucruri şi nu toate plăcute.

Studioul începu să-i facă publicitate: adăugară la numele ei tot felul de istorioare care să-i învăluie trecutul în mister, lucru cu care nu prea era de acord, dar cei care se ocupau de imaginea ei spuneau că o actriţă de renume trebuie să fie învăluită într-o aură de mister.

Îi trebuiră trei zile să ajungă la o concluzie finală în privinţa lui Ross. Trei zile în care trecuse prin clipe de agonie provocate de nesiguranţă. El o sunase din nou şi purtaseră o conversaţie foarte normală, încât aproape se convinsese că totul decurgea normal. Aproape totul…

Găsi numărul de telefon al Paulei Reddington, dar servitoarea care-i răspunse o informă că actriţa era plecată din oraş şi revenea la sfârşitul lunii.

Totul era foarte evident.

Ziua următoare îşi găsi un mic apartament mobilat în Brentwood şi se mută. Fusese desigur nevoie să informeze directorul filmului de noua ei adresă. îşi petrecea tot timpul la studio cu teste, cu probe la haine, machiaje, familiarizându-se cu terminologia filmului.

Seara studia scenariul, revedea scenele filmate peste zi.

Restul echipei erau oameni experimentaţi, iar Dean Westwood, partenerul ei, era de acum veteran şi filmele lui se vânduseră foarte bine. El plecase câteva zile şi urma să se întoarcă doar când venea rândul lui să filmeze. Era un moment important pe care Nicola îl aştepta cu inima strânsă, neştiind cum va reacţiona la scenele de amor, dacă va fi convingător. Dean avea cu vreo zece ani mai mult ca ea.

Nu primi nicio veste de la Ross, cu toate că în mod sigur aflase că nu mai stătea acasă. De acum trăia numai pentru carieră.

Filmările începeau pe cincisprezece ianuarie. Pe douăzeci şi doi o sună un reporter de la Los Angeles Times să întrebe dacă Eve Sinclair era actuala soţie a lui Ross

King. Nu avea rost să nege pentru că se putea verifica foarte uşor. Nici măcar nu avea sens să-l roage să nu publice ştirea. Articolul apăru a doua zi pe o coloană întreagă cu amănunte care o făcură să se cutremure.

— Au răscolit din nou amănunte din viaţa Arlenei, i se confesă a doua zi lui Dean Westwood.

— După ce se va vorbi la prânz şi seara doar despre asta vestea va fi dată uitării, o linişti el. Nu trebuie decât să ignori articolul.

Nicola îl privi pe bărbatul înalt, brunet, frumos, care-i devenise mentor în ultimele săptămâni de când începuseră să lucreze. Fără să vrea, îi amintea de Ross. Dean avea dreptate; era bine să ignore articolul.

— Ai fost căsătorit, Dean? îl întrebă pe neaşteptate.

— De două ori, dar de fiecare dată s-a sfârşit prost. Femeile sunt nişte fiinţe imposibile. Sau poate eu nu sunt făcut pentru căsătorie. Nu mai fac o altă încercare. E mai bine să fii singur să poţi veni şi pleca atunci când doreşti; asta cred eu că este o viaţă bună. Dean ridică privirea spre ceasul de pe perete. Ar fi bine să ne apucăm din nou de treabă. Carl nu s-a simţit prea bine astăzi, n-aş vrea să-l mai ţinem pe aici mult timp.

— Nici eu n-am fost în apele mele, recunoscu Nicola, cred că l-am încurcat mult, dar astăzi n-am făcut nimic cum trebuie.

Dean scutură din cap.

— Nu, au fost doar problemele lui. Dacă aş fi medic, l-aş trimite să-şi facă analizele, cred că are probleme cu ficatul.

— Dacă se îmbolnăveşte, ce se va întâmpla cu filmul? întrebă Nicola disperată. Ar trebui să plecăm în Texas peste o săptămână!

— Vor aduce pe altcineva să-l termine. Dar să sperăm că nu se va întâmpla nimic. Nu fi pesimistă! Ajunge unul!

Observându-l cu atenţie pe Carl, Nicola îi dădu dreptate lui Dean. Carl părea bolnav.

Dimineaţa, la ora şase, începea şedinţa de machiaj, iar filmările se terminau târziu şi se simţea atât de obosită

încât, seara la nouă era deja în pat. Revedea în minte scenele turnate în ziua respectivă până adormea.

Carl era un regizor foarte minuţios, atent la fiecare detaliu şi repeta fiecare scenă de patru sau cinci ori, filma din unghiuri diferite.

Ea abia aştepta să se termine de turnat scenele, să le vadă abia atunci. Dar de fapt opinia publicului conta cel mai mult.

Tocmai se dezbrăcase şi voia să bea un pahar cu lapte cald pentru adormi liniştită, când auzi sunetul interfonului. Îl lăsă să sune, ştiind că nu avea cine s-o caute. Dar după ce se opri câteva secunde, sunetul reîncepu foarte insistent. De data asta, ridică receptorul şi spuse direct:

— Aţi greşit numărul.

Vocea de la celălalt capăt îi răspunse rece dar prompt:

— De data asta, nu.

Simţi că nu are aer.

— Ross?

— Cine altcineva? apoi adăugă: nu mă inviţi sus?

— Sigur că da! Apăsă pe butonul care deschidea uşa, apoi începu să-şi muşte buzele nervoasă. Nu trecuse o lună de când plecase. Nu mai vorbise cu Sam nici cu Velma de când se mutase, iar informaţiile privind noua ei adresă fuseseră furnizate doar de către unul din ei. Nici nu ştia ce să-i spună. Vocea lui sunase foarte rece. Dar el fusese cel al cărui comportament o făcuse să reacţioneze astfel.

Aşa că trebuia să rămână în defensivă, se hotărî ea.

Nu mai avu timp să se îmbrace, dar el o văzuse şi cu mai puţine haine pe ea, aşa că nu-şi mai făcu probleme. Legă cordonul capotului şi se duse să deschidă uşa.

Nu se mai văzuseră de trei săptămâni, dar ei i se păruse că trecuse un an.

Privindu-l, ar fi vrut să se arunce la pieptul lui, să-i spună că nu-i păsa dacă fusese cu altă femeie, să facă orice, să dea uitării distanţa dintre ei, să dea timpul înapoi, să fie totul ca la început. Încercă să-şi mascheze emoţiile,

să pară rece şi detaşată.

Închise uşa, apoi se întoarse să se confrunte cu el. Ross era îmbrăcat în blugi, cu un pulover larg.

— Sam a avut dreptate într-o singură privinţă, începu el; eşti actriţă în adevăratul sens al cuvântului. Nu înţeleg însă de ce a fost nevoie de toate astea?

Nicola îl privea fără să înţeleagă mare lucru.

— La ce te referi?

— Este cam târziu să joci rolul inocentei. Nici n-am apucat să părăsesc oraşul, că te-ai şi mişcat. Obţinuseşi tot ce voiai, dar căsătoria ţi se părea prea restrictivă, nu?

— Nu încerca să arunci vina asupra mea! Nicola tremura de furie; nu eram pregătită să mă fac de râs, să se discute pe seama mea!

El ridică din sprâncene.

— Eu să te fac de râs?

— Ştii la ce mă refer.

— Poate îmi scrii, să înţeleg mai bine.

Nicola îi spuse pe un ton mai calm de data asta.

— Paula Reddington.

Pe figura lui nu se citi nimic.

— Şi?

— Gata, Ross! Nicola începea să-şi piardă răbdarea: să nu mai jucăm teatru! Nu m-ai luat cu tine la San Francisco pentru că aranjaseşi să fii acolo cu Paula Reddington.

— Eşti convinsă?

— Da. Ea nu se mişcase de lângă uşă; erai încurcat cu ea încă dinainte de moartea Arlenei. Toată lumea ştia asta. Nu ştiu de ce te-ai însurat cu mine, probabil din impuls, dar totul s-a schimbat când ai văzut-o din nou. Dacă pe ea o vrei o poţi avea. Numai că nu ne poţi avea pe amândouă.

— Extraordinar! Iar tu te-ai măritat cu mine doar pentru a-ţi face o carieră. Ei bine, ai reuşit. Felicitări!

— Nu este adevărat! exclamă ea furioasă. Dacă ar fi fost aşa, aş fi acceptat prima ofertă a lui Sam!

— Cred că eşti destul de versată ca să ştii că

refuzându-l l-ai făcut şi mai mult să te vrea. Nu spun că nu ai talent. Ai avut de ajuns ca să faci o impresie bună.

Nicola trase aer în piept.

— Ai vorbit cu el?

— El mi-a spus unde te afli, după ce încercam de trei zile să iau legătura cu tine.

— Cu toate astea, nu ţi-a dat prin minte să afli de ce m-am mutat, nu? Erai prea ocupat!

— Cam aşa. În glasul lui nu se simţea că ar fi vrut să-şi ceară scuze. Eu i-am cerut să te lase până mă întorc. Cine ţi-a spus de Paula?

O durea prea mult să audă că, într-un fel, confirma spusele ei.

— Contează? A fost un ajutor. Dacă n-aş fi ştiut, probabil că m-aş fi lăsat păcălită. În felul acesta am primit fiecare din noi ceea ce meritam.

— Nu chiar. Consider că-mi datorezi un gest final. La ce oră încep filmările mâine?

— La şase dimineaţă trebuie să fiu la machiaj. Nicola îşi simţea inima bătând puternic. De ce întrebi?

— Nu ştiu dacă mai trebuia să întrebi. Pentru că-mi voi petrece noaptea aici.

— Nu cred! Ea se înfurie dintr-odată: Ross, nu-ţi datorez nimic! Te rog să pleci!

El o ignoră, apoi începu să privească în jur:

— Îmi place apartamentul. Sper că ai patul foarte mare!

— Te rog să încetezi. Crezi că eşti singurul a cărui mândrie a fost rănită? Am aşteptat trei zile să mă conving că am dreptate. Am găsit numărul de telefon al Paulei şi mi s-a spus că este plecată până la sfârşitul lunii.

— Şi?

— Mai aveam nevoie de altceva?

— Ai fi putut să întrebi măcar unde se afla!

Nicola îl privi lung.

— Încerci să-mi spui că n-a fost la San Francisco?

— Nu încerc să-ţi spun nimic. Tu ştii deja tot ce te interesează. Dar nu plec de aici până nu mi se oferă

satisfacţie totală. Şi mi-o vei oferi, chiar dacă nu vrei.

— Cumva îţi închipui că mi-ar fi ruşine să chem paza, ca să nu se afle? încearcă şi o să vezi!

— Locul ăsta este antifonat foarte bine, aşa că poţi să ţipi cât vrei, nu te aude nimeni! vorbind de publicitate am citit un articol savuros despre noi.

— Îmi pare rău că n-o lasă pe Arlene să se odihnească în pace. De fapt, cred că este inevitabil. Dar eu nu pot fi blamată pentru asta.

— După cum ţi-am mai spus, eşti foarte frumoasă, unde este dormitorul?

Nicola, privindu-se, realiză că aşa cum era îmbrăcată, în neglijeu, nu putea ieşi din apartament, cât despre vecini…

— Nu mă crezi capabil să profit de situaţie, Nicola? îmi face plăcere să încerc să te conving.

Era greu să-i reziste.

Ross îşi scoase puloverul cu o mişcare rapidă.

— Scoate-ţi mai repede neglijeul, dacă nu vrei s-o fac eu!

Nu voia să lupte împotriva lui. Dacă acesta era felul în care voia să-i demonstreze ce puţin îi păsa de sentimentele ei, îl va lăsa să ducă totul la bun sfârşit. Desfăcu cordonul halatului, lăsându-l să cadă pe podea.

— Scoate totul, insistă el.

Fără a-l privi, dădu la o parte bretelele şi aşa destul de subţiri ale cămăşii de noapte şi dădu la o parte cearşafurile.

Imediat, Ross se urcă în pat. O prinse în braţe, simţind că tremura.

— Mi-e rece, mărturisi ea.

— Nu-ţi va fi mult timp.

Ross începu s-o sărute, ceea ce-i produse o senzaţie vecină cu durerea. Ar fi vrut să-i prindă capul în palmele ei să-l ţină aşa, să nu-l mai lase niciodată să plece, să-l simtă al ei. Trecuse prea mult timp. Nici nu realizase ce mult îi lipsise, sărutările, mângâierile lui. Dar dacă ceda acum şi-şi lăsa trupul să răspundă aşa cum ar fi vrut, aşa cum îşi

dorea cu disperare să facă, ar fi fost şi ea o degenerată.

De parcă ar fi simţit ce este în sufletul ei, Ross începu să-i sărute tot trupul, ceea ce avu un efect devastator asupra ei.

Se trezi răspunzându-i la sărutări, cu toate că făcea un efort să se abţină. îl dorea atât de mult!

După ce făcură dragoste, Ross coborî din pat. Deschise ochii şi-l văzu la fereastră, căutându-şi hainele. Simţi o durere cumplită în suflet. Nu găsi nimic de spus. Nimic care să aibă semnificaţie.

El plecă fără o vorbă, deşi se simţea privit. Avusese ceea ce căutase. îi plătise datoria.

Undeva, în adâncul sufletului, Nicola simţi o umbră de îndoială.

Capitolul 9

Carl Foster a clacat două zile mai târziu. Aşa cum spusese Dean, care-şi dorise să nu fi avut dreptate, diagnosticul se confirmă; Carl avea hepatită acută. În cel mai bun caz, avea să lipsească de pe platoul de filmare una sau două luni.

Timp de patruzeci şi opt de ore, nimeni nu ştiu ce se întâmplase. Când îl întrebară pe Sam, le spuse că făcuse tot posibilul să-i găsească un înlocuitor lui Carl, care trebuia să aibă aceeaşi pregătire tehnică, acelaşi stil, pentru ca înlocuirea lui Carl să nu se observe. Dar după cum remarcă Nicola, astfel de oameni nu prea se găseau, sau dacă existau nu prea aveau timp liber. Ross ieşea din discuţie, pentru că era foarte implicat în postproducţie.

Între timp, asistentul lui Carl, Miles Randell se străduia să-l înlocuiască, dar până şi Nicola putea să observe că îi lipsea experienţa. Cu toate că uneori Nicola avusese momente când îl urâse pe Carl pentru limba sa ascuţită şi tăioasă ca un brici, realizase totuşi că el fusese cel care reuşise să descopere la ea acel „ceva”, reuşise s-o facă să insufle viaţă rolului. Abia acum, când el nu se mai afla pe platou, îi simţea lipsa.

— Îţi faci prea multe probleme, Nicola, îi spuse Dean; ai convingerea că el te-a pus în valoare. Dar dacă eşti

talentată, poţi să-ţi pui şi singură în valoare talentul. Numai că trebuie să te relaxezi!

Se aflau în cabina Nicolei.

— Îţi este uşor să vorbeşti, Dean. Eşti de mult timp în lumea filmului şi ştii exact ce trebuie să faci. Eu aveam nevoie de Carl să-mi atragă atenţia când greşeam.

— De multe ori exagera; te transformase într-un fel de marionetă. Dacă te punea să dansezi pe sârmă în scena treizeci şi opt, tu o făceai! Trebuie să fii conştientă că eşti actriţă, Nicola, o actriţă talentată. Trebuie să întruchipezi personajul, aşa cum îl vezi tu; nu mai lăsa pe nimeni să intervină în rolul tău.

— Voi încerca. Spune-mi, Dean, crezi că viitorul regizor, oricare ar fi, va turna din nou ultimele secvenţe?

— Posibil. Depinde cât îi permite bugetul filmului. Dean o privi lung: spune-mi, cum vei reacţiona dacă în locul lui Carl va veni Ross King?

Nicola îl privi, luată prin surprindere.

— Dar Ross nu este liber!

— Nu poţi şti cine-l poate face să se răzgândească! Postproducţia nu este aşa de importantă şi poate Ross va dori să salveze filmul prietenului său Sam Walker.

— N-aş putea să lucrez cu el! exclamă Nicola, mai ales din cauză că lucrurile nu merg bine între noi.

— Am ştiut că vei spune asta, dar nu trebuie să laşi ceea ce este între voi să intervină şi în munca voastră. Ross este cel mai bun regizor şi ar putea face un lucru extraordinar din acest film. Nu trebuie să pui sentimentele personale înaintea muncii, altfel nu ai ce căuta în această profesie.

Nicola îşi muscă buzele; Dean avea dreptate! Dacă Ross va prelua acest film îl va privi doar prin prisma profesionistului.

— Mulţumesc, Dean, aveam nevoie de sfatul tău.

— Tu ai mult de oferit bărbatului potrivit, Nicola; dacă te-aş fi cunoscut cu zece ani în urmă, poate aş fi avut altă părere despre căsătorie şi femei.

Nicola mai rămase în cabină câteva minute după

plecarea lui, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Dean o prevenise că Ross putea fi regizorul care să termine filmul; de obicei, Dean avea foarte multe informaţii, aşa că acest lucru era aproape o certitudine. Aşadar, de mâine ea va trebui să joace un rol dublu; spera din tot sufletul să poată să le separe.

Petrecu noaptea într-o stare de agitaţie, temându-se de dimineaţa care avea să vină.

Ar fi vrut ca Ross s-o sune, dar, de fapt, ce putea discuta cu ea în afară de condiţiile de divorţ?

Machiajul dura o oră în fiecare dimineaţă. Tocmai voia să îmbrace acea rochie stil pe care trebuia s-o poarte Catherine, când cineva bătu la uşă. Numai Dean o vizitase în cabină. Era felul lui să-i ofere o vorbă de încurajare înainte de începerea filmărilor.

Se duse să-i deschidă cu un zâmbet pe buze. Zâmbetul îi pieri când deschizând uşa îl văzu pe Ross. Era îmbrăcat în blugi şi cămaşă, era la fel de puternic, de frumos. Pe chip, acelaşi zâmbet cinic.

— Aşteptai pe altcineva? întrebă el. îmi pare rău că te dezamăgesc. Am considerat că trebuie să lămurim nişte lucruri înainte de a începe filmările. Nu te reţin mult.

— Intră te rog, spuse ea.

Ross intră, rezemându-se de tocul uşii, privind-o lung.

— Dacă vom lucra împreună, te-aş ruga s-o facem fără resentimente; dacă ai ceva de spus, fă-o acum.

— Cred că ne-am spus tot ce am avut de spus cu câteva nopţi în urmă, zise Nicola. În orice caz, te asigur că nu am intenţia de a lăsa sentimentele personale să intervină în relaţia noastră de muncă. Dacă nu voi reuşi, trebuie doar să-mi atragi atenţia.

— O voi face. Şi pentru că tot a venit vorba despre asta, felul în care ai jucat în ultimele zile lasă de dorit.

— Dar Carl…

— Eu nu sunt Carl! o atenţiona pe un ton dur. Nu este necesar să ne placă aceleaşi lucruri. Ai primit acest rol la recomandarea lui Sam. Vei juca acest rol, aşa cum l-a

imaginat el când a lucrat scenariul.

Nicola abia se stăpânea.

— Ce vrei să spui? Carl este un regizor slab?

— Nu, nu asta am vrut să accentuez, ci faptul că avem viziuni diferite. De aceea, ultimele două scene vor fi turnate din nou.

— Sunt convinsă că sunt singura din toată distribuţia căreia ai avut să-i reproşezi ceva.

— Poate pentru că filmul este diferit de teatru; dacă acolo poţi evolua diferit de la un spectacol la altul, în film, acest lucru nu este posibil, trebuie să păstrezi personajul în aceeaşi linie toată scena, măcar. Nimeni nu spune că este uşor, dar dacă vrei să ajungi o stea, şi aici Ross folosi cuvântul cu sarcasm, trebuie să reţii acest lucru. Nu trebuie să exagerezi.

— Sam mi-a spus că este foarte bine aşa cum am interpretat, se apără Nicola.

— Sam este atât de dornic să te vadă în acest film, încât este capabil să-ţi treacă totul cu vederea. Să nu văd cumva lacrimi; am văzut prea multe în viaţa mea, ca să mă mai impresioneze. Dacă eşti aşa cum am crezut eu, ridică bărbia sus şi luptă.

— Cum? Aşa? Nicola îl lovi peste faţă cu toată puterea.

În clipa următoare, văzu urmele roşii apărute în urma loviturii, chiar dacă Ross era bronzat; îl văzu cum se crispează, cum strânge din dinţi. Pe ea o durea cumplit mâna cu care-l lovise. Clipi repede pentru a alunga lacrimile.

— Ross…

— Scuteşte-mă, o sfătui el. Trebuia să te las acolo în junglă şi aş fi scăpat de complicaţii. Nu-mi pasă ce simţi pentru mine, dar pe Sam nu-l vei dezamăgi. Chiar dacă va trebui să te rup în bucăţi şi să te reconstruiesc, o voi face. Vei fi pe platou în zece minute!

Nicola îl văzu cum pleacă, ştiind că nu avea rost să mai insiste, să-şi ceară iertare; se comportase ca o eroină de telenovelă şi-i părea rău.

Îi voi arăta, jură, le voi arăta tuturor, că voi ajunge celebră!

* * *

De obicei, un platou de filmare include cam şaizeci de persoane. Echipa care lucra la „Same Sky” ocupase cam tot platoul şi facilităţile incluse, pentru a reda cât mai veridic atmosfera din Fort Livingdon.

Nicola primise o cabină la unul din moteluri, alături de cea a actriţei care juca rolul mamei vitrege în film. Aceasta se numea Rita Fleming, o actriţă renumită pe care o admirase de-a lungul timpului.

Relaţia dintre ele era destul de apropiată, cu toate că Dean o prevenise că ar putea avea probleme cu ea; Rita era invidioasă pe orice actriţă tânără şi i se părea că toate vor să-i ia locul. Mai fuseseră astfel de incidente cu alte actriţe pe vremea lui Carl Foster, dar de când locul lui fu luat de Ross King acest lucru nu se mai întâmplă; Ross era un bărbat prea puternic şi toată echipa avea unele reţineri faţă de el.

Nici viaţa Nicolei nu fu mai bună de când Ross luă locul lui Carl. La sfârşitul fiecărei zile de filmare era prea epuizată să mai mănânce.

La sfârşitul primei săptămâni n-au luat pauză în weekend pentru a reface ultimele scene turnate cu Carl.

Felul lui de a regiza era total diferit de al lui Carl; acorda mai mult timp fiecărui cadru, sugera inflexiuni ale vocii, mişcări mai interesante…

Încet, după ce trecu prima zi de filmare, ea înţelese că avea mult de câştigat de pe urma colaborării cu el, iar toată echipa colabora mult mai bine de la venirea lui.

— Cu toate astea, Ross n-a schimbat prea mult conceptul de lucru, cum m-aş fi aşteptat, îi spuse Dean în prima seară, după terminarea filmărilor. Lui Carl îi lipseşte subtilitatea. Bine că nu el a omorât-o pe Arlene; omul ăsta este mult mai folositor în libertate!

Dar fusese ca şi închis când îl cunoscuse ea, se gândi Nicola. Se uită spre locul în care se afla el discutând cu unul dintre asistenţii de producţie. Veniseră cu acelaşi

avion, dar Ross nu făcuse nicio încercare de a se apropia de ea. Nu-l văzuse decât la filmare. El se mutase în casa de pe plajă, atât aflase despre el. Simţi o durere acută când îşi aminti momentele frumoase petrecute alături de el, mai ales când făcuseră dragoste.

Chiar dacă n-ar fi intervenit relaţia lui cu Paula, căsătoria lor tot n-ar fi durat.

De parcă s-ar fi simţit privit, Ross ridică privirea, întâlnind-o pe a ei. Nicola lăsă ochii în jos, neputând să reziste durerii resimţite.

— Eu mă retrag, îi spuse lui Dean; cred că mâine vom avea o zi lungă.

— Exact; începând cu scena douăzeci şi opt. Ai mai experimentat vreodată căzătura de pe cal?

— Da, admise ea scurt, amintindu-şi de Venezuela. Sper că nu va fi la fel de greu, pentru că de data asta nu va fi una reală, se va folosi un suport.

— Crezi că-ţi va fi uşor? Ultima oară când am turnat o astfel de scenă, am repetat căzătura de şaisprezece ori; caii ştiu când au de a face cu un amator.

— Mulţumesc, Dean, îmi insufli mult curaj!

— Este mai bine să fii pregătită pentru ce este mai rău! Vrei să te conduc?

Ea scutură din cap.

— Mulţumesc, este ceva cu care mă pot descurca singură.

— Mda, murmură Dean, privind-o cu regret. Noapte bună, vise plăcute.

După plecarea ei, Dean mai ceru o băutură, cea de a treia în mai puţin de jumătate de oră. îşi aminti observaţia ei când văzuse că bea. Alcoolul domoleşte pornirile intempestive, subliniase el atunci. Dean avea nevoie cu disperare de o femeie în viaţa sa. Cineva în care să poată avea încredere. Numai că ea nu era genul de femeie care să-i accepte filosofiile despre lume. Pentru asta, era nevoie de o femeie care să-l iubească.

Când îşi amintea de Ross, o făcea cu multă emoţie, dar şi cu o strângere de inimă. îl dorea cu aceeaşi pasiune,

ca la început. Era de-ajuns s-o privească pentru a-i pune sufletul pe jar, amintindu-i tot ce fusese între ei. Cu toate că trăiseră multe clipe profunde, unice împreună, se pierduseră toate, se gândi cu amărăciune. Să nu te schimbi niciodată, Nicola, îi spusese el atunci, deşi se pare că se plictisise de felul ei de a fi, dacă se reîntorsese la Paula Reddington. Nu putu să nu se întrebe cât ar fi durat relaţia lor dacă nu s-ar fi întors la Paula Reddington. Căsătoria lor era terminată. Trebuia să accepte acest adevăr.

Cabina ei era la capătul culoarului şi avea un pat foarte mare. Dacă ar fi fost o stea, i s-ar fi repartizat o rulotă specială cu toate facilităţile. Sau ar fi fost adusă de la Dallas când se turnau scenele ei. Dar de data asta, puţine erau scenele în care ea nu apărea. Catherine era o placă turnantă, în jurul căreia se desfăşura acţiunea.

Auzi paşi şi se crispă, imaginându-şi că Dean venea după ea. Ce putea să-i spună acestui bărbat, fără a-l răni?

— Nu fi atât de crispată, auzi vocea lui Ross şi cabina mea este tot în partea asta.

— Am crezut că eşti foarte implicat în discuţia care se desfăşura, remarcă ea.

— I-am lăsat să continue. Voiam să discutăm despre secvenţele pe care le vom turna mâine.

— Care secvenţe? repetă ea cu un aer nedumerit, abia revenindu-şi din gânduri. Ştiu că este vorba despre o cădere de pe cal! Atât!

— Dacă ai atitudinea asta, vei avea nevoie de noroc să supravieţuieşti primei încercări. Calul nu va fi unul domol. Crezi că eşti capabilă să-l ţii în frâu până tragem două trei cadre?

Nicola nu avea nicio îndoială că aşa va fi.

— Sigur că da, am avut cel mai bun profesor. Mă descurc şi cu căzătura.

— Nu cred. Un picior sau o mână ruptă, ar fi tot ce-mi mai lipseşte acum.

— Observ că în ultima săptămână n-ai făcut decât să-mi subminezi curajul şi încrederea de sine.

— Nu, zise el. Te cunosc prea bine ca să ştiu care-ţi

vor fi reacţiile. Şi de fapt, metoda mea a dat roade, ai insuflat viaţă acestui personaj, Catherine.

Nicola îl privi lung luată prin surprindere; nu se aşteptase să primească laude din partea lui! Ross era foarte aproape de ea, dar mai ales îi era atât de drag; da, drag aşa cum fusese de cum îl văzuse. Nu-l ura. Nu-l urâse niciodată. O rănise şi ea se retrăsese, în singurul fel în care ştiuse s-o facă. Nu voia să divorţeze de el. Numai că era prea târziu pentru regrete.

— Nu te temi că acest compliment mă poate face să-mi pierd capul?

— Mai ales în seara asta aş vrea să văd că ţi-l pierzi.

Nicola îi spuse pe un ton superior:

— Crezi că sunt atât de înnebunită după sex încât voi fi de acord să-mi petrec noaptea cu tine?

— Nu doar noaptea, Nicola, te vreau înapoi în viaţa mea.

Ea îl privi intens.

— Până când Paula Reddington sau alta ca ea, îţi va face o ofertă mai bună?

— Paula n-a fost cu mine la San Francisco, zise el încet. Nici măcar nu s-a pus problema să fie cu mine. Că nu te-am luat a fost din alte motive, pe care ţi le-am explicat.

Ea ar fi vrut cu disperare să-l creadă. Dar ar fi vrut şi mai mult să întindă mâinile spre el, să-l atingă. Trecuse mult timp de când nu mai fuseseră împreună.

Probabil el citise mesajul din privirea ei pentru că ridică încet mâna şi-i mângâie obrazul.

— Avem mult de recuperat, dar avem o noapte întreagă la dispoziţie. Profităm de ea?

Ea îl privi cu superioritate.

— Mâine ne trezim la ora cinci; acest lucru n-ar trebui să aibă prioritate?

Ross lăsă mâna să-i cadă de-a lungul trupului deznădăjduit.

— Da, cred că ai dreptate, pune ceasul să sune la cinci.

Porni pe hol spre camera sa când ea nu se mai putu controla şi-l strigă:

— Ross?

— Poftim?

— M-am răzgândit, spuse ea cu glas scăzut. Este un prerogativ al femeilor, nu?

— Aşa mi s-a spus, zise Ross evitându-i privirea. Dar după cum ai spus, mâine ne trezim la cinci. Ne vedem la micul dejun.

Nicola rămase acolo unde se afla până când el intră în cameră şi închise uşa. Simţea o puternică durere de inimă. Dar făcuse ceea ce trebuia. Poate că nu avea încredere în el, dar îl iubea. Această revelaţie o făcu să simtă fiori. Ross făcuse primul pas pentru împăcare, iar ea îl respinsese. Din cât îl cunoştea, nu va mai repeta gestul.

* * *

La cinci şi jumătate, machiorul ciocăni la uşa Nicolei. La şase şi jumătate urma să vină coaforul. Pe la şapte era gata să se alăture restului echipei la micul dejun, înainte de a străbate kilometrii care-i despărţeau de platoul de filmare.

Ross se afla deja acolo, vorbea cu Rita şi Dean. Ar fi fost ciudat dacă ar fi evitat scaunul liber de la masa lor şi s-ar fi alăturat altui grup. „Bună dimineaţa” pe care-l rosti scurt primi un răspuns adevărat doar de la Rita; Ross înclină din cap.

— Nu vei putea face faţă unei zile încărcate doar cu atât, interveni Ross când văzu că se limitează la pâine prăjită şi cafea. Te rog, adu şuncă, ouă şi lapte, îi ceru el chelnerului.

— Dar nu pot mânca atât de mult dimineaţa! exclamă ea.

— Dar poţi încerca! ripostă Ross.

Ai slăbit mult de când ţi s-au luat măsurile pentru jacheta de la costum. Poate că garderobiera ar trebui să ţi-o mai strâmteze. Apoi o privi din nou pe Rita; unde rămăsesem?

— Ai dormit bine? o întrebă Dean.

Nicola îi răspunse fără a-şi ridica privirea din cana de cafea.

— Destul de bine. Tu?

— Mai bine decât m-am aşteptat. Dar trei săptămâni petrecute în acest loc mi se par trei luni!

Nicola îşi petrecuse mare parte din noapte regretând că-l refuzase pe Ross, dar acesta fusese primul impuls. Probabil că fusese mai bine aşa, se consolase într-un târziu. Avea nevoie de o relaţie mai profundă, mai încărcată de semnificaţii. Dar Ross era bărbatul pe care-l dorea, singurul pe care-l iubea, cu care ar fi vrut să fie. Dacă era adevărat ce-i spusese despre Paula Reddington, era vinovată că pusese capăt căsniciei lor pentru o minciună. Numai dacă îi spusese adevărul. Nu era încă sigură de asta.

La ora opt veniră maşinile să-i ducă la locul de filmare. Cei care se ocupau de decoruri munciseră toată noaptea să schimbe acel ranch şi dependinţele sale. Acum, erau doar maşinile care aduseseră zeci de metri de cabluri, de instalaţii de iluminare, apoi camionul a cărui parte din spate fusese transformată pentru ca să li se servească masa de prânz acolo.

Una din dublurile el fu trimisă să filmeze acele părţi din scenariu în care nu era nevoie de o interpretare specială, în timp ce ea se presupune că repeta scenariul, deşi îl ştia pe dinafară.

Apoi un bărbat înşeuă calul pentru ea şi o ridică în şa pe dublura ei care era acum arătată din spate. Ea trebuia să sufere căzătura, în timp ce ea, Nicola, se afla deja pe jos şi camera urma să se concentreze asupra ei. Părea destul de simplu pe hârtie, dar probabil va trebui să repete de mai multe ori înainte de filmare.

Auzi o bătaie în uşă şi Ross apăru în faţa ei.

— Vreau să avem acum o explicaţie definitivă. Nu am de gând să-mi mai pierd vremea cu explicaţii privind relaţia cu Paula Reddington. Crezi ce vrei, numai că vreau să ai un punct de vedere clar. Dacă vrei să divorţăm va trebui să lupţi să-l obţii. Dacă o vei invoca pe Paula

Reddington, eu mă voi folosi de numele lui Keir Lawson. Ce zici?

Nicola îl privea uluită.

— Ce legătură are Keir cu toate astea?

— A întârziat două zile când am plecat la Frisco. L-ai întâlnit chiar la aeroport, nu?

— De ce? Ai pus să fiu urmărită? întrebă ea.

— În acest oraş, draga mea, nu trebuie să pui pe cineva sub urmărire, îi spuse el pe un ton rece, nerăbdător şi ironic.

Nicola îl întrebă adâncită în gânduri:

— De când ai aflat?

— Mai contează? Am discutat deja cu el şi mi-a recunoscut că e îndrăgostit de tine.

— Nu este adevărat! Abia mă cunoaşte, iar eu nu-l cunosc deloc! replică ea cu chipul îmbujorat.

— Aţi petrecut o oră împreună în care probabil te-a flatat, iar când ai urcat pe scenă nu şi-a luat ochii de la tine. Iar tu, la fel.

— Dar nu aveam unde să mă uit în altă parte! ripostă ea. Ce este, Ross? Ce faci acum? O altă încercare de a mă scoate vinovată? Nu l-am mai văzut pe Keir de atunci!

El o privi lung, cu ochii albaştri ca de gheaţă.

— Vrei să spui c-am fost prost informat?

— Când l-am întâlnit pe Keir aveam acelaşi drum, atât, n-a fost o întâlnire aranjată.

— Dar tu nu aveai ce să cauţi pe acel drum, decât dacă ai făcut un ocol.

— Pentru că nu ştiam drumul de întoarcere în oraş. Nu ţi se pare plauzibil? Ai început deja să-ţi alcătuieşti un scenariu din… falsuri!

— Şi tu m-ai judecat la fel de greşit fără nicio bază reală. Numai că afirmaţiile mele sunt susţinute de ale lui Lawson.

Nicola simţi că nu are aer.

— Ce ţi-a spus, mai exact?

— Destule. De fapt am scos eu adevărul de la el.

— Exact ca în filme! explodă ea cu ironie amară.

Indiferent ce ţi-ar fi spus a avut succes, l-ai crezut. Asta ştii ce înseamnă? Că n-a fost nimic adevărat, puternic între noi!

El rămase privind-o tăcut.

— Aşadar de data asta să încercăm să avem încredere unul în celălalt, bine? zise după un moment de gândire.

— Nu! Faptul că îi cerea să dea uitării totul, o făcu să se încăpăţâneze. Nu voi continua să rămân măritată cu un bărbat care mă consideră mincinoasă. Voi lucra alături de echipa ta pentru că trebuie să termin filmul, dar nu vreau să mă mai atingi. OK?

Observă o lumină ciudată în ochii lui. O prinse în braţe, o sărută. Nicola încercă să i se împotrivească, dar trupul o trăda. îşi simţi tot corpul tremurând, fiecare nerv revenind la viaţă, se trezi reacţionând aşa cum nu voia. Ross o strânse în braţe până când nu-i mai opuse rezistenţă şi începu să-i răspundă.

Costumul pe care-l purta nu era uşor de abordat, dar Ross reuşi cumva să-şi strecoare mâinile pe sub el. Brusc, refuză să se mai gândească la ceva şi nu-şi dori decât ca el s-o aşeze pe sofaua în dreptul căreia se aflau, să-i scoată costumul acela incomod s-o acopere de sărutări, să facă dragoste cu el.

Când în cele din urmă îi dădu drumul era prea confuză, prea luată prin surprindere de propriile-i emoţii.

Ross respira greu.

— Am observat că nu s-a schimbat nimic între noi, atracţia este la fel de mare. Va rămâne astfel, dar nu ne vom folosi de ea, nu cât suntem aici. Nu se va întâmpla nimic dacă vom sta departe unul de altul încă trei săptămâni.

— Ross… nu se va putea.

— Trebuie să ne mai dăm o şansă. Ross o privi lung şi-i spuse: aranjează-ţi costumul, cred că vor veni după noi în câteva minute.

Încercă să se aranjeze puţin, lucru destul de greu de realizat. Un singur lucru era evident; pasiunea lui Ross

pentru ea nu scăzuse. O dorea la fel de mult. Dar cum va fi când se vor întoarce la Los Angeles?

Porni spre locul în care se turna scena următoare. I se păru că toată lumea o priveşte ciudat, deşi nu era aşa.

Ross discuta cu cel care ţinea calul şi simţi că nu se va putea concentra la scena pe care urma s-o toarne, dar când auzi „acţiune”, se repezi să ia frâiele calului, rostind replica scurtă şi ridică piciorul să-l pună în scară.

Făcu un efort destul de mare să se urce în să mai ales fără ajutor. Pe moment calul se mişcă simţind o greutate, iar ei începu să-i bată inima tare la gândul că trebuia să se ţină în şa măcar trei minute până se termina filmarea.

Cele ce urmară n-au fost clare nimănui. Poate că animalul a reacţionat simţind-o nervoasă şi încordată, sau poate că omul care ţinea frâiele s-a relaxat un moment şi a pierdut controlul. Indiferent ce-a fost, a luat-o prin surprindere.

Animalul începu să se cabreze brusc, iar ea simţi că dinţii încep să-i clănţăne, iar capul părea că i se desprinde de trup. Simţi că nu mai simte treptele şeii sub picioare şi încercă disperată să le caute. Când lovi pământul, o făcu atât de puternic încât i se opri şi respiraţia. Zăcând la pământ, auzi voci agitaţie, oameni care strigau, care fugeau încoace şi încolo, apoi nu mai percepu nimic.

Când îşi reveni se afla în cabina ei, cu o compresă udă pe frunte. Duse mâna la cap s-o îndepărteze, dar ceva o opri.

— Stai nemişcată, auzi vocea lui Ross. Va veni imediat un medic.

— Nu am nimic, zise ea surprinsă de vocea care abia se auzea. Mi-a trecut.

— Ai căzut de pe cal. Nu se poate să fie o simplă căzătură, ai putea avea contuzii.

— Nu crezi că le-aş fi simţit? N-am păţit nimic, să ne întoarcem la lucru.

— Filmul mai poate aştepta. Stai aici nemişcată, până vine medicul să te controleze. Nu-mi pasă cât va dura!

— Nu trebuie să stai aici cu mine, protestă ea. Poţi

lucra scenele în care nu apare Catherine.

— Ce faci Nicola, îmi spui cum trebuie să-mi fac munca?

— Nu, răspunse ea, dar pe un ton potolit. Nu voia să reînceapă conflictul cu el. Unele lucruri nu se vor schimba niciodată, îşi spuse. Dacă ceea ce reuşiseră să recâştige astăzi va fi de-ajuns pentru a-şi reface căsnicia era de văzut. Privindu-l, observă că ochii lui aveau o altă expresie, apoi Ross o prinse în braţe, acoperind-o de sărutări.

— Am crezut că te-am pierdut, murmură el. Când te-am văzut zăcând pe jos, am crezut c-ai murit.

— Ca Arlene? şopti ea.

— N-am simţit nimic când a murit Arlene. N-a fost iubire între noi; ne foloseam unul de altul. Ai fi putut spune că ne meritam unul pe altul. Doar când au venit să mă aresteze am avut un şoc, din care mi-am revenit, realizând ce am ajuns. Dacă n-ai fi apărut în viaţa mea, m-aş mai fi aflat şi acum în acea junglă, îngropându-mă în ea.

— Tu m-ai salvat de ceva şi mai rău şi mai ales m-ai lăsat să rămân când nu aveam unde să mă duc.

— Te-am lăsat să stai pentru că n-am putut să renunţ la tine. Ai idee cât te iubesc, Nicola?

— Nu, zise ea.

Sărutul lui o convinse.

— De ce nu mi-ai spus-o niciodată?

— Am făcut-o, sau am încercat s-o fac. Dar când am ajuns la Los Angeles lucrurile au început să meargă prost. Mi s-a părut că te-ai schimbat, că nu mai eşti acea fată pe care am cunoscut-o în Venezuela, ci o străină la care nu mai puteam ajunge.

— Am fost geloasă, se confesă ea. Pe tine, pe munca ta, pe tot ce-a făcut parte din viaţa ta în trecut. Iar gândul că te aflai cu Paula în San Francisco a fost de nesuportat.

— Paula a fost în Elveţia cu un conte, zise el.

— Keir mi-a spus c-aţi fost văzuţi împreună după ce te-ai întors aici, cu mine.

— Dacă ne-a întâlnit, a fost întâmplător. Ross îi luă faţa în palmele sale puternice, cu tandreţe, privind-o în

ochi. Ce să fac să te conving? Paula Reddington nu se ridică la Înălţimea Ta, din niciun punct de vedere. Păleşte complet în faţa ta! Sam mi-a dat o veste grozavă! Vrea să-ţi ofere rolul principal într-un nou film.

— Nu este prematur să mă gândesc că voi turna un nou film? Nici n-am terminat Sky! Dacă acesta nu va avea succes?

— S-ar putea ca Sky să nu aibă succes, mai ales din cauza presei. Vei vedea cum va vui că eu, ca regizor, i-am făcut de petrecanie soţiei mele pentru a aduce în locul ei o inocentă. Eşti pregătită să faci faţă atacurilor?

— Cei care contează cu adevărat, vor şti că nu este adevărat. Te iubesc, Ross. Prea mult pentru ca să las presa să ne despartă.

— Îţi datorez atât de mult, iubito, îi spuse el. M-ai readus la viaţă. Casa părea goală fără tine. Am vrut la început să te fac să suferi cum sufeream şi eu.

— Şi ai reuşit, admise ea. Nu cu venirea în apartamentul meu, ci plecând fără o vorbă.

— Am acceptat să fac regia filmului Sky doar din cauza ta. Am ştiut că primul regizor nu te putea pune în valoare. Aveai nevoie de un impuls serios.

— Pe care mi l-ai dat fără şovăială, recunoscu Nicola. Ross, continuă ea, vom fi cel mai frumos, cel mai compatibil cuplu din Hollywood, murmură ea, simţind că el pufneşte în râs.

— Probabil vom fi ca şoarecele cu pisica, dar nimeni nu va şti asta.

O strânse cu drag la piept.

Sfârşit